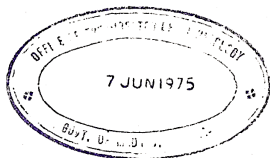

கம்பன் பாடல்கள்

புலியூர்க் கேசிகன்

மல்லிகைப் பதிப்பகம்

தியாகராய நகரம் :: சென்னை-17

மல்லிகை வெளியீடு : 84

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி, 1964.

விசை சூபா இரண்டரை

மெட்ரோபாலிட்டன் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-2.

294.592209

சூபா

கம்பன் பாடல்கள்

கம்பரின் இராமாயணப் பெருநூல் அவரது புலமைச் செறிவையும், தமிழ் வளத்தையும் காட்டுவதாயினும், அவருடைய உள்ளார்ந்த உள்ள உணர்வுகளையும், அவர்தம் வாழ்வின் கண் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் காட்டுவன, அவர் பாடிய தனிப் பாடல்களே யாகும்.

அவற்றுள், கிடைத்த பலவற்றையும் ஒருங்கே திரட்டி, அவை விளக்கும் சம்பவங்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களுடன் இந்நூல் வெளி வருகின்றது. கம்பன் கவியின் செவ்வியை அறிந்து போற்றும் தமிழன்பர்கள், இந்தக் கம்பன் பாடல்களையும் கற்று இன்புறுவார்கள் என்று நம்புகின்றோம்; இன்புறல் வேண்டுமென விரும்புகின்றோம்.

எஸ். சங்கரன்
பதிப்பாசிரியர்

பொருளடக்கம்

கம்பர் பெருமான்	5
1. நான்கு நாடுகள்	19
2. விடம்போக்கிய அற்புதம்	24
3. பாராட்டு உரைகள்	29
4. வாணனைப் புகழ்தல்	36
5. பலரையும் பாடியன	55
6. அச்சுதனைப் பாடியன	97
7. பிரிந்ததும் சேர்ந்ததும்	105
8. கம்பரும் அம்பிகாபதியும்	134
9. கம்பரின் முடிவு	157

கம்பர் பெருமாள்

அருமையால் மிகுந்தது நம் தமிழகம். இதன்கண் பண்டை நாளிலே தமிழ்ச் சான்றோர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய வாழ்வும், அவர்கள் அருளிய வளமான அறிவுரைகளும் செறிவுடன் விளங்கின. நுட்பமாக எதனையும் ஆராய்ந்து, அதனைத் திட்பமாக எடுத்துக் கூறும் ஆற்றலையும், அதற்கேற்ற ஆழ்ந்த அறிவுவளத்தையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தனர். அவர்களைப்பற்றி வழங்கும் சிறுசிறு செய்திகளும், அவர்கள் இயற்றியவாக விளங்கும் செய்திகளும், இவற்றை நமக்குக் காட்டுகின்றன.

சான்றோர் நிலை

அறிவுடைய பெருமக்கள், 'பிறர் வாழ்தலையே விரும்பிய' பெரியார்கள். பிறரது வாழ்வும் ஒழுக்கமுந்தான் அவர்களைக் கவலையுறச் செய்தன. அவற்றின் வளத்தையே அவர்கள் கருதினர். தம்மைப்பற்றி அவர்கள் நினைத்தது மிகமிகக் குறைவு; தரணியைப்பற்றி நினைத்ததோ மிகமிக அதிகம். இதனால், அவர்களின் வரலாறுகள் முற்றவும் எழுதி வைக்கப்படவில்லை. அவர்களுடைய புகழ் வாழ்கிறதே அல்லாமல், அவர்கள் பொன்னுடலுடன் கூடிநின்று புரிந்தன யாவை என்பதனை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நாம் செய்த தவப்பயன் பெரிது! அதனால், அங்கங்கே சிற்சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இவற்றால் அவர்களுடைய வாழ்வையும், அவர்களுடைய பண்பையும் நாம் அறிவதற்கு முயலுகின்றோம்.

ஓர் உதாரணம்

தொலை நோக்கி வழியாக வானமண்டலத்தை ஆராய்கின்றான் அறிஞன் ஒருவன். அதன் வழியாகத் தோன்றும் சிறிதான உருவைக் கண்டு, அதனை வைத்து, அவன் பெரும்

பொருள்களின் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்றான். வானம் தெளிவாக இருந்தால் இது அவனுக்குச் சற்றே எளிதாகின்றது. வானம் மேகமூட்டத்தினாலே இருண்டுபோய் இருந்தால், அவன் நிலை மிகவும் தளர்கின்றது. அவன் பெரிதும் வருத்தப்படுகின்றான். அவனால் எதனையும் காணவும் இயலாது; எந்த முடிபினையும் வகுக்கவும் முடியாது.

பழைய சான்றோர்களின் வரலாற்றை ஆராயப் புகும் நாமும், இந்த வானமண்டல ஆய்வாளனைப் போலவே தான வருத்தப்படுகின்றோம். அவர்களின் வரலாற்றை நாம் அறிய முயலுகின்றோம் என்றாலும், அது அவ்வளவு எளிதான ஒன்றாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. கால வெள்ளத்தால் ஒரு பெரிய மேகமூட்டமே பழைய வரலாறுகளை மூடி மறைத்துக் கிடக்கிறது. அதனை அகற்றும் கருவிகளோ, சக்தியோ நம்மிடம் இல்லை. அதற்கு வேண்டிய வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் நம்மிடம் இல்லை.

குழப்பமும் புனைவும்

இதன் பயனாகத், தமிழ்ப் பெருமக்களின் வரலாறுகள் பெரும்பாலும் குழப்பமுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. பின்னவர்களின் வியப்பினாலே எழுந்த புனைவுகள் இந்த வரலாறுகளிற் கலந்துவிட்டன. பேதைமையால் நிறைந்தனவோ பலப்பல பொய்ம்மைகள். இவற்றையெல்லாம் ஏற்கவும் முடியவில்லை; முற்றவும் ஒதுக்கிவிடவும் முடியவில்லை. இந்தக் குழப்பமான நிலைமைக்குக் கவிஞர் பெருமான் கம்பரின் வரலாறும் தப்பிவிடவில்லை. இவற்றின் செறிவுடனேயே விளங்குகின்றது. நம்மைக் கவலைக்கும் திகைப்பிற்கும் உள்ளாக்குகின்றது.

ஆர்வம் எழுகின்றது

எனினும், கம்பர் பெருமானின் மீதுள்ள நமது அளவிடற்கரிய பேரன்பிலே உள்ளளவும் குறைந்துவிடப் போவதில்லை. அவரது இராமாயண காவியத்தின் கனிச்சுவையும் அவரைப் பற்றி அறியவேண்டும் என்ற நமது ஆர்வத்தைத் தூண்டு

கின்றது. அந்த ஆர்வத்தின் வேகத்துடன் கம்பரின் வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவற்றையும் அறிவதற்கு நாம் முயலுகின்றோம்.

பொதுவாகக் கம்பநாடரின் வரலாற்றைத் தழுவிய செய்திகளை அறிவதற்கு, அவர் செய்தனவாக விளங்கும் தனிச் செய்யுட்கள் பலவும் உதவியாக விளங்குகின்றன. அவரைச் சம்பந்தப்பட்ட செய்யுட்கள் சிலவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் துணைகொண்டு, ஓரளவுக்கு, நாம் கம்பர் பெருமானைப்பற்றி அறிவதற்கு முயலலாம்.

இந்த நிலையெல்லாம் கம்பர் பெருமானின் பூதவுடலின் வரலாற்றைப் பொறுத்தவையே அல்லாமல், அவரது புகழ் உடலின் ஏற்றத்தை இவை பாதிக்கவில்லை. 'கம்பன் தமிழ்' என்று சொல்லும் பொழுதிலேயே, நம் உள்ளத்திலே இனிமை சுரக்கிறது. கம்பன் தமிழுக்குத் தனியான இனிமையும் ஆற்றலும் என்றுமே உண்டு. இந்த அளவிலே நாம் கொடுத்து வைத்தவர்கள்தாம்!

கம்பன் பிறந்த ஊர்

கம்பநாடர் பிறந்த ஊரின் பெயர் எது? அது எங்கே இருந்தது? இதைப்பற்றித் தமிழகத்தில் ஒரு பெரிய சர்ச்சையே பல ஆண்டுகளாக நடந்துவருகின்றது. தமிழ்ப் பெருமக்கள் பலரும் இதனைப்பற்றி மிகவும் விரிவாகவே ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். இந்த ஆய்வுகளின் முடிவுகள், அவரவர்களின் அறிவு நுட்பத்தால் ஆய்ந்து காணப்பட்டவை. இவற்றை நாம் மதிக்க வேண்டும்; முற்றவும் ஏற்றுக் கொள்வது பொருத்தமாக இராது.

திருவழுந்தூர்

தஞ்சை மாவட்டத்திலே தேரமுந்தூர் என்றொரு ஊர் இருக்கிறது. இதற்குத் திருவழுந்தூர் என்றும் பெயர். இங்கேதான் கம்பர் பிறந்தார் என்பது சிலருடைய முடிவு. வேறு சிலர், கம்பரைப் பாண்டியநாட்டிற்கு உரிமையாக்குவார்கள். இன்னுஞ் சிலர் தொண்டை நாட்டிற்கு உரிமைப்

படுத்துவார்கள். இவற்றுக்கான பற்பல ஆதாரங்களையும் காட்டி இவர்கள் வலியுறுத்துவார்கள். எனினும், தேரமுந்தாரே இவர்களிற் பெரும்பான்மையினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவது. இதனையே கம்பர் பிறந்த ஊரென்று நாமும் கொள்ளலாம்.

கம்பநாட்டைச் சேர்ந்தவர் இவர்; அதனால் இவரைக் கம்பநாடன் என்றனர் என்றும் சிலர் கூறுவார்கள். இந்தக் கம்பநாடு எங்கே இருந்தது? இந்தக் கேள்விக்கு இன்றுவரை சரியான விடை எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

தேரமுந்தாரில், 'கம்பர் மேடு' என்ற ஒன்று இருக்கிறது. கம்பருக்கு ஒரு கோயிலும் உருவச் சிலையும் இருக்கின்றன. இவை, கம்பருக்கும் இந்த ஊருக்கும் இருந்த தொடர்பினைக் காட்டுவன. இவற்றை எளிதில் புறக்கணித்துவிட முடியாது.

இவரது இறுதி, நாட்டரசன் கோட்டையில் நிகழ்ந்த தாம்; அங்குள்ள சமாதி கம்பரின் சமாதியாம். இதனைத் தமிழறிஞர்கள் பலரும் ஏற்றிருக்கின்றனர். இந்த இரு இடங்களிலும் கம்பரது பக்தர்கள் விழாக் கொண்டாடிச் சிறப்பிக்கவும் செய்கின்றார்கள்.

பிறந்த குடி

கம்பர் பிறந்த குடி எது? இதைப்பற்றியும் பல கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. இவர் உவச்சர் குடியிலே பிறந்தவர் என்பது சிலருடைய முடிபு. இதற்கு ஆதாரமாகக், 'கம்பர்' என்ற பெயர் இன்னொன்றும் உவச்சர் குடியினர்க்கு வழங்கி வருவதை இவர்கள் காரணங் காட்டுவர்.

திருவழுந்தூர்த் திருக்கோயிலிலே சங்குமுழக்கும் தொழிலோன் ஒருவன் இருந்தானாம். ஒரு நாள், இவன் கோயிலின் கம்பத்தருடிக ஓர் ஆண் குழந்தை கிடக்கக் கண்டானாம். அதனை எடுத்துத் தன் குழந்தையாகவே வளர்த்தானாம். கம்பத்தடியிலே சுண்டெடுத்ததனால் 'கம்பன்' என்று பெயரிட்டுப் பேணினாம்.

இப்படிப் பெற்றோர் யாரென அறிய முடியாத நிலையினர் கம்பர் என்பார்கள் சிலர். இவர்களுள், புலவர் புராணம்

பாடிய தண்டபாணி சுவாமிகளும் ஒருவர். இந்தக் கருத்து, அவர் எந்தக் குடியினர் என்பதை அறியவியலாதபடி செய்து, ஒரு புதிய திரையைப் போட்டுவிடுகின்றது.

வேளாளரா ?

கம்பரது ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம் என்னும் நூல் களைப் படித்தறியும்போது, வேளாளரு தொழிலை மிகவும் உயர்த்துப் பேசுகின்ற இவரையும், வேளாளர் குடியினர் என்றேதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. இக்கூடன், இவருக்கும் சடையப்ப முதலியாருக்கும் இருந்த உறவை நினைத்துக் கொண்டால், இந்த எண்ணம் மேலும் வலுப்பெறுகின்றது. இவருடைய சடகோபர் அந்தாதியிலே நம்மாழ்வாரைக் குறிப்பதாக வரும், 'குருகூர் எங்கள் குலக்கொழுந்தே' என்பதைக் கொண்டு, இந்தக் கருத்து மேலும் வலிமை பெறுவதனையும் காண்கின்றோம்.

'உழுங்குலத்தில் பிறந்தாரே உலகுய்யப் பிறந்தாரே' என்ற வாக்கினையும், மற்றும் இவைபோன்ற வாக்குகளையும் நாம் கவனத்திற் கொண்டால், இவரை வேளாளர் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

'கம்ப நாட்டு அரசகுடியிலே பிறந்தவர்' என்று கருதுகின்ற அறிஞர்கள், 'கம்பநாட்டாழ்வார்' 'கம்பநாட்டுடைய வள்ளல்' என்னும் ஆன்றோர்களது வாக்குகளைக் காட்டித் தம் கருத்தினை வலியுறுத்துவார்கள்.

இனிக் காஞ்சிபுரத்தவர் இவர் என்றும், கச்சி ஏகாம்பர நாதரின் பெயரினைப் பெற்றோர் இவருக்கு இட்டனர் என்றும், தொண்டை நாட்டு வேளாளக் குடியினர் இவர் என்றும், கொள்வாரும் உள்ளவர்.

இளமையும் கல்வியும்

திருவழுந்தூரினரான கம்பர், அங்கிருந்தும் தம்முடைய சின்னஞ்சிறு பருவத்திலேயே வெளியேறி இருந்திருக்கிறார். சடையப்பர், திருவெண்ணெய் நல்லூரினர். அங்கு வந்து, அவருடைய ஆதரவைப்பெற்றுத், தமிழ் பயின்று, கம்பர்

புலமைபெற்றிருக்கின்றார், இவருடைய இளமைக்காலத்தைப் பற்றி வேறு எதுவுமே நம்மாற் கூறமுடியவில்லை.

'கம்பர்' என்னும் பெயர் இவருக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதற்கு, வேறொரு செய்தியினையும் நாம் காணுகின்றோம். சடையப்பரின் ஆதரவிலே கம்பர் இருந்தபோது, அவருடைய ஆசிரியரின் கம்பங் கொல்லையைக் காத்து வந்ததாகவும், அதனாற் 'கம்பர்' என்று அழைக்கப்படுவாராயினர் எனவும் கூறப்படுவதுதான் அந்தச் செய்தி.

இந்தச் செய்தியைப் பொய்யாமொழியாரோடு தொடர்புபடுத்தியும் சிலர் உரைப்பார்கள். இதைப்பற்றி வழங்குகின்ற செய்யுட்களை அப்படிக் கொள்வதனால், எதுவும் தவறு ஏற்பட்டுவிடப் போவதுமில்லை.

எது எப்படி இருந்தாலும், இவர் கம்பர் என்ற பெயருடனே விளங்கியவர் என்பதும், இளமையில் திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியாரின் ஆதரவிலே இருந்தவர் எனவும் நாம் அறிகின்றோம். திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பரின் இல்லம் அந்நாளில் தமிழ் பயிற்றுவிக்கும் கலைக் கூடமாகவே இருந்திருக்கின்றது என்பதனை, ஒட்டக் கூத்தரின் வரலாற்றுச் செய்தியும் உறுதிப்படுத்தும்.

ஒட்டக் கூற்ற இடம்

ஒட்டக் கூத்தர் கம்பரினும் முதிர்ந்த பருவத்தினர். இவர், சடையப்பரின் தந்தையாரான சுந்தர முதலியாரின் ஆதரவிலே கல்வி கற்றனர் என்பார்கள். அப்போது, காங்கேயன் என்பான் கூத்தருக்கு ஆசிரியனாக இருந்தானாம். அவனிடம் தாம்பெற்ற தமிழ்ப்புலமையினைக் கூத்தரே ஓர் செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

புதுவைச் சடையன் பொருந்து சங்கரனுக்கு
உதவித் தொழில்புரி ஒட்டக் கூத்தனைக்
கவிக்களி றுகைக்கும் கவிராட்சதனெனப்
புவிக்குயர் கவுடப் புலவனும் ஆக்கி
வேறுமங் கலநாள் வியந்துகாங் கயன் மேல்
கூறுநா லாயிரக் கோவைகொண் டுயர்ந்தோன்.

இந்தச் செய்யுள், காங்கயன்மேல் நாலாயிரக் கோவை என்றொரு நூல் இருந்ததாகவும் கூறுகின்றது. இந்தப் புதுவைச் சடையனே வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பரும் ஆவார். இருவரும் வேறானவர் என்று கூறுவாரும் நம் நாட்டிலே இல்லாமல் இல்லை.

தந்தையார் யார்?

கம்பரின் பிறப்பைப்பற்றி முன்னர்ச் சில செய்திகளை ஆராய்ந்தோம். இவருடைய தந்தை குணதித்தன் என்பவர் என ஒரு பழைய செய்யுளால் அறிகின்றோம்.

ஆவின் கொடைச்சகரர் ஆயிரத்து நூறொழித்துத்
தேவன் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு—முவலூர்ச்
சீரார் குணதித்தன் சேயமையப் பாடினான்
காரார் காருத்தன் கதை.

குணதித்தர் என்ற பெயரையும், அவர் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டைச் சார்ந்த முவலூரினர் என்ற செய்தியையும் தவிர, வேறு எதனையுமே நாம் இந்தச் செய்யுளாலும் அறிய முடியவில்லை.

மண வாழ்வு

கம்பர், உரிய பருவத்திலே, தமக்கேற்ற நங்கை ஒருத்தியை மணந்து இல்லறவாழ்விலே திளைத்தனர். அந்த வாழ்வின் பயனாக அம்பிகாபதி என்னும் செல்வனும் தோன்றினன். மகன் தந்தையைப் போன்றே புலமை செறிந்தவனாக விளங்கினான். இதனை, அம்பிகாபதிக் கோவையும், அம்பிகாபதி அமராவதி காதலைப்பற்றியவாகக் காணப் பெறுகின்ற தனிச் செய்யுட்களும் காட்டும். கம்பரின் மனைவியார் கம்பரின் பிற்காலத்தே அவருடனிருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அதனால், அவர் இடையிலே இறந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதலாம்.

வடமொழிப் புலமை

கம்பரது புலமையைப்பற்றி நாடறியும். கம்பன் தமிழ் ஒரு கன்னல் தமிழாகவே எழுந்தது. அதன் எளிமையும்

இனிமையும் கற்றவரை எல்லாம் இன்புறுத்திற்று. ஆகவே, கம்பரின் புகழும் நாடெங்கும் பரவிற்று. தமிழ்ப் புலமையுடன், இவர் வடமொழிப் புலமையினையும் பெற்றுச் சிறந்திருந்தனர் ஆதல் வேண்டும். இது, இவருடைய இராமாயணத் தமிழாக்கத்தால் நன்கு விளங்கும்.

இராம காதை

கம்பரை ஆதரித்து வந்தவர், திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியார் என்று கூறினோம். சடையப்பர் தமிழ் இன்பத்திலே திளைத்து வந்தனர் என்பதுடன், இராம காதையினும் ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்தனர். தமிழில் அதன்முன் இருந்த இராமாவதாரப் பாடல்கள் பலவும் சடையப்பரின் காலத்திலே வழக்காறொழிந்து போயிருந்தன. அதனால், சடையப்பர், இராமாவதாரத்தைத் தமிழில் செய்யுமாறு கம்பரை வேண்டினார். கம்பரும் சடையப்பரின் கருத்திற்கு இசைந்தனர்.

தமிழ் மரபு

வான்மீகியின் கதையைத் தமிழிற் செய்யும் பொழுது கம்பருக்குப் பல பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். முற்றவும் அதனை அப்படியே தமிழிற் செய்தால், சில கருத்துக்கள் தமிழ்மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் வெறுப்புக்கு உட்படவும் கூடும் என்று அவர் கருதினார். இதனால், தமிழர்களை மனத்தில் கொண்டே, வான்மீகியின் மூலக்கதையை வேண்டிய இடங்களில் சிறிது மாற்றிக் கொண்டு, இவர் தம் இராமாயணத்தைச் செய்தனர்.

எழுநூறு செய்யுட்கள்

நாள் ஒன்றுக்கு எழுநூறு செய்யுட்கள் வீதம் இவர் இராமாயணத்தைச் செய்தனர் என்று ஒரு செய்தி கூறுகிறது. இதனை நினைக்கும்போது, கம்பரின் தமிழ்ப்புலமை நம்மை வியப்பிலே ஆழ்த்தாமல் இல்லை. இவ்வளவு விரைவுடன் பாடிய செய்யுட்களிலேதாம் எவ்வளவு நயப்பாடு மிளிர்கின்றது!

இராமாயணத்தைப் பாடும்போது கம்பருக்கிருந்த உள்ளக் கிளர்ச்சி மிகவும் பெரிதாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். அதன்மூலம் தமிழ் நலத்திற்கு பெரியதொரு ஆக்கத்தைத் தாம் செய்வதாகவே அவர் கருதியிருந்தனர். ஆனால், எழுதி முடித்தபின்னர், அதன் அரங்கேற்ற முயற்சி யினிடையே தோன்றிய சிக்கல்களும் தொல்லைகளும் அவரை மிகவும் வாட்டங்கொள்ளவே செய்பவாயின,

அரங்கேற்ற முயற்சி

சடையப்பர் மிகவும் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தவர். குலோத்துங்க சோழனின் அவையிலே அவருக்கு வேண்டிய வர்கள் பலர் இருந்தனர். கவியரசரான ஒட்டக் கூத்தரும் இவருக்கு மிகவும் வேண்டியவர். அரசனும் சடையப்பரை மதித்து அன்புகாட்டி வந்தான். இதனால், சடையப்பர் கம்பரது இராமாயணத்தைத் தம்முடைய முன்பாக அரங்கேற்றச் செய்வதைவிடக் குலோத்துங்கனது அவையிலே அரங்கேற்றச் செய்வதுதான் சிறப்பென்று கருதத் தொடங்கினார். இந்தக் கருத்துப் பலரானும் ஏற்கப்படவே, அவரும் குலோத்துங்கனது அவையினை நாடிச் சென்றார்.

முதல் மறுப்பு

அந்நாளில் குலோத்துங்கனது புலவரவையிலே பல தமிழ்ச் சான்றோர்கள் வீற்றிருந்தனர். சிறப்பாகக் கவிராட்சதன் என்ற விருதுடன் ஒட்டக் கூத்தர் வீற்றிருந்தார். மற்றும், புகழேந்திப் புலவர் முதலியோரும் இருந்தனர். ஒட்டக் கூத்தர் அழுத்தமான தமிழ்ப்புலமை கொண்டவர்; அத்துடன் சைவப்பற்றும் நிறைந்தவர்.

கம்பரது இராமாயணம் குலோத்துங்கச் சோழனது அவையிலே அரங்கேற்றப்படுவதைக் கூத்தர் விரும்பவில்லை. 'பல மதத்தவரும் வீற்றிருக்கின்ற அரசனது புலவரவையிலே, ஒருமதச் சார்புடைய நூலினை அரங்கேற்றுவது பொருந்தாது' என்று உறுதியாக அவர் மறுத்துவிட்டனர். சடையப்பரின் நிலைமை தர்ம சங்கடமாயிற்று. அதன்பின், என்ன செய்வதென்ற கவலையும் அவரை வாட்டிற்று.

அரங்கத்தும் இடமில்லை

இராமகாதை என்பதனால் திருவரங்கத்துப் பெரிய கோயிலிலே அரங்கேற்றுவது சிறப்புத்தரும் என்றனர் நண்பர்கள். கம்பர் அதனை ஏற்றுத் திருவரங்கம் சென்றனர். திருவரங்கத்துப் புலவர்கள் எளிதிலே இசைந்துவிடவில்லை. ஏதேதோ காரணங்களைக் கற்பித்து இசைய மறுத்தனர். கம்பரின் சோர்வு அதனால் அதிகமாயிற்று. அவர் யாது செய்வதென்று கவலை கொண்டபோது, தில்லை மூவாயிரவர் அவையிலே அரங்கேற்றலாம் என்றனர் நண்பர்கள். கம்பரும் சிதம்பரத்தை நோக்கித் தம் பயணத்தைத் தொடங்கினார்.

தில்லைக்கு வந்தார்

சிதம்பரத்தார் மட்டும் அரங்கத்தாருக்கு எள்ளளவும் குறைந்தவர் அல்லவே! அவர்களும் அரங்கேற்றத்துக்கு எளிதிலே இசைந்தார்களில்லை. சிவபரம் பொருளின் அடியவர்களான அவர்கள், இராமகாதையினை விரும்பி ஏற்க விரும்பவும் இல்லை. கம்பரின் உறுதியும் அதனால் தளர்வடைந்துவிடவில்லை. 'எப்படியும் தில்லையில் அரங்கேற்றிவிட வேண்டும்' என்று, அங்கேயே தங்கி முயற்சியெடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

அரவு அடித்த அதிர்வுடம்

ஒரு சமயம், தில்லை மூவாயிரவருள் ஒருவரது மகனைப் பாம்பு தீண்டவே, அந்தச் சிறுவன் இறந்துபோகிற நிலையில் இருந்தான். கம்பர் தம்முடைய தமிழ்ப் புலமையினாலே விடம் இறங்குமாறு பாடினார். அவனும் விடம் நீங்கி எழுந்தான். இந்தச் செய்தி மூவாயிரவரிடையே பரவவும், அவர் கட்டுக் கம்பரிடம் ஒருவகையான பயபக்தி உண்டாயிற்று. அவருடைய தெய்வீக சக்தியினைக் கண்டதும், தங்களுடைய தடைகளைத் தாங்களே விலக்கியவர்களாக, இராமாயணத்தைக் கேட்க இசைந்தனர்.

அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தது

கம்பர் மகிழ்வுடன் அரங்கேற்றத்தைத் தொடங்கினார். கம்பர் பாடலின் கனிவு பலரையும் ஆட்கொண்டது. அதனால்

அவருடைய புகழும் பரவிற்று. அரங்கேற்றத்திற்கு மக்களும் புலவர்களும் திரண்டு வந்தனர். பொருமை யாளர்கள், மறுப்புக்களும் வினாக்களும் எழுப்பினர். கம்பரும் அவர்களுடைய எதிர்ப்புக்களுக்கெல்லாம் ஏற்ற சமாதானத் தைக் கூறினார். இப்படியாக, ஒருவழியாக, இராமாயண அரங்கேற்றமும் நிறைவெய்திற்று. 'கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர்' என்ற உயர்நிலைக்குக் கம்பரும் உரியவரானார்.

சோழன் போற்றினான்

இதன் பின்னர், சோழமன்னனும் கம்பரின் புலமைத் திறத்தினை அறிந்து போற்றத் தொடங்கினான். கம்பரைத் தன்னுடைய அவையிலே இருக்கச் செய்து உபசரித்தான். சேரனும் பாண்டியனும், மற்றும் அனைவரும் கம்பரை உவப்புடன் போற்றினர். கம்பரின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது.

அரங்கேறிய காலம்

கம்பர் தம்முடைய இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய காலம் கி. பி. 1178 ஆகும். இதற்கு ஆதரவாக விளங்கும் செய்யுள்கள்:

எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்
 நேழினமேற் சடையன் வாழ்வு
 நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்
 தன்னிலே கம்ப நாடன்
 பண்ணிய இராம காதை
 பங்குனி அத்த நாளில்
 கண்ணிய அரங்கர் முன்னே
 கவியரங் கேற்றினானே.

1

ஆவின் கொடைச் சகரர்
 ஆயிரத்து நூரெழித் துத்
 தேவன் திருவழுந்தூர்
 நன்னாட்டு—மூவலூர்ச்
 சீரார் குணதித்தன்
 சேய்அமையப் பாடினான்
 காரார் காகுத்தன் கதை.

2

இந்தச் செய்யுட்களுள், முதலது கம்பர் அரங்கரின் முன்பாகத் தம் நூலை அரங்கேற்றியதாக உரைப்பதையும் கவனித்தல் வேண்டும். அப்போது, 'நம் சடகோபனைப் பாடினையோ?' என்ற கேள்வி எழுந்ததாகவும், அதனாலே கம்பர் சடகோபர் அந்தாதியைப் பாடினதாகவும், அதன்பின் னரே இராமாயண அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்ததாகவும் சிலர் உரைப்பார்கள்.

கம்பரின் காலம்

மேலே குறித்த கி. பி. 1178 என்பது மூன்றாங்குலோத்துங்கச் சோழன் அரியணை ஏறிய ஆண்டு ஆகும். இதனால், கி. பி. 1163 க்கும் 1178 க்கும் இடையிலே சோழப் பேரரசனாக இருந்த இரண்டாம் இராசராசனின் காலத்திலே தான் இராமாயணம் பாடப்பட்டிருக்கவும், அரங்கேற்றப் பட்டிருக்கவும் வேண்டும் என்று கொள்ளலாம்.

இராமாயண அரங்கேற்றத்திற்குப் பின்னரே கம்பருக்குக் குலோத்துங்க சோழனின் அவையிலே இடமும், செல்வ செல்வாக்குகளும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்தோடுதான் குலோத்துங்கனுக்கும் இவருக்கும் இடையிலே நிகழ்ந்த உறவுகளையும், முறிவுகளையும் நாம் காணல் பொருத்தமாகும்.

ஓரங்கல் நாட்டு அரசனாகிய பிரதாபருத்திரனின் காலம் கி. பி. 1162 முதல் 1174 வரை என்பார்கள். இவனை வியந்து, கம்பர் 'அவனி முழுதுண்டும்' என்ற செய்யுளைப் பாடினார். இதுவும், இவருடைய காலத்தைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று காட்டும்.

பண்டாரத்தாரின் முடிபு

இவையெல்லாம் இருக்கச் சோழ மன்னர்களது வரலாறுகளை ஆராய்ந்து, செப்பமாக எழுதியுதவிய உயர்திரு சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்கள், இந்தச் செய்திகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாதபடி, ஒரு புதிய முடிவினைக் கூறுவதனையும் நாம் காணுகின்றோம். இவர்கள் கம்பரைக்

கி. பி. 970 க்கும் 985 க்கும் இடையேயிருந்த உத்தம சோழனின் காலத்தவர் என்று கூறுவார்கள். இந்தக் கருத்துப் பலரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. என்றாலும், பண்டாரத்தையா அவர்களின் நுட்பமான வரலாற்று அறிவினை அறிந்தவர்கள், இந்தக் கருத்தினை அப்படியே ஒதுக்கிவிடவும் முடியாது. இந்தக் கருத்தையொட்டிய சிந்தனைகளிலும் ஈடுபட்டு உண்மைகாணவே முயலல்வேண்டும்.

பொற் காலம்

தமிழகத்திலே, தமிழுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற பொற்காலம் இருந்ததென்றால், அது கடைச்சங்க காலம் என்னும் ஒன்று தான் என்பார்கள். இந்தச் சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் மீண்டும் தமிழுக்குப் பொற்காலம் ஏற்பட்டது, சோழர் களுடைய காலத்திலே எனலாம். முதற் குலோத்துங்க சோழன் முதலாக, மூன்றாம் குலோத்துங்கன் வரையினும் சோழரவையிலே புலமையாளர்கள் பலர் வீற்றிருந்து தமிழ் நலத்தைப் பெருக்கியிருக்கின்றார்கள். இந்த உண்மையையும் நாம் மறந்துவிடுதல் கூடாது.

இந்த நிலையிலே, கம்பரின் காலத்தைத் தமிழார்வம் பெருகியிருந்த காலமாகவே நாமும் கருத வேண்டும். புலவர் பெருமக்கள் பலரும் குழுமியிருந்த ஒரு காலத்தை வேறு எவ்வாறுதான் கருதுவது! இத்துடன், நாட்டின் எம்மருங்கும் கற்றோர் பலர் வீற்றிருந்து கவிநயங்களிலே திளைத்து வந்த நிலையும், இந்தப் புலவர்களின் உண்மையான பெருமை நிலை பெறுவதற்குரிய ஊன்றுகோலாயிற்று என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இராமாயணப் பெருமை

கம்பரது இராமாயணத் தோற்றம். அதற்கு முன்பாகத் தமிழ்நாட்டிலே நிலவியிருந்த பல இராமாயணத் தமிழாக் களையும் மறையச் செய்துவிட்டது. இந்த அளவிலே இதன் நிகரற்ற புகழும் தமிழகத்திலே நிலைபெறுவதாயிற்று. இது இராமாயணத்தின் சிறப்பிற்கு ஒரு சிறந்த சான்றாகும்.

கம்பரின் வரலாற்றோடே பிணைந்து அம்பிகாபதி அமரா வதியின் காதல் வரலாறும் நிலவுகின்றது. இன்னும் இவை போன்ற சம்பவங்களும் செய்திகளும் பலவாகக் கூறப்பெறுகின்றன. இவற்றை எல்லாம் இந்த நூலுள் வருகின்ற செய்யுட்களை ஒட்டி ஆங்காங்கே விளக்குவோம். இவை, கம்பரது வாழ்வின் ஏற்றமும், எதிர்ப்பும், இன்பமும், துன்பமும், பெருமிதமும், தளர்வும் ஆகிய பலப்பல கூறுபாடுகளைச் சொல்லுகின்றன. அவற்றின் உண்மை பொய்ம்மைகளை ஆராய்வது எளிதல்ல. அவற்றின் இனிமையை மட்டும் அருந்தி இன்புறுவோமாக!

1. நான்கு நாடுகள்

கும்பநாடரின் காலத்தைய தமிழகம், சோழப் பேரரசின் பெருமித நிலையோடு விளங்கிற்று என்பதில் ஐயமில்லை. இருந்தாலும், சோழப் பேரரசு தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை முற்றவும் தமிழகப் பகுதிகளிலே நிறுவி, நேரடியாகவே எல்லாப் பகுதிகளையும் ஆட்சிபுரிந்து வந்ததென்றும் கூற முடியாது. சோழ வல்லரசுக்கு உட்பட்டும், உட்படாமலும் சிற்சில அரசுகள் தமிழகத்தில் விளங்கின. அவற்றுள் சேர பாண்டிய அரசுகள் சோழ அரசோடு ஒத்த தகுதியுடன் தனியரசுகளாகவே திகழ்ந்தன. தொண்டை நாடு, சோழரது மேலாதிக்கத்திற்கு உட்பட்டு விளங்கிய சிற்றரசாக இருந்தது.

பாண்டியரோடும் சேரரோடும் சோழர்கள் பற்பல போர்களிலே ஈடுபட்டனர்; சிலவற்றில் வெற்றியும் கண்டனர். எனினும், இந்த வெற்றிகளால் தங்களுடைய மேலாதிக்கத்தை நிலைபெறச் செய்தார்களே அல்லாமல், அந்த நாடுகளை அடிமைப்படுத்திவிட வில்லை. மீண்டும் அந்தந்த அரசு குடியினருக்கே அவற்றை விட்டு விட்டனர். இதனால், அந்த அரசுகள் தனியரசுகளாகத் தனியுரிமையுடனேயே திகழ்ந்தன.

தொண்டைநாடும் தனியான உள்ளாட்சி அமைப்பினைப் பெற்றிருந்தது. பல்லவர்களின் செல்வாக்குக் குறைந்து போனாலும், அவர்களுடைய அரசு குடும்பங்கள் முற்றவும் மறைந்துவிடவில்லை. 'கலிங்கம் வென்ற கருணாகரன்' போன்ற பல்லவவீரர்கள் சோனாட்டு அரசியலிலும் படையணிகளிலும் பெருநிலை வகித்து வந்தனர்.

இவ்வாறு, கம்பரின் காலத்திலே விளங்கிய நான்கு தமிழகப் பகுதிகளையும் கம்பர் நன்றாகவே அறிந்திருந்தார். கம்பரின் அரசியல் தொடர்பும் பிறவும் அவருக்கு ஒரு புதிய

எண்ணத்தை எழுப்பிற்று. இவற்றின் எல்லைகள் எவையென வரையறுத்துவிட வேண்டும் என்பதே அது.

நாடுகளின் எல்லைகள் முறையாக வரையறுக்கப்பட்டு அமையா விட்டால், அந்த நாடுகளுக்குள் அடிக்கடி எல்லைத் தகராறுகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும். இதனைக் கம்பர் அறியாதவர் அல்லர். அறிந்துதான், எல்லைகளை வரையறுத்து விட நினைத்தார். அப்படி வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளைக் கூறுவன அடியில் வரும் செய்யுட்கள்.

1. சோழநாட்டு எல்லை

கடல்கிழக்கு தெற்குக் கரைபொருவெள் ளாறு
குடதிசையில் கோட்டைக் கரையாம்-வடதிசையில்
ஏண்டுப் பண்ணை இருபத்து நாற்காதம்
சோண்டுக் கெல்லை யெனச் செப்பு. 1

'கிழக்குத் திசையிலே கடலும், தெற்கே கரைகளை மோதியபடியே பெருகிவருகின்ற வெள்ளாறும், மேற்கே கோட்டைக்கரை என்னும் ஊரும், வடதிசையிலே ஏண்டின் வயற்பரப்பும் சோண்டிற்குரிய எல்லைகள் ஆகும். இவற்றுக்கு உள்ளடங்கியதாகிய எண்பதுகாத நிலப்பரப்பும் சோண்டிற்கு உரியதாம்' என்பது இதன் பொருள்.

ஒரு காதம் என்பது, பத்துமைல் அளவினது. இருபத்து நாற்காதம் எனவே எண்பது காதம் ஆயிற்று. இதனைச் சோண்டின் பரப்பளவாகவோ, அல்லது சுற்றளவாகவோ கொள்ளுக. கிழக்குக் கடல்-வங்காளக் குடாக்கடல். வெள்ளாறு-புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ளதோர் ஆறு. கோட்டைக் கரை-திருச்சிக் குளித்தலைக்கு அருவிருந்த ஓர் ஊர்.

'ஏண்டுப் பண்ணை' என்பதனோடு, தொண்டை நாட்டின் தென்னெல்லையாகக் கூறப்படுகின்ற 'தெற்குப் பிணை' என்பதனையும் கருத்திற் கொண்டால், இந்த எல்லை பெண்ணையாற்றைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளப்பட வேண்டுவதாகும்.

2. பாண்டிநாட்டு எல்லை

வெள்ளா றதுவடக்காம்; மேற்குப் பெருவழியாம்;
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும்-உள்ளார
ஆண்ட கடல்கிழக்காம் ஐம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லை பகர்.

2

'பாண்டிநாட்டின் எல்லைகள் வடக்கின்கண் வெள்ளாறும், மேற்கின்கண் பெருவழியும், தெற்கின்கண் தெளிவான ஆரவாரத்தையுடைய கடற்ஊரையிடத்தான கன்னிமுனையும், கிழக்கின்கண் தன் உட்பசி தீர நிலப்பகுதிகளை விழுங்கி வெற்றிகண்ட கடலும் ஆகும்; இவற்றுக்கு உட்பட்ட ஐம்பத்தாறு காதம் இந்தப் பாண்டிநாட்டுப் பரப்பு என்றும் கூறுக' என்பது பொருள்.

வெள்ளாறு, சோண்டிற்கும் பாண்டி நாட்டிற்கும் இடையிலே அமைந்து, பாண்டியரின் வடவெல்லையாகவும் சோழரின் தென்னெல்லையாகவும் விளங்கிற்று. 'பெருவழி' என்பது பாண்டி நாட்டின் மேற்கெல்லையில் சேரநாட்டின் எல்லையை ஊடறுத்ததாகச் சென்ற பெரியதொரு போக்குவரத்துச் சாலையாக இருத்தல் கூடும். 'கன்னி', கன்னிவாழ் குமரிமுனை. இதனைக் கன்னி நதி எனவும் சிலர் உரைப்பார்கள். கன்னியாகுமரிப் பகுதியிலே இன்றைக்கும் காணப்படுகின்ற மண்கோட்டையின் இடிபாடுகளே இந்த எல்லைப்பகுதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பார்கள் அறிஞர்கள்.

3. சேரநாட்டு எல்லை

வடக்குத் திசை பழனி; வான்கீழ் தென்காசி;
குடக்குத் திசைகோழிக் கோடாம்-கடற்கரையின்
ஓரமோ தெற்காகும் உள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு.

3

'வடக்குத் திசையிலே பழனிமலைத்தொடரும், சிறப்பான கிழைத்திசையிலே தென்காசி மலைத்தொடரும், மேலைத்திசை

யிலே கோழிக்கோட்டுப் பகுதியும், தெற்குத்திசையிலே கடற்கரை ஓரமும், இவற்றுக்கு உட்பட்ட எண்பதின் காத தூரமும் சேரநாட்டு எல்லை எனச் சொல்லுக' என்பது இதன் பொருள்.

வடதிசை பழனிமலையாகவே, சேரநாடு மலைத்தொடருக்குக் கீழ்ப்பகுதியிலும் அந்நாளில் விளங்கிற்று எனலாம். கொங்குப் பகுதியான கோவை மாவட்டம் சேரராட்சியில் நிலவியிருந்தது என்பதும் இதனால் அறியப்படும்.

'வான் கீழ் தென்காசி' எனவே, அதற்குத் தென்பாலுள்ளது வேண்டுட்ப் பகுதி என்பதனையும், தென்காசிக்குக் கீழ்ப்பாலுள்ள பகுதிகள் பாண்டிநாட்டைச் சார்ந்தவை என்பத தனையும் அறியலாம்.

'கடற்கரையின் ஓரம் தெற்கெல்லை' என்பது சிந்தனைக்கு உரியதாகும். மேற்கெல்லை கடலோரம் என்பதுதான் பொருத்தமானது. ஆனால், தென்னெல்லையாகக் கூறப்படுவதனால், குமரிமுனைப் பகுதிவரைக்குஞ் சேரநாடு விளங்கிற்று தல் வேண்டும். இது, வேண்டும் சேரரது மேலாதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்ததனை உணர்த்துவதாம் என்பர். இது நமக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.

4. தொண்டைநாட்டு எல்லை

மேற்குப் பவளமலை; வேங்கடம் நேர்வடக்காம்
ஆர்க்கும் உவரி அணிகிழக்குப்-பார்க்குள் உயர்
தெற்குப் பிணை திகழிருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.

4

'மேலைத் திசையிற் பவளமலைப் பகுதியும்; வடதிசையில் வேங்கடமலைத் தொடரும், கீழைத் திசையில் ஒலிக்கும் கடலும், உலகினுள் உயர்வுடைய பிணை (பெண்ணை) நதி தென்திசையிலுமாக, இவற்றுக்குட்பட்ட இருபதின் காத தூரம் நல்ல தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்ததாம்' என்று கூறுக' என்பது பொருள்.

'வேங்கடம்' கம்பர் காலத்தும் தமிழ் நாடான தொண்டை நாட்டைச் சார்ந்ததாக இருந்ததென்பதனை இச் செய்யுள் கூறுகிறது. மேலைத் திசையிற் பவளமலை குறிக்கப் படுவதனால், அதற்கு மேற்கிலுள்ள பகுதிகள் சேரநாட்டினைச் சார்ந்தன வாகலாம். தென்னெல்லைப் 'பிணை' என்பது, பெண்ணையாறு. அதற்குத் தெற்கில், சோனாடு.

2. விடம் போக்கிய அற்புதம்

புலவர்கள் தமிழின் வல்லமையினாலே அரிய அற்புதச் செயல்களைச் செய்வதற்கும் வல்லமை கொண்டிருந்தனர். இந்தக் கருத்தினைப் பல புலவர்களின் வரலாறுகளாலும் நாம் காணலாம். ஓளவையார் பாடல்களுள் இவை மிகுதியாகக் காணப்பட்டன. இங்குக் கம்பரும், தம்முடைய செய்யுட்களால் விடந்தீண்டிய ஒருவனை உயிர்பிழைக்கச் செய்து காத்த அற்புதத்தினைப் பற்றிக் கேட்கின்றோம்.

இந்த அற்புதம், 'கம்பர் பெருமான் ஏரெழுபதினைப் பாடித், திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே, சடையப்பரின் அவையிடத்திருந்து அரங்கேற்றிய போது, அங்கே வந்திருந்தவருள் புதுவைச் சேதிராயன் என்பானைப் பாம்பொன்று தீண்டியதாக, அப்போது கம்பர் அந்த விடத்தைப் போக்குமாற்றால் பாடினர்' என்றும் ஒரு சாராரால் வழங்கப்படும்.

இந்தக் கருத்துக்கு அரணாக, 'அழுவதுங் கொண்டு புலம் பாது நஞ்சுண்டதும் மறைத்தேர் எழுபதுங்கொண்ட புகழ்க் கம்ப நாடனெழுப்ப விசை, முழுவதுங் கொண்டு' என வழங்கும் தொண்டைமண்டல சதகப்பகுதி விளங்கும்.

'குணங்கொள் சடையன் புதுச்சேரிக் குடையான் சேதிராயன் முதற், கணங்கொள் பெரியோர் பலர் கூடிக் கம்பநாடன் களிகூர், இணங்கும் பரிசிலீந்து, புவியேழும் புகழே ரெழுபதெனும், மணங்கொள் பெருங்காப்பியப் பனுவல் வகித்தார் சோழமண்டலமே' என்னுஞ் சோழமண்டல சதகப்பகுதியும் இதனைக் கூறும்.

கம்பரின் திருக்கை வழக்கம், 'பாவலர் தம் ஏரெழுபதோதியரங் கேற்றுங் களரியிலே, காரிவிட நாகங்கடிக்குங்கை' எனக் கூறுவதும் இதனையே என்பார்கள்.

இந்தச் சேதிராயன் என்பவன் புதுவையிலிருந்த ஒரு பெருநிலக் கிழான். இவன் தந்தையது பெயராகச்

‘சடையன்’ என்பதே கூறப்படுவதனால், இவனைச் சடையப் பரின் மகனாகவே கொள்வார்கள் சிலர். மற்றுஞ் சிலரோ இவனை வேறொரு சடையனான புதுவைச் சடையனின் மகன் என்பார்கள். உயர்திரு. மு. இராகவய்யங்கார் அவர்கள், ‘புதுவைவாழ் சடையன் உதவுசேய், பூதலம்பரவு சேதிபன்’ என்ற சாசனப் பாட்டைக் காட்டி, இவனை வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பரினும் வேறான புதுவைச் சடையனின் மகன் எனப் பெருந்தொகையில் உரைத்துள்ளார்கள். ஒருவராக உரைப்பவரும் பல காரணங்களைக் கூறுவார்கள்.

‘விநோத ரசமஞ்சரி’ என்னும் கவைகனிந்த நூலினை ஆக்கிய திரு. வீராசாமிச் செட்டியார் அவர்கள், கம்பர் இராமாயணத்தை அரங்கேற்றுவது கருதித் தில்லை மூவாயிர வர்கள் ஒருங்குகூடப் பலகாலம் காத்திருந்ததாகவும், அவர்கள் கூடாது போகவே மனநொந்திருந்ததாகவும், அவ்வேளையில் தீட்சிதர்களுள் ஒருவரது பிள்ளையைப் பாம்பு தீண்டக், கம்பர் அவனது விடம் நீங்கப் பாடியதாகவும், அதனால் கம்பரது புகழினை உணர்ந்த தீட்சதர்கள் கம்பரைப் போற்றி இராமாயணத்தைக் கேட்டு ஒப்பந்தந்ததாகவும் உரைப்பார்கள். செய்யுட்களுள் எவரை உயிர்ப்பித்ததென்னும் குறிப்பு இல்லாததனால் இவ்வாறு கொள்வதற்கும் இடம் ஏற்பட்டது. எனினும், முதலிற் கூறியதனையே பிற நூற்கள் அரண் செய்வதனால் அப்படிக் கொள்ளுதலே தக்கதாகும்.

ஆழியான் பள்ளி அணையே! அவன் கடைந்த
ஆழி வரையின் மணித்தாம்பே!—பூழியான்
பூணே! புரமெரித்த பொற்சிலையிற் பூட்டுகின்ற
நானே! அகல நட.

5

‘சக்கரதாரியாகிய திருமாலின், படுக்கை கொள்ளும் மெத்தையாக அமைந்தவனே! அவன் திருப்பாற்கடலிலே இட்டு அமுதங்கடைந்த மந்தரமலையைச் சுற்றிக் கட்டப் பட்டு விளங்கிய அழகிய தாம்புக் கயிறாக இருந்தவனே! பொடிபூசிய சிவபிரானின் ஆபரணமாக இருப்பவனே! அவன் திரிபுரங்களை எரித்த காலத்தில் வளைத்து எடுத்த மேருவாகிய அழகிய வில்லினிடத்தே, பூட்டுகின்ற நாணாக

அமைந்தவனே! இவனைத் தீண்டிய விடமானது அகலும் படியாகச் செய்து உதவுவாயாக' என்பது பொருள்.

'ஊழியிறுதியிலே அறிதூயில் கொள்ளுகின்றவன் ஆழியான்; அவனுக்கு அணையாக விளங்குபவன் நீ! அமரர்க்கு வாழ்வுதருவதற்கு அமுதங் கடைந்தபோது மேருவினை மத்தாக்கினார்கள்; அம் மத்தினைச் சூழ்ந்து கடைகயிறாக விளங்கியவன் நீ! பொடிபூசிய பிரானின் ஆபரணமாகி அழியா நிலைபெற்றவனும் நீ! திரிபுர தகன காலத்திலே மேருவை வில்லாக அவன் கைக்கொள்ள, அதன் நாணாக அமைந்து உதவியவனும் நீ!' என்றெல்லாம் நாகத்தினது சிறப்பினைக் கூறி, 'அத்தகைய நீ, இவனையும் காவாயோ?' எனக் கம்பர் வேண்டுகின்றனர். மீண்டும் வேண்டுகொண்டவராக, மற்றும் ஒரு செய்யுளையும் சொல்லுகின்றனர்.

மங்கை ஒருபங்கர் மணிமார்பில் ஆரமே
பொங்கு கடல்கடைந்த பொற்கயிறே—திங்களையும்
சிறியதன் மேலூருந் தெய்வத் திருக்கோளே
ஏறிய பண்பே இறங்கு.

6

'மாதாகிய உமாதேவியைத் தமது ஒரு பாகத்திலே கொண்டிருப்பவரான உமையொருபாகரின் அழகிய மார்பினிடத்தே விளங்கும் மாலையே! பொங்குகின்ற தன்மையுடைய திருப்பாற்கடலைக் கடைதற்கு அந்நாளிலே உதவியாயிருந்த அழகிய கடைகயிறே! திங்களையும் சினந்து அதன்பிற்பாய்ந்து அதன்மேலாகச் சென்று மறைக்கின்ற தெய்வத் தன்மையுடைய அழகிய கிரகமாகிய கேதுவே! இவனுடலில் விடமாக ஏறிய அத் தன்மையாகவே அதனை இறங்கச் செய்தும் நீ காத்தருள்வாயாக.' என்பது பொருள்.

'திங்களை மறைக்கும் திருக்கோளான நீ, மீளவும் அதனை விடுவித்தும் காப்பது போல, இவன்பால் ஏறிய விடத்தையும் இறங்கச் செய்து இவனையும் அழியாது காப்பாயாக' எனக் கம்பர் வேண்டுகின்றனர்.

இவ்வாறு கம்பர் வேண்டவும், முதலிற் கடித்த அரவமானது வந்து, கடிவாயில் மீளவும் கடித்து, நஞ்சினை

வாங்குகின்றது. நஞ்சின் வேகமும் அதனால் இறங்குகின்றது. தமக்கு உதவிய நாகம், தான் வாங்கிய நஞ்சினால் மயங்கிக் கிடந்தது கண்ட கம்பர், அதனை அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று போகுமாறு வேண்டுவாராக, மற்றுமொரு செய்யுளையும் சொல்லுகின்றனர்.

பாரைச் சுமந்த படவரவே! பங்கயக்கண்
வீரன் கிடந்துறங்கும் மெல்லணையே—ஈரமதிச்
செஞ்சடையான் பூணுந் திருவா பரணமே
நஞ்சடையாய் தூர நட.

7

“இந்தப் பூமியைத் தாங்கிச் சுமக்கின்ற ஆயிரம் படங்கனையுடைய ஆதிசேடனே! செங்கமலக் கண்ணாகிய வீரன்-திருமால்-படுத்துக் கிடந்து உறங்குவதற்குப் பயன்படுகின்ற மென்மையான மெத்தையே! குளிர்ச்சி வாய்ந்த திங்களைச் சூடியிருக்கும் செஞ்சடையினை உடையவரான சிவபிரான் அணிகின்ற அழகிய ஆபரணமே! நஞ்சினை உடையவனே! இனி இவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் தொலைவாகச் செல்வாயாக” என்பது இதன் பொருள்.

அங்ஙனமே, நாகம் விலகிச் செல்லக், கண்டவர்கள் வியப்புடன் நின்று கம்பரைக் கைகுவித்துப் போற்றினர்; அவருடைய தெய்வத் தமிழின் சிறப்பினையும் உணர்ந்து தொழுதனர். இதனார் கம்பரது கவிவன்மை நாடெங்கும் பரவலாயிற்று. மக்கள் கம்பரைப் புலவராக மட்டும் கருதாமல், தெய்வசக்தி படைத்த தமிழ்ச் சித்தராகவும் கருதிப் போற்றுவாராயினர்.

மந்திர சக்தியால் விடமிறங்கச் செய்பவர்கள் கூட, இவ்வாறே கடித்த நாகத்தை வரச்செய்து, கடிவாயில் மீளவும் கடித்து விடத்தை உறிஞ்சி எடுக்குமாறுதான் செய்வார்களாம். இந்த அரிய செயலையே தமிழ்ச் சொற்களாற் செய்து காட்டித் தமிழ்ச் சொற்களின் மந்திர சக்தியையும் கம்பர் நிலைநாட்டினர்.

பொதுவாக மந்திர சக்தி என்பது சொல் ஒலிகளின் சக்தியே ஆகும். சில சொற்களின் ஒலிச்சக்திதான் பிற உயிர்

களின் உள்ளத்தைச் சென்று கவர்கின்றன. அவற்றைச் சொல்பவரின் கருத்துக்கு இசையச் செயற்படவும் செய்கின்றன. இந்த அடிப்படையினை இங்குக் காணுகின்றோம். ஆனால், இது கம்பருக்குத் தெய்வீக அருளானது அமைந்திருந்ததனால் ஏற்பட்டதென்பதே ஆன்றோர்களின் கூற்றாகும்.

3. பாராட்டு உரைகள்

1. சீராமனுக்குப் பாராட்டு

கம்பர் பெருமான் எழிலினைக் கண்டபோது இன்புற்று நெகிழுகின்ற உள்ளத்தினை உடையவர் என்று கூறினோம். இதற்குச் சான்றாக, அவருடைய செய்யுட்கள் பலவும் விளங்கும். அவற்றுள் ஒன்று இது.

கம்பர் ஆடை அணிகளை மிகவும் அழகுறத் தரித்து மகிழ்பவர். இவருடைய புலமைச் சிறப்பு நாடெங்கினும் பரவியிருந்தது. 'சீராமன்' என்னும் சலவைத் தொழிலாளி ஒருவன், கம்பர்மீது மிகவும் அன்பு கொண்டவனாக இருந்தான். அவன் சலவைத் தொழிலாளியாக இருந்தாலும், தமிழின்பத்தை நுகர்ந்து களிக்கின்ற தன்மையனும் ஆவான். அதனால், கம்பரின் துணிகளை வெளுத்துத் தருகின்ற பொறுப்பினை ஏற்று, அதனை மிகவும் செவ்வையாகவும் இவன் செய்து வந்தான்.

ஒரு நாள், கம்பர் மிகவும் உளக்கள்ப்புடன் தம்முடைய வீட்டில் அமர்ந்து கொண்டு, நண்பர்களுடன் இலக்கிய விவாதங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்பொழுது சீராமன் வெளுத்த துணிகளைக் கொண்டு வந்திருந்தான். அவனுடைய குரலைக் கேட்டதும், கம்பர் தாமே சென்று, அவன் தந்த துணிகளை வாங்கிக் கொணர்ந்ததுடன், அவனுடைய வெளுப்பினை வியந்து பாராட்டியும் போற்றினார். அவனும், கம்பர் தம் வாயாற் தன்னைப் புகழக் கேட்டதும், உள்ளங் குளிர்ந்தவனாக, நாணித் தலைகவிழ்ந்தபடியே சென்று விட்டான்.

நண்பர்கள், 'பெருமானே! சலவைத் தொழிலாளியை இங்ஙனம் வியந்து பாராட்டுகின்றீர்களே? தங்கள் பாராட்டின் சுமையைத் தாங்கமாட்டாது அவன் தலை கவிழ்ந்து போவதனையும் கண்டீர்களோ?' என்றனர்.

‘நீங்கள் நீண்ப்பது தவறு. தொழில் செய்வது என்பதைப் பொறுத்தமட்டில் எல்லாருமே ஒரே பொதுநிலையினர்தாம். நான் கவித்தொழில் செய்பவன்; சீராமன் சலவைத் தொழில் செய்பவன். கவித்தொழிலை நான் பிறர் வியக்குமாறு செய்தால் என்னை வியந்து பாராட்டுகின்றார்கள். இதேபோல் சீராமனும் அவனுடைய தொழிலில் மிகமிகச் சிறப்புடன் விளங்குபவன்; அதனால், அவனும் உலகின் பாராட்டுதலுக்கு உரியவனே’ என்றனர் கம்பர். அத்துடன், அவனுடைய வெள்ளையாகத் துணியினை வெளுத்துவரும் சிறப்பைக் குறித்தும் இந்தச் செய்யுளைச் சொல்லினர்.

சிரம்பார்த்தான் ஈசன் அயன் தேவிதனைப் பார்த்தான்;
கரம்பார்த்தான் செங்கமலக் கண்ணன்—உரஞ்சேர்
மலைவெளுத்த திண்புயத்து வண்ணான் சீராமன்
கலைவெளுத்த நேர்த்திதனைக் கண்டு. 8

கம்பருடைய செய்யுளைக் கேட்ட நண்பர்கள் வியப்புடன் மெய்ம்மறந்து வீற்றிருந்தனர். ‘சீராமனின் கைவண்ணத்தைக் கண்டு முப்பெருங் கடவுளரும் திகைத்ததாகக்’ கவிஞர் கூறும்போது, அவர்கள்தாம் எங்ஙனம் திகைப்படையாது இருக்க முடியும்?

‘திண்மை பொருந்தியது மலை. அதுவும் வெண்மையாவதற்குக் காரணமாகிய திண்மையான புயத்தை உடையவன் சீராமன். அவன் வண்ணரைத் தொழில் செய்பவன். அவன் துணிகளை வெளுத்த சிறப்பினை முப்பெருங் கடவுளரும் கண்டனர். கண்டபோது—

‘ஈசனாகிய சிவபிரான் தம்முடைய சடாமுடியை நோக்கினார். அதிலிருந்த கங்கையும் வெண்பிறையும் தம்மைவிட்டு விலகிப் போய்விட்டனவோ என்ற ஐயம் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

‘அயனாகிய பிரமதேவன் தம்முடைய தேவியான கலைமகளை நோக்கினார். அவளுடைய நிறமாகத் துணிகள் தோன்றவே அவருக்கும் ஐயம் வந்துவிட்டது.

'கண்ணனாகிய திருமாலோ செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களை உடையவர்; அவர் தம் கையினை நோக்கினார்! தம் கையினிடத்துச் சங்குதான் விலகிப் போயிருக்குமோ என்ற சந்தேகம் அவருக்கு.' என்பது, இந்தப் பாடலின் பொருள்.

தொழிலின் சிறப்பினை இவ்வாறு மிகவுயர்த்துப் போற்றிய கம்பப்பிரானது உளப் பாங்கினைப் போற்றிய வாரே நண்பர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர். கம்பரும், அவர்களது, தொழிற் சிறப்பினை அறிந்து பாராட்டுதற் கில்லாத பழக்கவாசனையை நினைந்து நொந்தவராயினார்.

'உரஞ்சேர் மலை வெளுத்த திண்புயம்' என்றது, சீராமன் வெளுப்பதற்குப் பயன்படுத்திய கல்லும், தன்னுடைய கருமை நிறத்தினின்றும் வேறுபட்டு வெண்மை நிறத்தினை அடைந்திருந்தது என்பதாம். இது, இன்றும் நாம் துறைகளிற் காணக் கூடியது. அடிக்கடி துவைத்த வினாலே வெண்மைபட்டுத் தோன்றும் கல்வினைச், சீராமனின் புயவலியால் வெண்மையுற்றது என்று புனைந்து கூறினர். வண்ணம் - நிறத்தழகு; அதனைத் துணிகட்கு உண்டாக்கும் தொழிலினர், 'வண்ணார்' ஆயினர்.

2. தம்பிபுகான் சிறப்பு

ஆண்களுக்கு மயிர் வளர்வது இயற்கைதான். எனினும், காட்டுமிராண்டி நிலையிலிருந்து விலகி நாகரீக நிலையினை அடைந்த மனிதன், மயிரின் வளர்ச்சியை அவ்வளவாக விரும்பவில்லை, விலங்குடன் விலங்காகக் காட்டும் அந்த விகாரமான தோற்றத்தை மாற்றிக்கொள்ளவே அவன் விரும்பினான். மனிதனின் இந்த விருப்பம் அவனுடைய வளர்ச்சியோடு தானும் வளர்ந்து, மயிரினை ஒப்பினை செய்யுங் கலையாகவே உயர்த்தியிருக்கிறது. பெண்கள் தங்களுடைய கூந்தலை வகை வகையாகப் புனைவதும் பூசுவதும் பூசுபடுவதும் ஒருபுறமிருக்க, ஆண்களும் தம் முகத்தில் வளரும் தாடியினையும் பிறபிற வேண்டாத இடத்து மயிர் வளர்ச்சியினையும் கழித்துப் போக்குவதில்

அக்கறை காட்டிவந்தனர். இதனால், மயிர்வினைஞர் தொழில், மனித குலத்தினை அழகுறுத்தும் ஒரு சிறந்த கலைத் தொழிலாக ஆயிற்று.

ஆடை வெளுப்பாவது மனிதனின் உடலுக்கு மேலாக அணியப்படுகின்ற வேற்றுப்பொருளை அழகுறுத்தும் ஒரு தொழிலாக இருக்கிறது. ஆனால், மயிர்வினைஞர் தொழிலோ உடலின் இயற்கையையே கவினாக்கும் தனித்த சிறப்பினை உடையது. இந்தத் தொழிலாளி ஒருவனின் கைத்திறனை வியந்து கம்பர் போற்றிய செய்யுள் இதுவாகும்.

ஆரார் தலைவணங்கார் ஆரார்தான் கையெடார்
ஆரார்தாஞ் சத்திரத்தில் ஆருதார்—சீராகும்
தென்புலியூர் மேவுஞ் சிவனருள்சேர் அம்பட்டத்
தம்பிபுகான் வாசலிலே தான்.

9

“சிறப்புமிகுந்த தென்புலியூர் என்னும் சிறப்பினது சிதம்பரம். அதனிடத்தே விளங்குபவனான சிவபெருமானின் அருளினைக் கொண்டவனாக இருப்பவன், அம்பட்டத் தொழிலினனான தம்பிபுகான் என்பவன், அவனுடைய வாசலிலேதான்—

“யார்யார் தாம் தலைவணங்காதவர்கள்? யார்யார் தாம் கையெடுத்து இருக்காதவர்கள்? யார்யார் தாம் அவனுடைய கத்தித்தொழிலின் மகிமையால் தம்முடைய நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளாதவர்கள்?” என்பது இதன் பொருள்.

தலைவணங்குதல், உயர்ந்தோரின் முன்னாகச் செல்லும் தாழ்ந்தோர் தம்முடைய பணி வான வணக்கத்தை அவருக்குத் தோன்றக் காட்டும் அடையாளச் செயல். இங்கே மயிர்கழித்தற் பொருட்டாகத் தலைகுனிதலைச் சுட்டியது.

‘கைஎடுத்தல்’ கைதூக்கி வணங்குதல்; இங்கு அக்குளின் மயிரைக் கழித்தற்காகத் தூக்குவதனைக் குறிப்பதாயிற்று.

சத்திரம்-அறுவை. அக் காலத்திலே அறுவை மருத்துவத்தைச் செய்து வந்தவர்கள் அம்பட்டர்களே! அது

பற்றியே, அவருடைய அறுவைச் சிகிச்சையால் எவர்தாம் புண்கள் ஆறப்பெற்று சுகம்பெறாதிருப்பவர்? என்றனர்.

அம்பட்டன்—அழகுபடுத்தும் தொழிலோன். இவர்களுள் பெரும்பாலோர் அண்மைவரை சிறந்த மருத்துவ நிபுணராகவும் இருந்தனர். இதனால், இவர்களுடைய குலமும் 'மருத்துவகுலம்' எனச் சிறப்புறல் ஆயிற்று.

சிதம்பரத்திலே, இராமாயண அரங்கேற்றத்தைக் கருதிச் சென்று காத்திருந்த கம்பர், தமக்கு மயிர்கழித்த தம்பிபுகானை வியந்து உரைத்தது இதுவாகும். இதன்கண், அனைவரும் தலைவணங்கவும், கையெடுக்கவும், சத்திரத்தால் ஆறுதல்பெறவுமாக அவனுடைய உயர்வு பேசப்படுகின்றது. தென் புலியூர்-சிதம்பரம்; புலிக்காலை உடையவரான முனிவரால் பூசிக்கப்பெற்ற தலமாதலின் புலியூர் என்றனர். தென்-அழகு.

3. ஏன் வந்தாய் தென்றலே?

பாண்டியரின் அறநெறி தவறாத செங்கோன்மைக்குச் சான்றாகப் பற்பல கதைகள், வரலாறுகள் கூறப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுள், பொற்கைப் பாண்டியனின் கதை மிகவும் வியப்புக்கு உரியதாகும். 'பொற்கைப் பாண்டியன்' எனப் பிற்காலத்தே பெரும்புகழால் நிலைபெற்ற அவனுடைய செயல், எங்கணும் காணுதற்கில்லாத அத்துணைச் சிறப்பினதும் ஆகும்.

இந்தக் கதையினைச் சிலப்பதிகாரத்தே மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகிக்கு உரைக்கின்றது.

—இதுவும் கேட்டி:

உதவா வாழ்க்கைக் கீரந்தை மனைவி,
புதவக் கதவம் புடைத்தனன் ஒருநாள்
'அரைச வேலி அல்லது யாவதும்
டரைதீர் வேலி இல்லென மொழிந்து
மன்றத்து இருத்திச் சென்றீர்; அவ்வழி
இன்றவ் வேலி காவாதோ?' எனச்

செவிச்சூட்டு ஆணியின் புகையழல் பொத்தி
 நெஞ்சம் சுடுதலின் அஞ்சி நடுக்குற்று
 வச்சிரத் தடக்கை அமரர் கோமான்
 உச்சிப் பொன்முடி ஒளிவளை உடைத்தகை
 குறைத்த செங்கோல், குறையாக் கொற்றத்து
 இறைக்குடி—

இவ்வாறு பொற்கைப் பாண்டியன் செய்த செயலது பெருமை அவனது குடியின் பெருமையாகவே உயர்த்துக் கூறப்பெற்றது. இதே கதை கம்பர் பெருமானின் நினைவுக்கும் ஒருசமயம் வருகின்றது.

கம்பர், ஒருநாள் இரவு, தம்முடைய வீட்டிலே தம்முடைய அன்பு மனைவியாருடன் இனிதான பேச்சிலே ஈடுபட்டு இன்புற்றவராக மகிழ்ந்து இருக்கின்றனர். இரவுப் பொழுதும் போயின சுவடே அறியவியலாதபடி கழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. நடுச்சாம வேளை வந்தும் அவர்கள் கண்ணுறங்கவில்லை. அயர்வோ உறக்கமோ அவர்களைக் கவியவில்லை. அன்பின் மிகுதிதான் அவர்களை முற்றவும் ஆட்கொண்டு மயக்கியிருந்தது.

அப்பொழுது வாசற்கதவு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கம்பர் திடுக்கிட்டு எழுந்தார். விரைந்து சென்று கதவைத் திறந்து டோக்கினார். எவரையும் காணவில்லை. வசந்தத் தென்றல் வந்து அவரைத் தழுவிக்கொண்டது. தென்றலின் செயல்தான் கதவினைத் தட்டுவது போன்றவோர் அசைத்தலை எழுப்பியிருத்தல் வேண்டும் என்பதனைக் கம்பர் புரிந்துகொண்டார். கதவை மறுபடியும் தாளிட்டுவிட்டு, இன்பமான சிரிப்புத் தவழ்ந்தோடுகின்ற முகத்தினராக, மீளவும் தம்முடைய மனைவியாரின் அருகிலே வந்தார்.

‘கதவைத் தட்டியது யார்? ஒரே சிரிப்புடன் வருகின்றீர்களே?’ என அம்மையார் வினவினார். ‘அதுவா? தென்றற் காற்று கதவினை அசைத்து ஒலியெழச் செய்து நம்மை ஏமாற்றியிருக்கிறது’ என்றார் கம்பர்.

தென்றலின் வருகையினாலே, பெரிதும் இன்பக் கிளர்ச்சி பெற்ற அவர், அதனை விளித்து, அதன் செயலைக் குறித்துக் கடிந்துகொள்பவரைப் போலப் பாடத் தொடங்கினார். அந்தச் செய்யுள்தான் இது.

கொற்கையான் மாறன் குலசே கரப்பெருமான்
பொற்கையான் ஆனகதை போதாதோ—நற்கமல
மன்றலே வாரி மணிவா சலையசைக்கத்
தென்றலே ஏன்வந்தாய் செப்பு

10

“தென்றலே! கொற்கைத் துறைக்கு உரியவனான பாண்டியன் குலசேகரப் பெருமான் என்பவன். அவன் முன் ஒரு காலத்தே இரவுநேரத்திற் கதவினைத் தட்டிய தன் பிழை காரணமாகப் பொற்கையினன் ஆயினான். அந்த ஒரு கதை மட்டும் இவ்வுலகிற்குப் போதாதோ?

“நறுமணமுள்ள தாமரைமலர்களின் மணத்தினை வாரிக் கொண்டுவந்து, அழகிய என் வீட்டு வாயிற்கதவினை அசைப்ப தற்காக நீயும் எதற்காக வந்தனை? அதன் காரணத்தையும் உரைப்பாயாக” என்பது பொருள்.

‘பொற்கைப் பாண்டியனைப் போலவே நீயும் புகழ் பெற்றுச் சிறப்படைதலைக் கருதி வந்து கதவினைத் தட்டி னையோ?’ என்பது கருத்து. தென்றலின் சுகத்தைப் பொற்கைப் பாண்டியனைப்போலக் குடிகளின் நன்மையைக் கருதுகின்ற நல்லியல்புக்கு ஒப்பிட்டனர்.

4. வாணனைப் புகழ்தல்

வாணகூல வேந்தர்களுள் தமிழகத்தில் குறுநில வேந்தராகப் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். இவர்களுடைய தமிழார்வமும் தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்த பண்பும் போற்றத்தக்கதாகவும் இருந்திருக்கின்றன. பாணர் எவ்வும் வாணர் எனவும் இவர்களைப்பற்றிச் செய்யுட்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இவர்களுள், தஞ்சைவாணன் கோவைக்குரிய பாட்டுடைத் தலைவனாகிய தஞ்சைவாணன் சிறந்தவன். பொய்யா மொழியாரை ஆதரித்து அவராற் போற்றிப் பாராட்டப் பெற்ற இவன், பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்த தஞ்சாக்கூர் என்னும் பதியிலிருந்து அரசுசெலுத்தியவன்.

மற்றொருவன் ஆறையாணன் என்னும் வள்ளல். இவன் தென்பெண்ணையாற்றங் கரையிலிருந்த ஆற்றாரில் சிறப்புடன் திகழ்ந்தவன். இவனைக் குறித்தும் பற்பல செய்திகள் உரைக்கப்படுகின்றன. இவனுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலே பதினாந்தாம் நூற்றாண்டளவில் இருந்த மற்றொரு ஆறையாணன் வாணனும் மூவேந்தரை வென்ற சிறப்பினனாக உரைக்கப்படுகின்றான். அவனையும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்த இவனையும் ஒருவனாகக்கொண்டு உரைத்து மயங்குதல்கூடாது.

இந்த வாணன் வள்ளன்மையுடன் போராண்மை உடையவனாகவும் இருந்தான். சோழப் பேரரசிற்கு உட்பட்ட இவன், சோழர் பொருட்டாகப் படைக்களங்கட்குச் சென்ற சிறப்பினனும் ஆவான்.

கம்பரது காலத்தே, மதுரையில், பாண்டியர்களிடையே குடும்பச் சண்டை ஏற்பட்டதாகவும், அவர்களுள் வீரபாணன்

டியனுக்கு மறவர் படையும், சிங்களப்படையும் உதவிய தாகவும், அவர்களுக்கு எதிராகச் சோழப்படை சென்று அவர்களை அழித்து விக்கிரபாண்டியனுக்கு அரசினைத் தந்த தாகவும் ஒரு வரலாறு கூறப்படுகின்றது.

சோழரால் அரசுபெற்ற பாண்டியன் சிலகாலத்திற்குப் பின்னர் சோழரை மதியாதவனாக மீளவும் சோழபாண்டியப் போர் நிகழ்ந்ததென உரைப்பர். இப்படி நடந்த சோழ பாண்டியப் போர்களுள், இந்த ஆறைவாணனும் சோழப் படைத் தளபதிகளுள் ஒருவனாகச் சென்றவனாதல் வேண்டும்.

பேரரசர் தேவிமார் பெற்ற மதலையர்தம்
மார்பகலம் கண்டு மகிழ்வரே—போர்புரிய
வல்லான் அகளங்கன் வாணன் திருநாமம்
எல்லாம் எழுதலாம் என்று.

11

பேரரசர்களான மூவேந்தர்களுடைய தேவிமார்கள் தாம் பெற்றெடுத்த மதலையர்களது மார்பகலத்தைக் கண்டதும் மகிழ்வார்கள். ஏன் தெரியுமா? தமக்காகப் போர் புரிவதற்கு வல்லவனான சோழநாட்டு வாணனுடைய திருப்பெயர்களை எல்லாம் எழுதலாம் என்றுதான்.

இது வாணனது படைச் செருக்கை எடுத்து உரைப்பதாகும். சோழரது தளபதியாகிய இவன் சிறப்புப் பாண்டியர் சேரர்களது தேவிமார்களாலும் வியந்து பாராட்டப்பெற்றது என்றனர். இதன் காரணம், அவர்கள் இவனது அருளின் நேல் போரிடை அழ்ந்திருக்க நேரும் என்பதனால் ஆகும்.

அகளங்கன் - சோழன்; வாணனுக்கு அடையாக்கியது சோழத் தளபதியாக அவன் திகழ்ந்ததுபற்றியாகும். இது அக்கால மரபு. பெற்ற குழந்தைகளின் மார்பிலே வீரர்களின் திருப்பெயர்களைச் சாந்தினால் எழுத, அவர்கள் வீரமுடன் பிற்காலத்தே திகழ்வார்கள் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையை உரைத்துப் பாணனைப் போற்றுகின்றது இச் செய்யுள்.

இனி, மூன்றாங் குலோத்துங்கச் சோழனின் காலத் தவணை, 'அறகளுருடையான் வாணகோவரையன் ராஜராஜ தேவன்' என்னும் தலைவனைப் பற்றியது இச்செய்யுள் எனவும் ஆன்றோர் கருதுவார்கள். மார்பில் பேரெழுதலைப் பற்றியும் மற்றொரு கருத்து நிலவுகின்றது. 'அது பணிந்த பகைவர்க்கு அவரது மார்பில் இன்னார்க்கு அடிமை எனப் பச்சைகுத்தி விடுத'லாகும். இவ்வகையினும் மூவரசர் தேவிமார் தம் மதலையர் மார்பிற் பச்சை குத்திவிடுதலைக் கருதினர் ஆகலாம்.

இதற்கு ஆதாரமாகத் திருவண்ணாமலைக் கோயிற் சாசனப் பாடலான.

தென்னர் முதலா உலகாண்ட செம்பொன்முடி
மன்னர் பெருவாழ்வும் வாள்வலியும்—மின்னும்
உருவத் திகிரி உயிர்நெடுந்தேர் வாணன்
புருவக் கடைவளையப் போம்

என்பதனைக் கூறலாம்.

இந்த வாணனைப்பற்றி விளக்கமாக அறிய விரும்புகின்றவர்கள், திருவண்ணாமலை அருணாசலேச்சுரர் கோயிற் சாசனப் பாடல்களையும், பிற வரலாற்று நூல்களையும் காண்பார்களாக.

என்ன பகை ?

வாணகோவரையனின் வெற்றிப் பெருமிதத்தையும், வள்ளன்மையின் உயர்வையும் கேட்டான் பாணன் ஒருவன். வாணனிடம் சென்று, தன்னுடைய இசையினைத் திறனுறக் காட்டிப் பரிசிற்கு நின்றான்.

பாணன் விரும்பி நின்றது என்னவோ உணவுக்கான பொருள்கள்தாம். ஆனால், அவற்றை வழங்குவது வாணகோவரையனுக்குச் சிறப்பாக இராது. அதனால் அவன், தன்னை இரந்துநின்ற பாணனுக்கு ஒரு பெரிய களிற்றினை வழங்கி உபசரித்தான்.

பாணன் அந்தக் களிற்றினைக் கைக்கொண்டவனாக வந்து கொண்டிருக்கக் கம்பர் அவனைக் கண்டார். 'கொடையின்

சீரினைக் கொடுப்பவர் தாமே அறிபவராவர்' ஆகவே, வாணனின் அந்தக் கொடையறிவை வியந்தார். அந்த வியப்பிலே பிறந்த செய்யுள் இது.

உலைக்குரிய பண்டம் உவந்திரக்கச் சென்றால்
கொலைக்குரிய வேழங் கொடுத்தான் - தலைக்குரிய
வாணர்கோன் ஆறை மகதே வனுக்கிந்தப்
பாணனோடு) என்ன பகை?

12

'உலையிலிட்டுச் சமைப்பதற்குரிய பண்டத்தினைப் பெறு தலை விரும்பியவனாக, இவன் இரப்பதற்குச் சென்றான். சென்றால், அவனோ கொலைத் தொழிலுக்கு உரியதான போர்க்களிறறை இவனுக்குக் கொடுத்தனுப்பினான்! தலை மைக்கு உரியவனான வாணர்களது கோமான், ஆறை நகரி விருக்கும் மகத நாட்டினது தலைவனுக்கு, இந்தப் பாணனோடு என்னதான் பகையோ?' என்பது பொருள்.

இந்தச் செய்யுள் நயமானது. இரப்பவரின் பசி அவரை உணவுப்பொருள் வேண்டியே போகச் செய்கிறது. ஆனால், வாணனின் தகுதி பெருமிதம் உடையது. உணவுப் பொருள் களை வழங்குவதனால் அவனுக்குப் பெருமையில்லை. அதனால், அவன் தன்னுடைய தகுதிக்கு ஏற்றபடி போர்க்களிறறை வழங்குகின்றான். இதனால், கொடைக் குணம் உடையோர் தம்முடைய தகுதிக்கு ஏற்ப வழங்குவார்களே அல்லாமல், இரப்பவரின் தகுதியை நோக்கி ஈபவர் ஆகார் என்பதும் பெறப்படும்.

'பாவம்! உணவுக்கே வகையற்ற இவனுக்குப் போர்க்களிறறினை அளித்தனனே! இவன் எப்படி அதற்கு உணவளித்துக் காப்பாற்றப் போகின்றான்? ஆகவே. இவனுடைய சொந்தக் கவலை போதாதென்று, களிற்றுக்கு உணவுதேடுதற்கும் கவலைப்பட்டு அழிவான் அல்லனோ! இப்படி எளியனான இந்த இரவலனை வருந்துவது ஏனோ? வாணனுக்கு இவன்பால் என்ன பகையோ?' என்று கவலைப் படுகிறவரைப் போன்று, வாணனின் கொடைத்திறத்தை வியந்து பாராட்டுகின்றார் கவிஞர். இதனால், வரையாது

வழங்கி மகிழ்கின்ற வாணகோவரையனது உள்ளச்செவ்வியும் நன்கு புலனாகும்.

உண்டோ ?

முன்னர் ஒரு செய்யுளில், பேரரசரின் தேவிமார்கள் தங்கள் மக்களின் மார்பகலம் கண்டு மகிழ்வது பற்றிச் சொன்னோம். வாண கோவரையனின் வெற்றிப் பெருமிதத்தை வியந்து அவர்கள் அங்ஙனம் பூரிப்படைபவர் என்பதனையும் விளக்கினோம். அவர்களுக்கு மட்டுமே அந்தப் பூரிப்புச் சொந்தமன்று. தமிழகத்தின் தாய்மார்கள் அனைவருமே தங்கள் மதலையரின் மார்பகங்களில் வாண கோவரையனின் பெயரைப் பொறித்து இன்புற்றனர். அதனால், அன்றைய தமிழகத்திலே, வாணனின் பெயரெழுதாத மார்பே இல்லை என்னும்படியான நிலைமையும் இருந்தது.

மாகதர்களின் கோமான் வாணகோவரையன், மூவேந்தரும் போற்றும் வெற்றிச்செவ்வியாற் சிறந்து விளங்கியவன். அவனுடைய போராற்றலைப் புவிமன்னர் போற்றினர்; கவிமன்னர்கள் கவிதையிற் கோத்துப் பாடிக் களிப்புற்றனர், இவர்களோடு நாட்டு மக்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். எங்கும் அவனுடைய புகழ் பேசப்பட்டது. 'வாணனின் புகழைப் பேசாத வாயும் உண்டோ?' என்று சொல்லும் படியாக அவனுடைய புகழைப் பேசிப்பேசிப் பூரிப்படைந்தனர் தமிழகத்து மக்கள்.

தகுதிபெற்ற தலைவர்கள் தங்களுக்கென ஒரு கொடியினைக் கொண்டவராக இருப்பார்கள். ஒரே அரசனின் கீழ் நின்று போரிடும் போதுங்கூட, அவர்களுடைய தனித்தன்மையைக் குறித்துக் காட்டும் கொடி பறந்து கொண்டதான் இருக்கும். கொடியின் பெயரையொட்டி அதற்குரிய மன்னர்களை அழைப்பதும் உண்டு. வீணைக் கொடியோன் இராவணனையும், உரகக்கொடியோன் துரியோதனனையும், மீனக்கொடியோன் பாண்டியனையும், புலிக்கொடியோன் சோழனையும், வீற்கொடியோன் சேரனையும் குறிப்பது நாம்

அறியாததன்று. இப்படிக் கொடியானது அரசுச் சின்னங்களுள் உயர்வுடைய ஒரு சின்னமாக விளங்குவது மரபு. இந்த மரபினை வாணகோவரையனின் நாட்டிலும் மக்கள் கடைப்பிடித்தனர். அவர்களுடைய உவகை கரைகடந்து பெருகியிருந்தது. கொம்பு கண்ட இடமெல்லாம் வாணனின் கொடியைப் பறக்கவிட்டு இன்புற்றனர். இப்படி எங்கும் பறந்த கொடிப் டெருக்கத்தால், அவனுடைய கொடியைத் தாங்கி நில்லாத கொம்பு எதுவும் இல்லையென்று கூறும்படியாக இருந்தது.

அரசர்கள் பலரும் சோழர்படைத் தலைவனான வாணகோவரையனின் பெயரைக் கேட்டதும் அஞ்சிப் பணிந்தனர். அவனை எதிர்த்துப் போரிட நினையாது அவன் அடிகளைத் தாங்கிப் பணிந்து நின்றனர். இப்படி அவன் அடிகளைத் தாங்கி நில்லாத சிற்றரசரே இல்லாதபடியாக வாணகோவரையன் சிறப்புநிலை உடையவனாக இருந்தனன்.

இவ்வாறு விளங்கும் வாணகோவரையனின் புகழ்ப் பெருக்கத்தை நினைக்கின்றார் கவிஞர். அவருள்ளும் அந்தப் புகழின் மயக்கத்திலே திளைக்கின்றது. அந்த நிலையினைச் செய்யுளாக உரைத்து இன்புறுகின்றது.

வாணன் பெயரெழுதா மார்புண்டோ மாகத்கோன்
வாணன் புகழுரையா வாயுண்டோ — வாணன்
கொடிதாங்கி நில்லாத கொம்புண்டோ வுண்டோ
அடிதாங்கி நில்லா அரசு? 13

‘வாணனின் பெயரினை எழுதாதிருக்கும் மார்பும் உண்டோ? மகத நாட்டவர் கோமானான வாணகோவரையனின் புகழினைப் பேசாதவாயும் உண்டோ? வாணனின் கொடியினைத் தாங்கி நில்லாத கொம்பும் உண்டோ? அவனுடைய அடிகளைத் தாங்கிப் பணிந்து நில்லாத அரசும் உண்டோ?’ என்பது பொருள்.

கால் பணிவேள்

வாணனின் புகழினைப் போற்றுதற்கு நினைக்கின்ற கவிஞர் பிரான், அவனைக் கண்டு, அவன்பாற் காதல்

கொண்டு நிற்பவளான ஒருத்தி, தன்னுடைய ஆசைப் பெருக்கினை உரைக்கின்ற பாவனையிலேயும் ஒரு செய்யுளைச் செய்து மகிழ்கின்றார்.

வாணன் சோழர்களுடைய படைத்தளபதியாக எப்புறத்தும் வெற்றிவாகை சூடியிருந்த நாளிலே, மதுரைப் பாண்டிய அரசிலே நிம்மதி இல்லாமல் இருந்தது. விக்கிரம பாண்டியன் சோழ வேந்தனாகிய குலோத்துங்கனது உதவியை நாடினான். வீரபாண்டியனுக்கு மறவர் பெரும்படையும் சிங்களப் படையும் துணைநின்றன. இவர்களுக்கு எதிராக சோழப்படை சென்று இவர்களை வென்று மதுரையும் அரசும் நாடும் விக்கிரமபாண்டியனுக்கு அளித்தது. இப்படிச் சென்ற சோழர்படைக்குத் தலைவனாக இருந்தவன்வாணன் என்பவன். அதனால், இவனையே வெற்றிவீரனாகக் குறிப்பதும் உண்டு. இந்த வெற்றிக்குப் பின் சிலகாலம் வாணகுலத் தலைவன் ஒருவன், சோழரின் சார்பாக மதுரையில் வீற்றிருந்து பாண்டிய நாட்டினைக் கண்காணித்து வந்தனன். அந்தச் செய்தி, வாணன்மேற் காதல் கொண்டிருந்த இந்த நங்கையின் நினைவுக்கு வருகின்றது. அந்தப் பெருமிதத்தை நினைந்தவளாக அவள் பாடுகிறாள். நெஞ்சத்துள் நினைந்து மிகவும் வேண்டுகின்றாள். இங்ஙனம் விளங்குகிறது செய்யுள்.

பாணன் மதுரைப் பதியாள வைத்தபிரான்
வாணர் புகழ்வரு மேகம்ப—வாணன்
கரும்போ தகமேநின் கால்பணி வேன்மீண்டு
வரும்போ தகமே வரின்

14

'பாணர் குடியினன் ஒருவனை மதுரைப்பதியினை ஆட்சி நடத்துமாறு வைத்த பெருமான் என் காதலன். அவன், கவிவாணர் புகழ்ந்துபோற்ற அதோ வெற்றியுலா வருகின்ற ஏகம்ப வாணன் எனும் பெயரினன். அவனை சுமந்து வருகின்ற யானையே! இந்த ஊர்வலம் முடிந்து, நீ மீட்டும் அவனை அரண்மனை நோக்கிச் சுமந்து வரும்போது, என் வீட்டிற்கு வருவாயாக! வந்தால், நான் நீ செய்த உதவிக்கு நின் காலடியில் வீழ்ந்து பணிவேன். எனக்கு இரங்கி அவனை என் வீட்டிற்குள் கொணர்க' என்பது பொருள்.

அவனைத் தன் வீட்டினுட் கொணர்ந்து சேர்ப்பின், அந்தச் செயலைச் செய்த யானையின் கால்களைப் பணிந்து போற்றுவதாக உரைக்கிறாள் அந்த நங்கை. இப்படிப் புனைகின்றார் கவிஞர்.

வாணனின் புகழினைக் கவிஞர் அனைவரும் ஒருமுகமாகப் பாடிப் பரவுவராம். 'தாம் மட்டும் பாடிப் புகழவில்லை; வாணர் அனைவரும் புகழ்கின்றனர்' எனக் கூறும் கவிஞரது பெருமிதத்தைக் காண்க.

வேந்தர்களின் நிலை

வாண கோவரையன் வெற்றிச் செருக்கினைக் கொண்டிருந்தவன். அவனாற் போர் முனையிற் சிதைக்கப் பெற்ற அரசர்கள் பலர். அவர்களுடைய சின்னங்களை எல்லாம் கைப்பற்றி, அவர்களையும் அடிப்படுத்திக் கொணர்ந்திருந்தான் அவன்.

வெற்றி வீரனான அவனைப் பாவாணர் பலரும் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். அவன் உள்ளம் அதனால் மகிழ்கின்றது. பகையரசரிடமிருந்து கைக்கொண்ட பொருள்களை எல்லாம், வாணன் தன்னைப் பாடியவர்கட்குப் பரிசிலாக வழங்கி விடுகின்றான். அவர்களும் அதனை ஏற்று உவப்புடன் செல்கின்றனர்.

இப்படிப் பரிசில்களோடு செல்கின்றவர்களைத், தோல்வியுற்று, வாணனின் முடிபினை எதிர்நோக்கிக் காத்துநிற்கின்ற அரசர்கள் காண்கின்றனர். அவர்களுடைய உள்ளம் பதறுகின்றது. தங்களுடையதாக இருந்த பொருளைப் பரிசிலர் தங்களுடையதாகப் பெற்றுச் செல்லும் காட்சி அவர்களை வருத்துகின்றது. எனினும், என்ன செய்யமுடியும்! 'அது என்னுடையது இது என்னுடையது!' என்று சொல்லிச் சோர்ந்தனர், அவர்கள். இந்தக் காட்சி கவிஞர்பிரானின் கருத்தையும் கவர்கின்றது.

என்சிவிகை என்கவிதை என்னுவசம் என்கவசம்
என்பரியீ தென்கரியீ தென்பரே— மன்கவன

மாவேந்தன் வாணன் வரிசைப் பரிசுபெற்ற
பாவேந்த ரைவேந்தர் பார்த்து.

15

“மிக்க விரைவினையுடைய குதிரைமேற் செல்லுதலை உடையவன் வாணன். அவனளித்த வரிசையாகிய பரிசினைப் பெற்றுச் செல்லும் பாவேந்தர்களைப் புவிவேந்தர்கள் பார்த்தனர். ‘இது என்னுடைய பல்லக்கு; இது என்னுடைய குடை; இது என்னுடைய கொடி; இது என்னுடைய அங்கி; இது என்னுடைய குதிரை; இது என்னுடைய யானை’ என்று சொல்லி ஏக்கமுற்றனர்” என்பது பொருள்.

வேந்தர்களுக்கு உரிமை உடையவான சின்னங்களை வரிசையாகப் பெற்றுச் செல்லும் பாவாணர்கள், வேந்தர்களாகவே தோற்றினர் என்பவர், அவரைப் ‘பாவேந்தர்’ என்றனர். இதனால், கம்பர் கவிவாணரை மன்னருக்கு நேரான தகுதியுடையவர் எனக் கூறுவதனையும் நாம் காணலாம்.

களிமா தந்தான்

இதுவும் ‘உலைக்குரியபண்டம்’ என்ற செய்யுளைப் போன்றதே ஆகும். வயிற்றுப் பசியினைப் போக்குவதற்கு அரிசி வேண்டியவனாகச் செல்லுகிறான் இரவலன் ஒருவன். அவனுக்கு வாணன் ஒரு யானையையே பரிசிலாகத் தருகின்றான். அவனுடைய இந்தச் செயலை வியந்து பாடுகின்றார் கவிஞர்.

சேற்றுக் கமலவயல் தென்னுறை வாணனையான்
சோற்றுக்கு அரிசிதரச் சொன்னக்கால்—வேற்றுக்
களிக்குமா வைத்தந்தான் கற்றவர்க்குச் செம்பொன்
அளிக்குமாறு எவ்வாறு அவன்?

16

“சேற்றிடத்தே தாமரை மலர்கள் பூத்திருக்கின்ற நீர் வளமிக்க வயல்களை உடைய, அழகிய ஆறை நகருக்கு உரியவன் வாணன். அவனை, யான் சோற்றுக்கு அரிசி தருமாறு கேட்டேன். ஆனால், அவன் அரிசியைத் தந்தானில்லை. அதற்கு மாறாக மதத்தையுடைய யானையினைத் தந்தான். இப்படிப்பட்ட இயல்பினையுடைய இவன், கல்வியாளர்களுக்குச் செவ்விய பொண்ணினைத் தருவது எவ்வாறே? என்பது பொருள்.

‘களிமா’-களிப்பினை உடைய மா என, யானையைக் குறிப்பதனையும்; களி கிண்டுவதற்குரிய மா எனக் கேப்பைமாவினைக் குறிப்பதனையும் காண்க. ‘சோற்றுக்கு அரிசி கேட்டால்- களிக்கு மாத் தருகின்றான்? என்னே இவனது கொடை?’ என இசுழ்வது போல அவன் யானையளித்த பெருங்கொடையினை வியக்கின்றார் கவிஞர்.

பாணற்றுப் படை

வாணனிடம் செல்கின்றான் வறிஞானை ஒரு பாணன். அவனுவக்கப் பாடிப் பரிசில்களுடன் வருகின்றான். எதிரே ஒருவன்-வறியவன்-பாணனின் இடம் எது? எனக் கேட்கின்றான் அவனிடம். அவனுக்குப் பரிசில் பெற்று வருகிறவன் வாணனது அரண்மனையை அடையாளஞ் சொல்லி அனுப்பு கிறான். இப்படி அமைந்த செய்யுள் இது.

தேரு னைப்புரவி லாரணத் தொகுதி

திறை கொணர்ந்துவரு மன்னநின்

தேச மேதுனது நாமமேது புகல்

செங்கை யாழ்தடவு பாணகேள்

வாரு மொத்தகுடி நீரு நாமுமக

தேவ னுறைநகர் காவலன்

வாண பூபதி மகிழ்ந் தளிக்கவெகு

வரிசை பெற்றுவரு புலவன்யான்

நீரு மிப்பரிசு பெற்று மீளவரல்

ஆகு மேகுமவன் முன்றில்வாய்

நித்தி லச்சிகர மாட மாளிகை

நெருங்கு கோபுர மருங்கெலாம்

ஆரு நிற்கமுயர் வேம்பு நிற்கும்வளர்

பனையு நிற்குமதன் அருகிலே

அரசு நிற்குமர சைச் சும்ந்தசில

அத்தி நிற்கும்அடை யாளமே.

17

வறுமையினால் வாட்டமுற்று உடல் மெலிந்து சோர்வு கொண்ட நிலையிலே, வாணனைக் காண்பது கருதியவனாக வந்து கொண்டிருக்கும் பாணன், தன் எதிரே அரசர்க்குரிய

நால்வகை அணிகளுடனும் செருக்கோடு வந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவனைக் காணுகின்றான்.

'தேர்களும், பிடரிமயிரினையுடைய குதிரைகளும், யானைத் திரள்களும் கொண்டவனாகத் திறையினைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற மன்னனே! நின் தேசம் ஏது? உனது நாமம் ஏது? அதனைச் சொல்வாயாக!' என்கின்றான், ஆர்வத்துடன்.

'அவனிடம் யாதாயினும் பரிசில் பெற்றுத் தன்னுடைய மிடியினைப் போக்கிக் கொள்ளலாம்' என்ற ஆசை அவனுக்கு. ஆனால் அவன் சொல்லுகின்றான்—

செம்மையான சையினாலே யாழினைத் தடவி இசைக்கின்ற பாணனே! கேட்பாயாக—எம் அருகே வருவாயாக—என அழைத்துத் தன்னைப் பற்றி உரைக்கின்றான்.

நீரும் யானும் ஒரே குடியினர்தாம். ஆறை நகரின் காவலனான மகதேவன், வாணபூபதி, அவன், என் வல்லமைக்கு மகிழ்ந்து பரிசில் அளித்தனன். அந்தப் பெரிய வரிசைகளைப் பெற்று வந்துகொண்டிருக்கின்ற புலவனே யான்.

கேட்ட பாணன் வியப்புடன் நோக்குகின்றான். தன்னைப் பற்றிய கனவுகளிலே அவன் மனம் செல்லுகின்றது. அப்போது—

நீரும் அவன்பாற் செல்வீராயின், இத்தகைய பரிசிலைப் பெற்று மீண்டு வரலாம். ஆகவே, அவனிடத்தே, அவன் வீட்டு வாயிலிடத்தே செல்வீராக.

வாணனின் முற்றம்-அது எப்படி இருக்கும்? அந்த அடையாளத்தையும் சொல்லுகின்றான்.

முத்தினால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற உச்சிகளையுடைய மாட மாளிகைகளும், பொருந்திய கோபுரங்களுமாக அவன் அரண்மனை காணப்படும். அவற்றின் பக்கங்களில் எங்கணும் ஆத்தி மரங்களும், உயரமான வேப்ப மரங்களும், வளர்ந்த பனை மரங்களும் நிற்கும்.

'அந்த மரங்களின் அருகே அவற்றைத் தம் சின்னங்களாக உடைய அரசர்கள் நிற்பார்கள். அந்த அரசர்களைச்

சுமந்தபடியே சில யானைகளும் நிற்கும். இதுதான் அடையாளம், உடனே செல்க.’

இவ்வாறு அடையாளம் உரைத்து வழிப்படுத்துகிறான் பரிசில் பெற்று வருகின்றவன், பரிசில் நாடி வருகின்ற ஒருவனை. ‘ஆர், வேம்பு, பனை நிற்கும்’ என வாணனின் வாயிலில், அவனுடைய உதவியை நாடி மூவேந்தரும் காத்து நிற்பார்கள் என்றுரைத்து, அவனது பேராண்மையினைப் போற்றினார்.

அரசும் அத்தியும் மரங்களைக் குறிக்கும் ஆயினும், இங்கே அவை அரசரையும், அவரைச் சுமந்து நிற்கும் யானைகளையும் குறித்தன. வாணகோவரையனின் பெருஞ் சிறப்பினைக் காட்டுதற்கு இவ்வாறு புனைந்து கூறிப் பெருமிதம் அடைகின்றனர் கவியரசர்.

ஆர் வேம்பு பனை என்பன மூவேந்தர்களது அடையாள மாலைகள்.

விலங்கு யாருக்கு?

ஒரு நாள், வாணர்கோன் மிகவும் சினங் கொண்டவனாகத் தன் ஏவலரை விளித்து, ‘விலங்கு ஒன்றினைக் கொண்டு வருக’ என ஏவினான். அவர்கள் கொணரவும், அவன் தன் குதிரை மீது ஏறிக்கொண்டு, படைஞர்கள் சூழ்ந்து வர விரைந்து சென்றான்.

அவனுடைய சினமும் செலவும் கண்ட அவனுடைய மனைவிக்கு யாதுமே விளங்கவில்லை. தன் தோழியரை அழைத்து, ‘இந்த விலங்கு யாருக்கோ?’ என்று அவள் கேட்கின்றாள். அவள் கேள்வியிலே, ‘தன் கணவன் வெற்றி பெற்று வருவான்’ என்ற உறுதியினையும், ‘பகையரசர் விலங்குபூண்டு கொண்டுவரப்படுவர்’ என்ற நம்பிக்கையினையும் நாம் காணலாம்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட கவிஞருக்கு, வாணனின், பேராற்றல் உள்ளத்தே நிறைகின்றது. இந்தக் கேள்வியையே செய்யுளில் அமைத்து, அந்த ஆற்றலை வியந்து அவரும் போற்றுகின்றார்.

போர் மேற்கொண்டு சென்று பகைவரை அழித்து வெற்றி கொள்வதென்பது, போராற்றலில் மிகுந்த வீரர் பெருமக்களுக்கு ஒரு துணிவுள்ள செயலாகவே தோன்றலாம். எனினும், அவரும் போரிடத்தே வெற்றி தோல்வி எவர் பக்கமாக இருக்கும் என்பதனை முற்றவும் அறிந்திரார், அப்படி அறிந்திருப்பதென்பது எளிதுமன்று.

ஆனால், இங்கேயோ வாணகோவரையன் 'விலங்கு கொண்டுவருக' என்று ஏவுகின்றான். போரிடத்தே தான் வெற்றி பெறுவது மட்டும் அவனுக்கு உறுதியாக நிற்கவில்லை. பகை மன்னரைத் தன்னால் சிறையிட்டுக் கொண்டுவரவும் முடியும் என்ற பெருமிதமான ஆண்மையும் அவனிடத்தே பளிச்சிடுகின்றது.

வீரர்களுக்கு வேண்டியது இத்தகைய மனவுறுதிதான். மனவுறுதி இல்லாதவரின் போர்ச் செயல்கள் அவருடைய அழிவைத்தான் முடிவாக்கி வைக்கும். இதனை நினைந்தால், வாணனின் பெரிதான பேராண்மை நம்மையும் வீரவுள்ளத் தவராக ஆக்கும்.

அலங்கல் அணிமார்பன் ஆறையர்கோன் வாணன்
விலங்கு கொடுவருக என்றான் - இலங்கிழையீர்
சேரற்கோ சோழற்கோ தென்பாண்டி நாடாளும்
வீரற்கோ யார்க்கோ விலங்கு?

18

“ஒளிவிளங்கும் அணிகளைப் பூண்டிருக்கின்றவரான பாங்கியரே! மாலை விளங்கும் மார்பினை உடையவனான, ஆறையரின் கோமானாகிய எம் தலைவன், 'விலங்கு கொண்டு வருவீராக' என்றான்.

“அந்த விலங்கு யாவருக்கோ? சேரனுக்கோ? சோழனுக்கோ? தென்பாண்டி நாட்டினை ஆளுகின்ற வீரமிகுந்த பாண்டியனுக்கோ? யாருக்கோவென்று அறிந்தாற் சொல்வீர்களாக” என்பது பொருள்.

இதனால், அந்நாளில் போரிலே தோல்வியுற்றவரை விலங்கிட்டுக் கொண்டதலும் உண்டு என்பது புலனாகும்.

எல்லை எது?

வாணகோவரையனின் புகழ் அந் நாளிலே தமிழகம் எங்கணுமே பரவி இருந்தது. புலவர்கள் அவனைப் போற்றிப் பாடிப் பெருமிதம் அடைந்தனர். நாட்டவர் அனைவரும் அவனுடைய ஆண்மையினையும் அருளினையும் வியந்துவியந்து போற்றிக் களித்தனர்.

இவ்வாறு எப்புறமும் வாணனின் புகழினைக் கேட்கவும். அவன்பால் அளவற்ற பாசமும் நெருக்கமும் உடையவரான கம்பர் பெருமானுக்கு உள்ளம் பூரிக்கின்றது. வாணனின் எல்லையற்ற சீர்களை நினைந்து இன்புறுகின்றார்.

அப்பொழுது, கம்பர் பெருமானின் அணுக்கராக இருந்தவர் ஒருவர், 'பெருமானே! தாங்கள் மெய்ம்மறந்து அநுபவிக்கிற அந்த இன்ப நலத்தை யாங்களும் கேட்டு இன்புறச் சொன்னால் நன்று' என்றனர். கம்பரும், அவரும் பிறரும் உவக்க, வாணனின் புகழுக்கும், படைக்கும், கொடைக்கும் எல்லையிட்டு உரைக்கின்றார்.

வாணன் புகழ்க்கெல்லை வாழ்த்துவோர் நாவெல்லை
வாணன் செயத்தெல்லை மண்ணெல்லை—வாணன்
படைக்கெல்லை தில்கெல்லை பைந்தமிழ்தேர் வாணன்
கொடைக்கெல்லை யேற்பவர்தங் கோள்.

19

'வாணகோவரையனின் புகழுக்கு எல்லையாவது வாழ்த்துபவரின் நாவண்மையினது எல்லையே ஆகும். வாணனின் வெற்றிக்கு எல்லையாவது இந்த மண்ணகத்தின் எல்லையே ஆகும். வாணனின் படைப்பெருக்கிற்கு எல்லையாவது திக்குகளின் எல்லையே ஆகும். பசுமைகொண்ட தமிழ் நலத்தினைத் தெரிந்து கொடுத்து மகிழும் வாணனின் கொடைக்கு எல்லையாவது, அதனை ஏற்றுக் கொள்பவரின் கொள்ளுதற்குரிய ஆற்றலே ஆகும்' என்பது பொருள்.

இது வாணனைச் சற்று அதிகமாகவே புகழ்ந்து உரைப்பதென்பது உண்மைதான். எனினும், அந்நாளிற் கம்பர் பெருமான் அறிந்த நாடுகளின் எல்லைகளுள், வாணனின் புகழும் நிலை பெற்றிருந்தது என்பதனை இதனால் அறியலாம்.

கைவிடான் வேம்பு

வாணனிடம் ஒரு பெரிய பூதமொன்று இருந்ததாகவும், அதனைக் கொண்டே அவன் மன்னர்களை எல்லாம் அடிப்படுத்தித் தான் வெற்றியாளனாகச் சிறந்திருந்தான் எனவும் ஒரு செய்தி கூறுகின்றது. இந்தச் செய்திக்கு ஆதாரமாக விளங்குவது போன்று அமைந்துள்ள செய்யுள் இது.

மன்னர்கள் தம்முடைய அடையாள மாலையினை மிகவும் விழிப்புடன் காத்து வருவர். அதனை இழத்தலாயின், அது அவர்களின் தகுதியினையே இழந்து விட்டதற்கு ஒப்பாகக் கருதப்படும். இதனால், வெற்றிபெற்றவர் தம் பகை மன்னரின் அடையாள மாலையினைக் களைதலைச் செய்து, அவரைத் தமக்கு அடிப்பட்டவர் எனக் காட்டுதலையும் செய்து வந்தனர். இப்படியான ஒரு தன்மை அடையாள மாலையினைக் குறித்து நிலவிவந்த காலத்திலேதான், வாணன் தன்னுடைய அலகையினை ஏவி, மன்னர்களைத் தனக்கு அடிப்படுத்தி வந்தனன்.

சேரரும் சோழருங்கூட வாணனது இந்த மாயசக்திக்கு எதிர்நிற்க ஆற்றராகிப் போயினர். களத்தே வெற்றி வீரராகத் திகழும் அவர்கட்கும் மாயத்தையுடைய அலகையினை வென்று வெருட்டுதல் அரிதாகிப் போயிற்று. இந்தச் செய்திகளை எல்லாம் பாண்டியனும் கேட்டனன். வாணனின் அலகை தன்பாலும் வருதல் கூடும் என்ற அச்சம் அவனுக்கும் ஏற்பட்டது. அதனை எண்ணி எண்ணி அவன் மனம் வருந்தி யிருந்தான்.

வாணனோடு உரையாடி இன்புற்றிருந்த ஒரு நாள், வாணனின் ஒற்றர்கள் வந்து பாண்டியனின் இந்த அச்சத்தை உரைத்து நின்றதனைக் கம்பரும் கேட்டறிந்தனர். வாணனின் புகழினது எல்லையைக் கண்டதும் அவருடைய உள்ளம் களிப்புற்றது. அந்தக் களிப்பிலே தோன்றிய செய்யுள் இதுவாகும்.

இலகு புகழாறை ஏகம்ப வாணன்
அலகை வரும்வருமென்று அஞ்சி - உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமிசை வண்கை வளையெறிந்த
மீனவர்கோன் கைவிடான் வேம்பு. 20

“உலகமெல்லாம்” அறிந்து போற்றுமாறு, வானவர்களது கோமானாகிய இந்திரனது முடிமிசையிருந்த வளவிய வேலைப்பாட்டினையுடைய வளையினைத் தகர்த்த ஆண்மைச் செயலினைச் செய்த பாண்டியனின் வழிவந்தவன் மீனவர்கோமானாகிய பாண்டியன். அவன், விளங்கும் புகழினையுடைய ஆறைநகர்க்கு உரியவனாகிய ஏகம்பவாணனின் பேயானது தன்பாலும் வரும் வரும் என்று நாள்தோறும் அஞ்சியவனாக இருந்தான். அதனால், தன்னுடைய வேப்பமாலையினையும் கைவிடாது எப்போதுமே அணிந்தவனாக இருந்தான்” என்பது பொருள்.

பாண்டியனின் பெருமையினைக் கூறுபவர், ‘உலகறிய வானவர்கோன் சென்னிமிசை வண்கை வளை எறிந்த வெற்றிப் பெருமிதத்தைக் கூறினர். அத்தகைய பாண்டியனும் வரும் வருமென அஞ்சினனாகவே, வாணனது சக்தியின் மிகைத்தன்மை விளங்கும். ‘வரும் வரும் என’ என்றது, அது வரும் என, ஒவ்வொரு கணமும் நினைந்து ஏங்கியிருந்த நிலையினைக் காட்டுவதற்கு.

பேய்கள் வேம்பினை அணுகா என்பது மரபு. இது பற்றியே, குழந்தைகளுக்குப் பேய்க்குற்றம் நேராதபடி வேம்பும் வெண் சிறுகடுகும் அப்புதலைத் தமிழ்த் தாய்மாமர்கள் தம் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். வேப்பந்தாரினனான பாண்டியனும், இந்த உண்மையினை அறிந்தவன். அதனால் தன் வேப்பந்தாரினை ஒருகணமும் கைவிடாதிருந்தான் என்கின்றனர்.

பூதம் வேம்புக்கு அஞ்சித் திரும்பியதாகவும், வாணன் அதன்பின் நாலு தாதியரை அனுப்பி வேப்பமாலையினை இரந்து பெறச் செய்து, அதனைப் பாண்டியன் தந்த அந்த நேரத்தில், பூதத்தாற் பாண்டியனைக் கைப்பற்றிச் சிறையிட்டதாகவும் இந்தக் கதை வழங்கும். இதைக் குறித்து வழங்கும்

செய்யுட்கள் பாண்டியனைச் 'சீவலமாறா' எனக் குறிப்பதனைக் கொண்டு, பதினாரும் நூற்றாண்டில் அரசியற்றியிருந்த அதிவீரராம பாண்டியனை இச் செய்தி குறிப்பதாகவும், அதனால், இங்குக் குறிக்கப்பட்ட வாணனும் இந்தச் செய்தியும் பிற்பட்ட காலத்தது எனவும், ஆன்றோர் கூறுவார்கள். எனினும், கம்பர் பாட்டாக வழங்குவதுபற்றி இங்கே சேர்க்கப் பெற்றது.

அரிதோ பேசு ?

வாணனும் கம்பரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உரையாடிச் சொண்டிருந்தபோது, வாணன் கம்பரிடம், 'என்னுடைய பெயரை மாற்றுவது என்பதும் நிகழ்வதோ?' எனக் கேட்டான்.

வீரத்தாலும் வெற்றி நலத்தாலும் மாண்புற்றிருந்த வாணன், அரசர்களது வாழ்வுப் போக்கினை அறியாதவன் அல்லன். அதனால், தன்னையும் வென்று, தன் புகழையும் மாற்றுதற்கான வலியுடையவன் தமிழகத்தில் தோன்றக் கூடுமென அவன் நினைத்தான். இந்த நினைப்பே அவனுடைய கேள்வியின் பொருளாகும்.

கம்பரும் இதனை உணர்ந்தனர். எனினும் வாணனின் ஏற்றத்தையே கருதுகின்ற அவரது உள்ளம், இந்தக் கேள்வியினை ஏற்பதற்குக்கூட இசையவில்லை. அதனால், வாணனின் கேள்வியையே அவனுடைய புகழைப் போற்றுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலானார். அந்தச் செய்யுள் இது.

பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணற் கரசளித்த
ஆண்டகை என்றுன்னை அறியேனோ—மூண்டெழுந்த
கார்மாற்றுஞ் செங்கைக் கடகரிவா ன்ணவுனது
பேர்மாற்றுவுதரிதோ பேசு.

21

'கூடித் திரண்டெழுந்த கார்மேகத்தையும் நின் வள்ளன்மையினால் மாற்றுகின்ற செவ்விய கையினை உடையவனே! மதயானைகளை உடைய வாணனே! பாண்டியனின் புகழினை மாறச்செய்து, அவனுடைய அரசினையும், பாண்குலத்து வந்த ஒருவனுக்கு அளித்த வல்லாமையாளன் நீ! அத்தகைய ஆண்மைச் சிறப்பினையுடையவன் நீ என்பதனை நானும் அறிய

மாட்டேனோ! அதனால், நினது பேரை மாற்றுவது அரிதான செயல் அல்லவோ!' என்பது பொருள்.

பாணகுலத்தான் ஒருவனுக்குப் பாண்டிய அரசினைத் தந்ததாக இந்தச் செய்யுள் கூறுகின்றது. பாணகுல மன்னர்கள் சிலர் பாண்டிநாட்டின் ஒரு பகுதியிற் சிலகாலம் ஆண்டதாகப் பிற செய்திகளும் கூறுகின்றன. இது வாணகோவரையனுடைய போராற்றலால் அமைந்ததென்பது இச் செய்யுளால் அறியப்படுகிறது.

வாணன், 'ஏகன்' என்பான் தனக்குச் செய்த பேருதவியின் நினைவாகவும், கம்பரின் மீதுள்ள அன்பின் நினைவாகவும் தன் பெயரினை 'ஏகம்ப வாணன்' என மாற்றிக் கொள்ள, அப்போது அவனுடைய பேரன்பினை வியந்த கம்பர் பெருமான் இச்செய்யுளைக் கூறினர் எனவும் சிலர் கொள்வர்.

அரிதோ பேசு !

வாணகோவரையனின் வெற்றிச் செயல்களுள், அவன் பாண்டியனை வென்ற செய்தியே புகழுடையதாகப் போற்றப்படுவதாயிற்று. அவனுடைய அந்த வெற்றிச்செய்தியைக் கேட்டு இந்திரனும் அச்சமுற்றுச் செயலழிந்தான் என்று புகழ்வது இச் செய்யுள்.

வாட்டானைத் தென்னவர்கோன் மாகதற்குத்

தோற்றசெய்தி

கேட்டானத் தீங்குரலும் கேட்டதற்பின்—நாட்டம்

பொருந்தா யிரவிழியான் பொன்முடியைச் சாய்த்தங்கு

இருந்தானிங் கென்னாகும் என்று.

22

'வாளேந்திய தானைவீரர்களின் பெருக்கத்தை உடைய தென்னவர் கோமானும், மகதநாட்டு மன்னனாகிய வாணகோவரையனுக்குத் தோற்றுவிட்ட செய்தியினை இந்திரனும் கேட்டான். அந்த இனிய வெற்றிமுழக்கினைக் கேட்டதன்

பின்னர், கவலையோடும் கூடியவனாகிய ஆயிரங்கண்ணன், தன் பொன்முடியைச் சாய்த்தவனாக, 'இங்கும், அவன் வரின் என்னாகுமோ?' என்று எண்ணி வருத்தமுற்றவனாக இருந்தான்' என்பது பொருள்.

பூவுலகிலே, வாணனின் போரான்மை அவ்வளவு தன்னிகரற்ற தகைமையுடன் திகழ்ந்தது என்பது இதன் கருத்தாகும்.

'பாண்டியர்கள் இந்திரனை வென்றுவாகை சூடியவர்கள்' என்னும் சிறப்பினை உடையவர்கள். தன்னை வெற்றி கொண்ட பாண்டியர்கள், வாணவனுக்குத் தோற்று விட்டனர் எனவே, வாணனின் பெருவலிமையை நினைந்து இந்திரன் கவலை கொள்ளலாயினான் எனக் கவிஞர் புனைந்து உரைத்து, வாணகோவரையனைப் போற்றுகின்றனர்.

5. பலரையும் பாடியன

1. சடையப்பரின் ஊர்

கும்பர், திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியாரது ஆதரவிலே, அவரால் உணவும் உடையும் கல்வியும் பிறவும் அளிக்கப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். அந் நாளிலே சடையப்பரின் அளவிறந்த அன்பின் சிறப்பினை நன்றாக அறிந்து, அவரை உள்ளத்தினுள்ளாகப் போற்றியும் வந்தனர்.

கவிலல்லமை பெற்றுச் சொன்மாலை சூட்டும் தகுதியினையும் தாம் அடைந்ததும், கம்பரின் உள்ளம், முதன்முதல் சடையப்பரின் வள்ளன்மையைப் போற்றுவதிலேதான் செல்லுகின்றது.

சடையப்பர் வேளாளர். அவருக்கு ஏராளமான நிலபுலன்கள் இருந்தன. அவர் வாழ்ந்த திருவெண்ணெய் நல்லூரும் வளத்தின் கொளுமையோடுதான் திகழ்ந்தது. எருமை மாடுகள் குடம்குடமாகப் பாலைச் சொரிந்து அவ்வூரவருக்கு உதவின. கம்பரின் உள்ளம், அளவிறந்த அந்த வளமைச்செறிவிலே ஈடுபட்டது. சடையப்பரைப் போலவே, அவர் இருந்த ஊரும் வளமுடன் திகழ்வதனைக் கண்டு அவரது கவியுள்ளம் பெருமிதம் கொண்டது. ஊரெல்லாம் வாழ்வதிலே உவந்து நிற்பதுதானே கவிஞரின் உள்ளம்!

ஊரின் வளத்திலே ஈடுபட்டிருந்த கம்பரின் உள்ளம், அந்த ஊரின் முதல்வரான சடையப்பரின் இல்லத்தை நோக்கியும் செல்லத் தொடங்குகின்றது. வரும் விருந்தினரை அகமும் முகமும் மலர வரவேற்று உபசரிக்கும் சடையப்பமுதலியாரின் பண்பிலேயும் கம்பரின் உள்ளம்

ஈடுபட்டு விடுகின்றது. அடையாத நெடுங்கதவோடு திகழும் சடையப்பரின் பேரில்லமும், அவரது பெருந்தகைமையும் தம் உள்ளத்தை ஆட்கொள்ளக், கம்பர், அந்த நினைவிலேயே தம்மை மறக்கின்றார்.

அத்துடன், தம்முடைய உதவியை நாடிவருகின்ற பலருக்கும், 'அஞ்சேல்' என்று அபயக்கரம்காட்டி, அன்போடு வேண்டியன கொடுத்து, அவரது துயரைப் போக்கும் சடையப்பரின் வள்ளன்மையையும் நினைவுகூர்கின்றார்.

உள்ளத்தே பொங்கியெழுகின்ற இந்த நினைவுகளின் வேகம் வெள்ளம்போலப்பெருக்கெடுத்து வெளிப்படுகின்றது. இனிமை சிறந்த கவிதையொன்றும் அங்கே மலர்கின்றது. என்றும் மணம்பரப்பும் இணையற்ற தீஞ்சுவைச் சொன்மலர் அது. அன்றும் அதன் இனிமை நாடெங்கணும் பேசப் பட்டது; இன்று நாமும் அதனைப் பேசுகின்றோம்; நாளை வரும் நம் சந்ததியினரும் அதனைப் பேசுவார்கள். வள்ளல் சடையப்பர், வஞ்சகம் பொருந்திய காலத்தையும் வென்று விட்டார்.

அவருடைய பேருருவும், பெரும்புகழும், புலவரைப் புரக்கின்ற தன்மையும், புலமையைச் சுவைத்து இன்புறும் தமிழ் உள்ளமும், கவிதையைப் படிக்கும்போது நம் கண் முன் அணியணியாக நிழலாடுகின்றன.

மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டுவராத் கன்றென்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்டெனயே—நாட்டில்
அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சலென்ற சொல்லும்
உடையான் சடையப்பன் ஊர்.

23

“பெரிய எருமைகள் பலவும் குளங்களிற் புகுந்து நீரிலே மூழ்கிக் களிக்கின்றன. அப்பொழுது, அக்குளங்களில் நிறைந்திருக்கும் வரால்மீன்கள், அவற்றின் மடியில் வந்து முட்டுகின்றன. அப்படி முட்டுவது வராலென்று உணராது, தம் கன்றென்றே எண்ணின அந்த எருமைகள்! அப்பொழுது அவற்றின் மடிகள் அவற்றுக்குப் பால்சுரந்து நின்றன. வீட்டிற்கு எருமைகள் திரும்புகின்றன, வீட்டுக்கு வரும்வரை

யும் பாலைச் சொரிந்து கொண்டே அவை தெருவூடு வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட பாலின் பெருக்கத்தை உடையது திருவெண்ணைய் நல்லூர்.”

இந்த வளமை அதற்கு ஏன் வந்தது? எவரால் வந்தது? எப்படி வந்தது? அதனையும் கம்பர் நமக்குக் கூறுகின்றார்.

“இந்த நாட்டிலே செல்வர்கள் நிரம்பி இருக்கிறார்கள். எல்லாருமே உதவுகின்ற உயர்பண்பினராக இருப்பதில்லை. ஆனால், அடைத்தறியாத பெருங்கதவும், ‘அஞ்சேல்!’ என ஆதரவுகாட்டி உரைக்கும் சொல்லும் உடையவர் சடையப்பர். அவர் இருக்கும் ஊர் அது. அதனால்தான், எருமைகளும்கூட வீட்டளவும் பால் சொரிகின்றன.” என்கின்றார்.

இவ்வாறு பொருள்தந்து நம்மைப் புளிக்கச் செய்கிறது செய்யுள். ‘அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சலென்ற சொல்லும் உடையான்’ என்ற சொற்கள், இனிமைச் செறிவோடும், பொருட்பொதிவோடும் கம்பீரமாக அமைந்துள்ளன. வள்ளன்மைக்கு இலக்கணமாகவும், செல்வர்கள் மேற் கொள்ளவேண்டிய அறநெறிக்கு ஒரு விளக்கமாகவும், அவை காலத்தைவென்று நின்று எதிரொலிக்கின்றன.

இப் பாடலின் கடைசி அடி, ‘உடையான் சரராமன் ஊர்’ எனத் தமிழ் நாவலர் சரிதையுள் கூறப்படுகின்றது. ‘சரராமன்’ என்பதும் சடையப்பரின் பெயர்களுள் ஒன்று தான். இதனைக் கம்பராமாயணம் நாகபாசப் படலத்து 263 ஆவது செய்யுளால் நாம் அறியலாம். சரராமன் என்பவர் சடையப்பரின் தம்பி என்பாரும் உளர்.

2. ஆதொண்டை அரசன்

கம்பரின் காலத்தில், சோழ மன்னர்களே பெரு வேந்தர்களாக இருந்தனர். அவர்களுடைய பேரரசின் வலிமையும் அந்நாளை யிற் பெரிதாயிருந்தது. அதனால், தமிழகத்தின் சிற்றரசர்கள் பலரும், சோழரது மேலாட்சியை ஏற்றவராக, அவர்கட்கு உட்பட்டவராகவே விளங்கி

வந்தனர். இப்படி வாழ்ந்துவந்த பலருள் தொண்டை அரசனும் ஒருவனாவான்.

முதற் குலோத்துங்கன் காலத்திலே, கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பவன், சோழப் படைத் தலைவனாகச் சென்று வட கலிங்கத்தை வென்று அடிப்படுத்தினான் என்பது நாம் அறிந்ததே. ஜெயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப் பரணி அதனை நமக்குக் கூறுகின்ற வீரகாவியமாக இன்றும் விளங்குகின்றது.

இந்தத் தொண்டைமானுக்குப் பின்னர் வந்தவர்களும், அப்படியே சோழர் படையணிகளிற் பெருந்தலைவர்களாகப் பொறுப்பேற்றுப், பேராண்மை காட்டிப் புகழ்பெற்றிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் புகழோடு விளங்கிய தொண்டையர் கோமான் தமிழறிந்தாரைப் போற்றிப் புரக்கும் வள்ளலாகவும் கம்பரின் நாளிலே விளங்கினான். அவனால் போற்றி உபசரிக்கப் பெற்ற கம்பர் பெருமான், அவனுடைய பெரும்புகழினைப் பாராட்டி இப்படிப் பாடுகின்றார்.

வெற்றிபுனை தாதகிக்கும் வேம்புக்கும் பெண்ணைக்கும்
சுற்றும் பெருநிழலாய்த் தோன்றுமே—கற்றோர்
திறந்தாங்குந் தாங்குஞ் செகமுழுதும் தாங்கும்
அறந்தாங்குந் தொண்டை அரசு.

24

“தொண்டை மண்டலத்துக்கு அரசனாகிய தொண்டைமான் சிறந்த போராண்மை உடையவன். வெற்றிச் செருக்குடன் ஆத்தியணிந்த சோழனுக்கும், வேம்புகுடிய பாண்டியனுக்கும், பனம்பூவணிந்த சேரனுக்கும் சூழ்ந்து காக்கின்ற பெரிய குடைநிழலாகத் தான் காணப்படுகின்றவன். கற்றவர்களது ஆற்றலை யுணர்ந்து அவர்களைப் புரந்து தாங்குபவனும் அவன். தன்னைத் தாங்கியிருக்கும் உலகத்தைத் தான் முற்றவும் தாங்கிக் காப்பவனும் அவன். இவற்றோடு, இவ்வுலகின்கண் அறநெறியைத் தாங்கி நிற்கின்றவனும் அவனே ஆவான்” என்பது இதன் பொருள்.

‘அரசு’ என்பதனை ‘அரசு மரம்’ எனவும் கொள்ளலாம். அப்பொழுது அரசின் நிழல், ஆத்தி வேம்பு பனை ஆகிய

வற்றின் குடைநிழலினைத் தன்னுள் அடக்கிப் பெரிதாக விளங்கிற்று என்று கொள்ளுக.

புலவர்கள், ஒருவரைப் பிறரின் சிறந்தவர் என்று போற்றும் பொழுது, அதனைப் புகழ்ச்சிப் பெருமிதத்தாற் கூறியதென்று கொள்ளுதல் வேண்டுமே அல்லாமல், அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுதல் கூடாது. வள்ளன்மையாற் சிறந்தாரை வாய்குளிரப் போற்றுவது கவிமரபு என்பதை நாம் தெளிவாகவே நினைவிற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

3. ஏற்றம் யார்?

கம்பர் வாய்குளிர வாழ்த்திச் சடையப்பரையும் தொண்டையர் கோமானையும் புகழ்ந்துரைத்த பாக்களின் நயத்தினைக் கண்டோம். கம்பரின் செய்யுள் நலத்திலே தினைத்த பலரும் கம்பரின் வாயால் பாடப் பெறுதல் வேண்டுமென்று விரும்புவதும், அதன் பொருட்டாக வசதியும் வாய்ப்பும் உடையார் அவரைச் சென்று வேண்டி நிற்பதும் அந்நாளின் வழக்கமாக இருந்தது. இங்ஙனம், கம்பர்மீது படையெடுத்தவர்களுள் வல்லி என்னும் தாசியும் ஒருத்தியாவாள்.

வல்லி, இளமைப்பருவத்தின் எழிலினின்றும் படிப்படியே குறைந்து, முதுமைப்பருவத்தின் மடியிலே தவழ்வதற்குத் தொடங்கியிருந்தவள். என்றாலும், அவளுக்கு, அப்போதும் தன்னுடைய அழகிலே அளவற்ற நம்பிக்கை இருந்தது. தன்னைப் பூசியும் புனைந்தும் ஒப்பனை செய்துகொண்டு பிறரை எளிதாகத் தன்பால் கவர்ச்சித்துவிட முடியுமென்ற நம்பிக்கையும் அவளிடம் நிரம்பி வழிந்தது.

இதனால், கம்பரைக் காண விரும்பிச்சென்ற அவள், தன்னை மிகவும் விழிப்பாக ஒப்பனை செய்துகொள்வதிலே பெரிதும் ஈடுபட்டாள். அழகிய உடையும், ஒளிவீசும் ஆபரணங்களும், மணச் சாந்து வகைகளுமாக, அழகுப் பொருள்கள் பலவும் அவள் உடல்மீது அளவின்றி ஏறின. என்றாலும், பருவத்தால் தளர்ந்து தொங்கிய தன் கொங்கை

களைக் கண்டபோது அவள் மனம் பெரிதும் சஞ்சலப்படத் தான் செய்தது.

அதனைக் கச்சக்குள் இட்டுக் கட்டி, மிகவும் எடுப்பாக, அவள் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டாள். சர்வ அலங்காரங்களும் முற்றிய பின்னர், தன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டாகக் கம்பரையும் நாடிச் சென்றாள்.

கம்பர், கவிஞர் பெருமானாக விளங்கியதோடு, அழகினை விரும்பிக் களிக்கும் கலையுள்ளம் கொண்டவராகவும் இருந்தனர். இன்ப வேட்கையின் மயக்கத்திலும் அவர் திளைத்திருந்தனரென்று நாம் அறிகின்றோம். இவற்றை அறிந்து தான் வல்லியும் அலங்காரவல்லியாகிச் சென்றாள். ஆனால் அவளுடைய குலுக்கும் மினுக்கும் கம்பரை அவள்பால் மயங்கிவிழ்ச் செய்வதற்கு மாறாக, அவளது நிலையைக் கண்டு எள்ளி நகையாடுவதற்கே தூண்டின.

‘பெருமானே! இவள்தான் வல்லி! தங்களின் அருளினை நோக்கி வந்துள்ளாள்’ என்று அறிமுகப்படுத்தியபோது, கம்பர் புன்னகையுடன் அவளை நோக்கினார். பொருள் பொதிந்த புன்னகை அது!

‘இவளைக் குறித்துத் தங்கள் திருவாயால் ஒரு செய்யுள்...?’ என்று வேண்டினார் அறிமுகப்படுத்தியவர். அவருக்கு வல்லியின்பால் உண்மையாகவே அப்போது மயக்கம் உண்டாயிருந்தது.

கம்பர் பெருமானின் கவியுள்ளம் இந்தப் போலி நாடகத்தை இரசித்து இன்புறாமல் இல்லை. வல்லியின் நம்பிக்கையை அவர் தெளிவாகக் கண்டார். அவர் வாய் பாடத் தொடங்கியது. பாடலின் சுவையிலேதான் எவ்வளவு ஆழமான நகைச்சுவை பொருந்தி மிளிர்கின்றது! புலமையின் திண்மையை நாமும் கண்டு வியக்கின்றோம்!

சுந்த மலர்ப்பிரமன் கன்னிமட வார்க்கெல்லாம்
அந்தவிள நீரைமுலை யாக்கினான்—சுந்தரஞ்சேர்
தோற்றமிகு வல்லிக்குத் தோப்பைமுலை யாக்கினான்
ஏற்றமிதில் யார்தான் இயம்பு?

‘மணத்தையுடைய தாமரை மலரிடத்தே வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன் மிகவும் வஞ்சகக்காரன். கன்னித் தன்மையினரான பெண்களுக்கெல்லாம், அவன் அழகிய இளநீரையே முலைகளாக அமைத்தான். ஆனால், அழகுகள் பலவும் சேர்ந்திருக்கின்ற தோற்றத்தால் மிகவும் கவர்ச்சியுடன் விளங்குகின்ற இந்த வல்லிக்கோ, தென்னந் தோப்பையே முலையாக்கி அமைத்தான். இவர்களுள் ஏற்றம் உடையவர்தாம் யாவரோ, சொல்வீராக’ என்பது பாட்டின் பொருள்.

‘தென்னையின் இளநீர்க் காய்களைக் கன்னியர்க்கு முலைகளாக அமைத்தவன், தென்னந் தோப்பையே இவளுக்கு முலைகளாக்கினான்; அதனால் இவளன்றோ சிறந்தவள்’ என, வெளிப்படைப் பொருள் தோன்றுகிறது.

உண்மைப்பொருளோ, திரண்ட முலைகளைக் கன்னியர்க்கு அமைத்தவன், இவளுக்குத் ‘தோற்பை’ போன்ற தொங்கு முலைகளை அமைத்தானே என்று எள்ளி நகையாடுகின்றது.

உண்மைக்குப் புறத்தோற்றத்தால் மறைவிட்டுத் தன்னைப் பருவப்பெண் போலக் காட்டிய வல்லிக்குத், தாமும் அதே பாணியிற் பாடி இன்புறுகின்ற கம்பரின் திறத்தினை நாமும் வியக்கின்றோம்; நாமும் அவருடன் சேர்ந்து சிரிக்கின்றோம்.

4. மாத்தத்தன் சிறப்பு

மாத்தத்தன் என்பவன் ஒருவன் பொன்னி நாட்டிலே அந்நாளில் வாழ்ந்து வந்தான். இவன், நல்ல கட்டிளமை கொண்டு திகழ்ந்தவன். அத்துடன், கம்பர்மீது பேரன்பும் கொண்டவன்.

கம்பருக்கு உணவுவகைகளில் முனைக்கீரையும் கத்தரிப் பிஞ்சும் மிகவும் பிடித்தமானவை. நாள்தோறும் தவறாமல் இவற்றை அவருக்குக் கொண்டு தருவான் மாத்தத்தன். அரசாங்க நோட்டக்காரனாகப் பணிசெய்துவந்த இவன், இந்த அன்புப் பணியிலேயும் ஒருநாட்கூடத் தவறினான் அல்லன்.

அவன் தம் வீட்டில் வந்து தருவதும், திரும்பவும் தன் வீடுநோக்கிப் போவதுமான நிகழ்ச்சியை நாள் தோறும் சுண்டு மகிழ்ந்த கம்பருக்கு, ஒருநாள், அவனைப் பற்றி முற்றவும் அறியவேண்டும் என்ற அவா எழுந்தது. தன்னை யாவனென்றுகூடச் சொல்லாமல், தன்னிடமிருந்து கைம் மாறாக எதனையும் எதிர்பாராமல், தொண்டு செய்யும் மாத்தத்தனின்பால் கம்பரின் அன்பும் பெருகிப் பல்கியது. அவனைப் பின்னாகத் தொடர்ந்து சென்று அவன் வீட்டையும் அடைந்தார் கம்பர். அங்கே, ஒரு முதியவள் கம்பரை வரவேற்றாள். அவள்தான் மாத்தத்தனின் தாய். அதனை அறிந்துகொண்ட கம்பர் அந்த அம்மையை வாழ்த்தினார்.

கம்பர் தன் வீட்டிற்கு வந்ததை அறிந்த மாத்தத்தன், அவருக்கு அளவிறந்த உபசரணைகளைச் செய்து பணிவோடு நின்றான். 'தாயே! உங்கள் மகனுக்கு மணமாகி விட்டதோ?' என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டார் கம்பர். மாத்தத்தன் நாணத்தால் தலைகவிழ்ந்தான். தாய்தான் விடைசொன்னான்.

'இவனுடைய போக்குக்கு எவள் இவனைக் கட்டிக் கொண்டு வாழமுடியும். வீடு என்ற ஒன்றையே மறந்து எங்காவது சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றான். நீங்களே அறிவுரை சொல்லுங்கள்' என்றாள் அந்த அம்மை.

கம்பர் புன்சிரிப்புக் கொண்டார். தாயின் கவலை அவருக்குப் புரிந்தது. பிறருக்குத் தொண்டு செய்வதிலேயே மகிழ்கின்ற மாத்தத்தன், தன்னைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை என்பதை அறிந்துகொண்டார். அவனுக்கு அறிவுறுத்தவும், தாயின் மனத்தைத் தெளிவிக்கவும் கருதினார். அவர் வாய் செந்தமிழ் மணத்தால் மலர்ந்தது. அந்த நறுமணம் தாயையும் மகனையும் களிப்புக்கொண்டு கம்பரைப் போற்றச் செய்தது.

இருந்தவனைப் போனவனை என்னை யவனைப்
பொருந்த வனைபறித்துப் போயினான் —பெருந்தவனை
பூத்தத்தத் தேன்சொரியும் பொன்னிவள நன்னூட்டில்
மாத்தத்தன் வீதியிலே வந்து.

‘பெருந் தவளைகள் தாமரைப் பூக்களின்மீது தக்தி வினையாடுகின்றன. அதனால், மலர்ச்சியுற்றுக் களித்த மலர்கள் தேனைச் சொரிகின்றன. இத்தகைய வளமுடையது பொன்னிநதி பாய்கின்ற வளத்தால் சிறந்த நல்ல சோழ நாடு. இந் நாட்டிலே, மாத்தத்தன் வீதியிலே நடந்து வந்தான் என்றால், என்ன செய்கிறான் தெரியுமா? இருந்தவள் போனவள் எப்படிப்பட்டவள் ஆனாலும், அவள் வளைகளைப் பறித்துக்கொண்டல்லவோ பேகின்றான் என்கிறார்கள்’ என்பது பாடலின் பொருள்.

‘அவனை மணக்க எவ்வளவோ கன்னியர் காத்திருக்கின்றனர்; அதனால் வருந்த வேண்டா’ என்று தாயைத் தேற்றுகின்றார் கவிஞர். அப்படித் தேறுதல் கூறுகின்ற வாக்கிலும், நயப்பாடு மலிந்து நிற்கிறது. அந்த நயம் காலத்தை வென்று, நம்மையும் இன்புறுத்துகின்றது.

மாத்தத்தன் பவனிவரக் கண்டு, அவனழகில் மயங்கி நின்ற பெண்களின் செயலை வியந்து பாடியது இதுவெனவும் கூறுவார்கள்.

5. மாவண்டூர்ச் சிங்கன்

‘மாவண்டூர்’ என்னுமிடத்திலே ‘சிங்கன்’ என்னும் ஒரு சிறந்த தொழிலாளி அந்நாளிலே இருந்தான். சிங்கன் படைக்கலங்களை உறுதியாகவும் அழகாகவும் படைப்பதிலே மிகமிகத் திறமையானவன். அவனுடைய பட்டறையிலே அடிக்கப்பெற்ற வாளுக்கும் வேலுக்கும் வீரர்களிடையே பெரிய செல்வாக்கு அக்காலத்தில் இருந்தது.

நெல்லை மாவட்டத்திலே ‘கால்வாய்’ என்றொரு ஊர் இருக்கிறது. அங்கே சில கொல்லர் குடியினர் வாழ்கின்றார்கள். இவர்கள் ஆயுதங்களைப் படைப்பதில் திறனுடைய தொழிலாளர்கள். ‘கால்வாயில் அடித்த அரிவாள்’ என்றால் அதற்கு ஒரு தனியான சிறப்பு உண்டு. உருக்கின் சேர்மானமும், பதமாக அவர்கள் அரிவாளைப் படைக்கும் பாங்கும், அந்த அரிவாளுக்கு வெட்டவெட்ட முனைமுழங்காது ஒளியுடன் கூர்மையாக்கிக்கொண்டே போகின்ற ஒரு

சிறப்பினைத் தருகின்றது. இதனால், அந்த வட்டாரத்தினர் ஒவ்வொருவரும் கால்வாய் அரிவாள் ஒன்றை வைத்திருக்க விரும்புகின்றார்கள், அதிலும், வாழைத் தோட்டங்கள் இட்டிருக்கும் விவசாயிகளிடம் கட்டாயமாக இந்த அரிவாள் இருக்கும்.

சிங்கன் தன் தொழிலிலே திறனுடையவனாக இருந்த துடன், தமிழின் இனிமையிலே திளைக்கின்ற உளப்பாங்கு கொண்டவனாகவும் இருந்தான். தமிழனாகிய அவன் அப்படியிருந்ததில் வியப்பென்ன என்று கேட்கலாம். வியப்பில்லா விட்டாலும், இந்நாளிலே தமிழராகப் பிறந்தவர்களிலேயே சிலர் 'தமிழில் என்ன இருக்கிறது?' என்று துடுக்காகப் பேசுகிறார்கள் அல்லவா? இந்தப் பரிதாப நிலையிலே இருந்தவன் சிங்கன் அல்லன்; அவன் உண்மையான தமிழன்! தமிழ் அன்பன்!

ஒருநாள் சிங்கன், வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய அருமையான எழுத்தாணி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து கம்பருக்கு வழங்கி நின்றான். அந்த எழுத்தாணியின் அருமைப் பாட்டைக் கண்ட கம்பரின் அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலர்ந்தன. அவன் கைத்திறம் அவருடைய கவித்திறத்தைத் தொட்டு எழுப்பக் கம்பர் பாடுகின்றார்.

ஆழியான் 'ஆழி', அயன் 'எழுத் தாணி' என்பார்;
கோழியான் 'குன்றெறிய வேல்' என்பான்:— பூழியான்
'அங்கை மழு' என்பான்; அருள்பெரிய மாவண்டூர்ச்
சிங்கன் உலைக்களத்திற் சென்று.

27

'மாவண்டூர்ச்சிங்கன் அருளுள்ளத்திலே பெருநிலையினன், அவனுடைய உலைக்களத்திலே எப்பொழுதும் கூட்டம் நிரம்பியிருக்கும். அவனாற் செய்யப்பெறும் ஆயுதங்களுக்காகத் தான் அப்படிப் பலரும் காத்திருக்கிறார்கள். மனிதர்கள் மட்டுமோ? தேவர்களும் கடவுளர்களும் கூடக் காத்திருக்கிறார்களே!

'சக்கரத்தானாகிய திருமால், தனக்கொரு சக்கரம் வழித்துத் தரவேண்டும் என்கின்றான். நான்முகப் பிரமன்,

தனக்கொரு எழுத்தாணி வேண்டும் என்கின்றான். கோழிக் கொடியினனான முருகப்பிரான், 'குன்றத்தைத் தாக்குவதற்கு வேல் வடித்துக்கொடு' என்கின்றான். புழுதியாடியாகிய சிவன், 'என் கையிடத்தே வைத்திருக்க ஒரு மழு வேண்டும்' என்கின்றான்.

சிங்களின் தொழில்திறம்தான் என்னே?

கம்பரின் பாடலால் புளகிதமடைந்தான் சிங்கன். அவன் உள்ளம் அந்தச் செய்யுளின் பொருளிலே சென்று திளைத்தது. அவன் மட்டுமென்ன? அந்தத் தொழிலினர் அனைவருமே, தம்தொழிலின் பெருமீதத்தை எண்ணி இறும்பூது எய்தினர். தொழிலாளரை வாய்குளிரப் போற்றிய கம்பரின் வாக்கு என்றும் அந்த நல்லெண்ணத்தை நாட்டிலே நிலவச் செய்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் தொழில் சிறக்கும்; வளம் பெருகும்.

6. விசயனின் புகழ்

மாத்தத்தன் வீதியிலே வரும்பொழுது, அவனுடைய அழகிலே பெண்கள் மயங்கி நின்றனர் என்று, கம்பர் முன்னர்ப் பாடிய செய்யுளை நாம் அறிந்தோம். அங்ஙனமே 'விசயன்' என்னும் பெயருடைய தலைவன் ஒருவன் பவனி வந்த சிறப்பினைக் கண்டு உள்ளம் குதூகலித்துப் பாடுகின்றார் கம்பர்.

இந்த விசயன் என்பான், கம்பரின் காலத்தே வாழ்ந்திருந்தானாகிய ஓர் அரசியல் தலைவன். அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் காலத்திலே வாழ்ந்திருந்து அவரால் பாடப் பெற்றானாகிய விசயராசப் பிரமராயன் என்பவனுடன் இவனைச் சேர்த்துக் குழப்பிவிடக்கூடாது. அவன் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் திருவாரூர்ப் பக்கத்தே தலைமைபூண்டு இருந்தவன்; இவன் கம்பர் காலத்திலே இருந்தவன்.

அரசியல் அதிகாரிகள் இவ்வாறு பட்டங்கள் வழங்கப் பெற்றுச் சிறப்படைவது அந்நாளின் இயல்பு. இதனால்

‘விசயராசன்’ என்றதும், அவனை அரச பரம்பரையினன் என்று கொண்டுவிடக் கூடாது. அரசியற் கருமத் தலைவர்கள் இவ்வாறு வழங்கப்பட்டனர் என்பதனையே நாம் கருதுதல் வேண்டும்.

விசயன் பவனி வருகின்றான். அவனைக் கண்டு காமுற்றாள் ஒரு கன்னி. அவன் நினைவாகவே பேதுற்றும் நின்றாள். அவளுடைய கண்கள் மூடியிருந்தன. அவள் தாய்க்குத்தன் மகளின் நிலைமை புரியவில்லை. தன் தோழியரைக் கேட்கின்றாள். அவர்கட்கும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பெண்கள் கூடிவிடுகின்றனர். ‘ஏனடியம்மா கண்களைத் திறக்க மாட்டேன் என்கிறாய்? உனக்கு என்னதான் வந்தது?’ என்று கவலையோடு கேட்கின்றனர். அடுத்தடுத்துக் கேட்டு அவளைத் தொந்தரை செய்கின்றனர். அந்தப் பெண்ணின் காதுகள் அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்கின்றன. ஆனால், கண்களை அவள் திறந்தாளில்லை. வாயைத் திறந்து தனக்கு வந்ததைச் சொல்லுகின்றாள்:

‘அன்னைமாரே! கட்டவிழ்ந்த புதுமலர்களால் தொடுத்த மாலையினைச் சூடியிருக்கின்ற தாய்மாரே! என்னை மெலிவித்து என் வளைகளைக் கொண்டு போவானான கொடியவன் மாவிசயன். அவன், பெரிய யானையின் மேலேறியவனாக வந்து, என் கண்களுள் இப்போது புகுந்துள்ளான். என்னை விட்டு அவன் தப்பிவிட்டால், என் உயிர் போய்விடும். அதனால், என் கண்களைத் திறந்து அவனை உங்கட்கும் யான் காட்டமாட்டேன்’ என்கிறாள் அவள்.

‘அடி பாவிப் பெண்ணே! இப்படியா உன் மனம் பித்தாக வேண்டும்?’ என்று சொல்லி வருந்துகின்றனர் தாய்மார். அவளோ, தன் கண்களைப் திறவாதேயே பித்தாகிப் பிதற்றுகின்றாள்.

தனையவிழ் நாண்மலைத் தாயரே யாவி
கனையினுமென் கண்திறந்து காட்டேன்-வளைகொடுபோம்
வன்கண்ணன் மாவிசயன் மால்யானை தன்னொடும்வந்து
என்கண் புகுந்தான் இனி.

'கண்ணுள் புகுந்து நிறைந்துள்ளான்; திறந்துகாட்ட வென்றாலோ, அவன் மறைந்துவிடுவான்; ஆதலால் கண் திறந்து காட்டுதலும் செய்யேன்' என்கிறான் கன்னி. விசயனின் ஆண்மைத் திருக்கோலத்தை இப்படிப் புகழ் கின்றார் கம்பர்.

7. திருவிடைமருதூர்த் தாசிகள்

திருவிடை மருதூர் மிகவும் புகழ்பெற்ற ஒரு சிவத்தலம். அந்தத் தலத்திலே அந்நாளில் தாசிகள் எழுபதின்மர் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இறைவனின் திருக்கோயிலுக்குத் திருத்தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டு, கவின்கலையினைப் பேணிப் புரந்தவராக இவர்கள் அனைவரும் விளங்கினார்கள். அழகான உருவமும், அந்த அழகுக்கு அழகுசெய்து களிக்கின்ற திறனும்பெற்றுக், கண்டவர் மயங்கிக் கருத்தழியத் திகழ்ந்த இவர்கள்பால், தமிழன்பும் தலைசிறந்து மேலோங்கி நின்றது.

ஒரு சமயம், திருவிடை மருதூர்க்குக் கம்பர் சென்றிருந்தார். ஈசனைத் தரிசித்து இன்தமிழால் பாடிப் பரவினார். கம்பரின் வருகையை அறிந்த தாசியர் அவரை ஆர்வமுடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். இன்னமுதளித்தும் இன்கலை விருந்து நல்கியும் சிறப்பித்தனர்.

பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் உடலை விற்பவர் என்ற பெயர்கொண்ட தாசியரிடையே விளங்கிய தமிழன்பும், ஈசனடித் தொண்டின் பற்றும், ஒழுக்கமும் கம்பரின் உள்ளத்தில் நிறைந்தன. ஈசனுக்குப் பணிசெய்வதன்றிப் பிறர் எவரையும் உளத்தாற் கருநாதவராக உயர்வுடன் திகழ்ந்த அந்தத் தாசிகளின் செவ்வியைப் போற்றுவதற்கு நினைத்தார். செழுந்தமிழ் முகிழ்த்து இன்பத்தேன் பிலிற்றுவதாக மலர்கின்றது.

வாச மலர்மடந்தை போல்வார் மருதவனத்து
 ஈசன் அடியார் எழுபதின்மர்—நேசித்
 திரவலர்மேல் நீட்டுவர் கை; ஈண் லெகையாளும்
 புரவலர்மேல் நீட்டுவார்பொற் றுள்.

‘மருதத்து ஈசனின் அடியவர்கள் அவர்கள்! ஒருவர் இருவர் அல்லர், எழுபது பேர்; அனைவரும் அழகின் செவ்வியிலே, மணம்பொருந்திய தாமரை மலரிடத்தாள் ஆகிய திருமகளையே போன்றவர்கள்.

‘இவ்வளவு அழகுடையவர்கள் என்றால் செருக்கு இருக்க வேண்டுமே? போகங்களில் திளைக்கப் புத்தி செல்லுமே? அழகை விலைப்படுத்த ஆர்வம் பெருகுமே? பொருளைக் குவிக்க உள்ளம் தூண்டுமே?

‘ஆனால், அவர்கள் ஈசனின் அடியார்கள்! தாம் பிறந்ததன் பயன் ஈசனுக்குத் தொண்டுசெய்து சிறப்பதென்ற சிரியவுள்ளம் ஒன்றுதான் அவர்களிடம் விளங்கியது.

‘தம்பால் இரந்து நின்றவர்கட்கு அன்புகாட்டுவதுடன், தம் கைகளை அவர்கள்மேல் நீட்டியவராக வழங்கி மகிழ்கின்ற பண்புடையவர்கள் இந்தத் தாசியர். பொன்னைச் சேர்க்கும் பொருட் பெண்டிர் அல்லர் இவர்கள்.

‘இவ்வுலகை ஆள்கின்ற மன்னர்களே வரினும், அவர்களுக்கு இசையாது, தம் பொற்கால்களை அவர்கள்மேல் நீட்டி ஒதுக்கும் தன்மையினரும் இவர்கள் ஆவர்.’

கம்பரின் செய்யுள், தாசியர்களில் தலைசிறந்த தன்மையுடையவராக இருந்த சிலரைக் காட்டுகின்றது. இதனை நாம் அறிதல் வேண்டும். ‘தாசியர்’ என்றதும் அனைவருமே தகாத பண்பினர் என்று நினைத்துவிடல் பொருந்தாது; அவர்களுள் நல்லவரும் பொல்லாதவரும், பிற குடியிற்காணப் படுவதுபோன்று கலந்தே இருந்தனர். இதனை நாம் கவனித்தல் வேண்டும்.

8 வேளாளரைப் புகழ்ந்தது

கம்பர் பெருமான் வேளாளர்கள்பால் பெரிதும் அன்புடையவர். உழுது விளைத்து உலகிற்குப் பெருவளம் நல்கிப் பசிபோக்கும் உழவர்குடியினரைத் தமிழ்ச் சான்றோர் பலரும் ஒருங்கே போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர் எனினும், அவர்களின் சீர்சால் தொழிலின் செவ்வியை ‘ஏர்எழுபது’ எனவும்,

‘திருக்கை வழக்கம்’ எனவும் தனி நூல்களாற்பாடிப் போற்றிய சிறப்பினர் கம்பர் ஒருவரேயாவர். இதனால், இவரையும் வேளாளர் குலத்தவராகக் கருதுவார் பலர்.

‘வேளாளர்களைப் பெற்றதனால் தான் நிலவுலகம் அழியா திருக்கின்றது, இன்றேல் அது அழிந்தே போயிருக்கும்’ என்கிறார் கவிஞர். அத்துடன், அதனாலேயே சிவனாலும், திருமாலாலும் சுமக்கின்ற பேறுபெற்றது நிலவுலகம் என்றும் கம்பர் கூறுகின்றனர்.

காலத்தாற் பெய்கின்ற மழையினாலே நாட்டில் வளம் பெருகும். மழை காலத்தாற் பெய்யாது பொய்ப்பட்ட தென்றால், பின்னர் எவ்வளவு அதிகமாகப் பெய்தபோதும். அதனால் உலகுக்கு நன்மை இல்லை. இது உலகறிந்த செய்தி. இந்தச் செய்தியிலே வேளாளரின் சிறப்பினைப் பொருத்தி இன்பங்கண்டு மகிழ்கின்றார் கம்பர்.

வேளாளர்கள், காலத்தாற் பெய்யும் மழையைப் போன்று உலகைக் காத்துவரும் சிறப்புடையவர்கள் என்று போற்றுகின்றார்.

கடலினே ஆடையாக உடுத்தவள் நிலமடந்தை. மேன்மை கொண்ட குலமகளும் இவளாவாள். இவள் தன் மக்களாக வேளாளரைப் பெற்றாள். அதனால்தான் தானும் புகழ் எய்தினாள்.

‘முதலாழியிலே, பூவராகமாகித் திருமால் நிலமகளைத் தன் திருமுகக் கொம்பிடை வைத்துத் தூக்கிக் காத்ததும் அதனால்தான்.

‘பின்னர்க் கூடற்பதியிலே சூலமேந்திய சிவபிரான் பிட்டுக்கு மண் சுமப்பேன் என்றுகூறி, நிலமகளைத் தலைமேற் சுமந்ததும் அதனால்தான்.

‘இத்தகைய நன்மக்களைப்பெற்றபேறல்லவோ, நிலமகள் இப்படிப் பெருமை அடைந்தாள்! கம்பர் இப்படி வியக்கின்றார்.

காலப் புயனிகர் காராளர் தம்மைக் கடலுடுத்த
தாலக் குலமங்கை பெற்றத னூற்றலைக் காலமுமால்
கோலத் திருமுகத் தாலே முகந்தனன் கூடலிலே
குலக் கரப்படை யான்தலை மீதுஞ் சமந்தனனே. 30

காலப் புயல்-காலத்தாற் பெய்கின்ற மழை. காராளர்-
வேளாளர்.

‘வேளாளரே நிலவுலகிற்குப் பெருமை தருகின்ற
நற்குடியினர்’ என்பது கருத்து.

9. கையை விட்டா

கைக்கோளன் ஒருவனுடைய மனைவிக்குக் கம்பர்
வாயால் தன்னையும்பாடிக் கேட்கவேண்டுமென்று ஒரு சபலம்
ஏற்பட்டது. அவள், அதற்காகச் செய்யத்தகாத செயலையும்
செய்யத் துணிந்தாள். கம்பர் அந்த வழியாக அடிக்கடி
வருவது வழக்கமாக இருந்ததால், அவள் அவரைக் கண்
காட்டி அழைப்பதும், தன்மேல் அவருக்கு இச்சை எழச்
செய்வதுமாக நடத்துவந்தாள்.

கம்பர் பெருமானுக்கு இந்தப் பெண்ணின் நோக்கத்
தைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. கட்டிய
கணவனிருக்க, இவள் இப்படிக் கண்காட்டித் தம்மை
அழைப்பதன் காரணம் எதுவாயிருக்கலாம்? உண்மை
யிலேயே அவள் தவறான ஒழுக்கத்தை உடையவள்தாமா?
கம்பரின் மனம் அதன் உண்மையை அறிவதற்கு விரும்பியது.

அவளுடைய நோக்கத்தைத் தாமும் புரிந்துகொண்டது
போல, அவரும் அவளுக்குக் குறிப்புக் காட்டினார். அன்றிரவு
தன் கணவன் வெளியூர் போவதாகவும், வந்து தனக்கு அருள்
செய்யும்படியும் அவள் வேண்டினாள். ‘அடி பாவி!’ என்ற
வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் எழுந்தாலும், அவற்றை வெளி
விடாது அடக்கிக்கொண்டவராகக், கம்பர் அதற்கு இசை
வளித்துவிட்டுச் சென்றார்.

இரவும் வந்தது. குறித்தபடி கம்பரும் அவள் வீட்டிற்கு
வந்தார். அவள் புன்முறுவலுடன் வரவேற்றாள்; கண்

களால் இச்சை எழும்படியாகப் பேசினாள். அவரை அழைத்துக்கொண்டு, இருட்டறை நோக்கியும் சென்றாள். கம்பரும் அவளும் இருட்டறையுட் புதுந்ததும், அங்கே அவள் கணவன் பாய்ந்துவந்து அவரை பற்றிக் கொண்டான்.

அவன் கையிலே கைக்கு இசைவான குறுந்தடி ஒன்று இருந்தது. அவன் முகத்திலே சினம் அழன்றுகொண்டிருந்தது. அவன் பார்வையிலே, கம்பரைக் கொன்றுவிடும் பகைமைவெறி பிரதிபலித்தது.

கம்பர் திடுக்கிட்டார். எக்கசக்கமாக வந்து மாட்டிக் கொண்டதை அறிந்து வேதனைப்பட்டார். அவள் மன்றாடினாள். கம்பர் வாயால் பாடச்செய்து கேட்கவேண்டுமென்றே, தான் அவரை அழைத்து வந்ததாகவும், வேறு கெட்ட எண்ணத்துடன் அழைத்துவரவில்லை யென்றும் கதறினாள். கணவனின் வெறி குறைய ஆரம்பித்தது. வந்தவர் கம்பர் என்றறிந்ததும் அவன் திகைப்புடன் அயர்ந்து நின்றான். அப்போது, நிலைமையை விளக்குபவராகக் கம்பர் சொல்லிய செய்யுள் இது.

மைக்கணை யான விழிக்கணை கொண்டு
 மருட்டி இருட்டறையில்
 பொய்க்கள வாகப் போனது முண்டு
 புணர்ந்ததும் இல்லையடா
 கைக்கள வான குறுந்தடி கொண்டு
 கழுத்தை நெருக்கவரும்
 கைக்கள வாவென் தங்கைய டாநின்
 தாரம டாவி டடா!

31

‘அஞ்சன மைக்கு *ஒப்பான விழியாகிய கணையினைக் கொண்டு எய்து நின் மனைவி என்னை மயங்கச் செய்தனள். அதனால், இந்த இருட்டறையினுள் பொய்யான களவுறவை மேற்கொள்வது போல யான் வந்ததும் உண்மைதான். ஆனால், அவளை யான் இன்றும் இதற்கு முன்னும் கூடிய தென்பதோ கிடையாது.

‘கைக்கு அளவான குறுகிய தடியினை எடுத்துக்கொண்டு, என் கழுத்தினை நெருக்குதற்கு வருகின்ற கைக்கோளனே! அவள் எனக்குத் தங்கையடா! நினக்குத் தாரமடா! அதனால், எங்களைச் சந்தேகிப்பதையும் விட்டுவிடடா.’

இச் செய்யுளுக்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறிக் கம்பரைக் காழகராகக் காட்டுவாரும் சிலர். பெரும் புலமையாளரான கம்பர், தாசியர் வீடு சென்றனர் என்பதாவது அக்கால இயல்பிற்கு ஏற்றதாகக் கொள்ளப்படக் கூடியது. ஆனால், பிறன் ஒருவனின் மனைவியைப் புணரக் கருதிப் போயினர் என்பது பொருத்தமாகாது. இதனை நாம் நன்றாக நினைவிற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

10. சந்திர சேகரன்

தொண்டை வள நாட்டிலே, அக்காலத்திற் சேறை என்னும் ஊரிலிருந்து பேராண்மையுடன் அரசியற்றிச் சிறந்தவன் சந்திரசேகரவாணன் என்பவன். வாணர் குடியினருள் வந்த இவன், மிகவும் தோள்வலி உடையவனாக விளங்கியதுடன், மூவேந்தரினும் சிறந்த படைவலிமை கொண்டவனாகவும் வீற்றிருந்தான்.

அபிதான சிந்தாமணியைத் தொகுத்த திரு. சிங்கார வேலு முதலியார் அவர்கள், ‘இவன் சோழனை எதிர் கொள்ளாததால் சோழன் கோபித்ததாகவும், வேளாளர் செருக்கடைந்தனர் என இவனைச் சிறையிட ஆணையிட்டதாகவும், வாணன் அதுபொறுது ஆர்த்தெழுந்து பாடியிருந்த சோழனைச் சிறைசெய்ததாகவும், பின்னர்த் தவறுணர்ந்த சோழன் இவரைச் சமாதானம் செய்து கொண்டதாகவும்’ கருதுவார்கள்.

இந்த வள்ளலின் வள்ளன்மையிற் சிறிதுகாலம் தினைத்து மகிழ்ந்த கம்பர், இவனைப் போற்றுதற்கு நினைந்து சொல்லிய செய்யுள் இதுவாகும்.

சந்திரசேகர வாணனின் காதற்குரியளான பரத்தை யொருத்தி, தெருவிற் சென்ற வாணனின் மகனைக் கொஞ்சிய

தாகவும், அவள் யாரென வினவுவதாகவும் செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

ஒப்பாரி யாய்நின் மகவைத் தெருவில் ஒருத்தி கண்டே
அப்பா வெனவெடுத்தாளனைத் தாளன்னை தானுமென்றாள்
தப்பாதுன் மைந்தனென் றுளங்ஙனே தலைசாய்த்து நின்றாள்
செப்பா யவளெவள் காண்சேறை வாழ்சந்தர சேகரனே. 32

‘ஒப்புக் கூறுதற்கு எண்ணினால், மிகவும் மேலோடுக விளங்குபவனே! நின் மகனைத் தெருவிலே ஒருத்தி கண்டாள். கண்டவள், ‘என் அப்பனே!’ என்று சொல்லியவளாக, அவனை ஆசையோடு எடுத்தாள். தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். அதுமட்டுமன்று; தன்னை அவன் அன்னை எனவும் கூறினாள்.’

‘யார் பெற்ற பிள்ளையோ?’ இவனைப் போய்க் கொஞ்சுகிறாயேடி?’ என்று அருகில் ஒருத்தி கேட்டாள். அதற்கு அவளோ, ‘தப்பாமல் உன்மகனே அவன்’ என்று சொல்லி, நினைச் சொல்லியதனால் வெட்கம் வந்து கவிந்துகொள்ளத் தலைசாய்த்தும் நின்றாள்.’

‘சேறை நகரிலே வாழ்கின்ற சந்திரசேகர வாணனே! அவள் யார் காண்? அதனை எமக்குஞ் சொல்லாயோ?’

பாட்டின் பொருள் இப்படி அமைகின்றது. சந்திரசேகரனின் காதற்கிழத்தி, தெருவில் விளையாடிய அவன் மகனை எடுத்துக் கொஞ்சியதாகப் புனைந்துரைத்து, அவனது சிறப்பினைப் புகழ்கின்றனர் கவிஞர்.

11. நில்லென்று போனார்

ஒரு சமயம், கம்பர் திருவொற்றியூருக்குச் சென்றிருந்தார். ஒற்றிப் பெருமானை உளமுருக வழிபட்டவராக இறையருள் நலத்திலே ஈடுபட்டு இன்புற்ற பின்னர், கோயிற்கு வெளியே வந்தவர், கோபுர வாயிலின்கீழ்ப்புறத்தே ஓர் அழகியானைக் கண்டதும் மெய்ம்மறந்து நின்று விட்டார். அத்துனைப் பேரழகியான அவளும் கம்பரது பெருமையை அறிந்தவள் ஆதலின், அவர்பால் அணுகவந்து வணங்கி நின்றாள்.

ஒற்றிப் பெருமானுக்குத் தொண்டுபுரிகின்ற தேவதாசிகளுள் ஒருத்தியே அவளென்பதையும், அவள் பெயர் வல்வி என்பதையும் கம்பர் அறிந்திலர். அவர் மனமோ அவள்பால் ஈடுபட்டது. அவளோ, அன்று அவரது கருத்துக்கு இசையவியலாத நிலையிலே இருந்தாள். அதனால், 'சுவாமி நில்லுங்கள்; யான் போய்வருகிறேன்' என விடைபெற்றுப் போதலையும் செய்தாள்.

அவள்பாற் கொண்ட ஆசையின் மிகுதியினால், அவளை மறக்க முடியாதபடி வேதனைக் குளத்திலே மூழ்கிவிட்ட கம்பர், அவளை நினைந்து சொல்லிய செய்யுள் இது.

இல்லென்பார் தாமவரை யாமவர்தம் பேரறியோம்
பல்லென்று செவ்வாம்பன் முல்லையையும் பாரித்துக்
கொல்லென்று காமனையும் கண்காட்டிக் கோபுரக்கீழ்
நில்லென்று போனாரென் நெஞ்சைவிட்டுப் போகாரே. 33

அவரைப் பற்றி யாம் வினவினால், 'எம் இவ்வத்திற்கு வருக, அங்குப் பேசுவோம்' என்பார் ஒருவர். அவர் தம்மையாம் கண்டபோது குளிர்ந்த பெருமலையான இமயவரை போன்று பூரித்து விளங்கிய அவரது மார்பகங்களைக் கண்டு மயங்கி நின்றோம்.

'அவர் பெயர்தாம் யாதோ என்று கேட்பின், அதனையும் யாம் அறிமயாட்டோம்.

'செவ்வாம்பற் பூவினது செம்மையைக் கொண்டன அவர்தம் வாயிதழ்கள். அவற்றிடையே முல்லை முகையின் தன்மையை மேற்கொண்டவாய் விளங்குவன அவர் பற்கள்.

'அவர்களுடைய கூந்தல் கார்மேகத்தினும் கவினுடன் தோன்றுவதாகும்.

'இங்ஙனமாக வந்து தோன்றியவர், 'என்னைக் கொல்க' என்று காமவேனையும் கைகாட்டி ஏவிவிட்டுத், தாம், 'நீர் நிற்க' என எமக்குக் கூறிவிட்டும் போய்விட்டனர்.

அவர் அங்ஙனம் சொல்லிப் போனார் என்றாலும், எம் நெஞ்சத்துள் நிலைத்து நிற்கின்றனர். அதனைவிட்டு ஒரு போதுமே போகாதவர் அவர்.'

தாசியின்பாற் கொண்ட காமத்தால், கவியரசரான கம்பர், இப்படிப் பித்தாகிப் பிதற்றி நின்றனர் என்பதனை நம்புதற்கு இயலவில்லை. எனினும், கவியுள்ளும் இத்தகைய சிறு சிறு சபலங்கட்கு இலக்காதலை உடையது என்பதனையும் நாம் அறிவோம். அழகின் கவர்ச்சிக்குச் சாதாரண மாந்தரே அடிமைப்பட்டுப் பேதுற்றுக் கலங்கி நிலையழிந்து விடுகின்ற போது, அழகினை நுண்மையாக உணர்ந்து அதன்பாற் கலந்து நின்று களிக்கும் உணர்வினரான கவிஞர்கள், அழகிய தாசியரைக் கண்டதும், அவரைத் தழுவி இன்புறுதலை விரும்பினதும் உண்மையாகவே இருத்தல் கூடும். அங்ஙனம் ஆகாராயின், அப்போதுதான் நாம் அவரை வியந்து பேசுதல் பொருந்தும்.

12. மடத்து உள்ளாள்

வல்லி என்னும் மெல்லியலைக் கண்டதும், அவள்பால் மயலுற்று வாடிநின்றதும், அவளது ஓயிலை வாயாரப் பாடி ஏங்கியதும், கம்பரைத் திருவொற்றியூரைவிட்டு எளிதிற்பிரிந்து போதற்கு விடவில்லை. அவர் தம் எண்ணத்தை நிறைவு செய்தபின்பே ஒற்றியைவிட்டு நீங்கத் துணிவு கொண்டார்.

வல்லியின் இருப்பிடம் எது வென்பதையும், மற்றும் அவளைப் பற்றிய விவரங்களையும் கம்பர் சேகரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அவள் பெயர் வல்லி என்றறிந்ததும் அவர் மனம் அந்த வல்விக் கொடி தம்மேற் பற்றிப் படர்தலால் வந்துறுகின்ற இன்பபோதையிலே திளைக்கத் தொடங்கிற்று. அவள் இருந்த இடமோ, சதுரானன பண்டிதர் என்பாரின் திருமடத்தில்; அதனையும் கம்பர் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டனர்.

சதுரானன பண்டிதர் என்பவர் சிவத்தொண்டிலே ஈடுபட்டு, ஒற்றிப் பெருமானின் திருக்கோயிற் பணிகளைச் செய்துவந்த ஒரு பெரியார் ஆவர். இவர் கோப்பரகேசரி இராசேந்திர சோழனின் காலமாகிய பதினொராம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்திருந்தவர். அவன் காலத்திலே, இந்தப்

பெரியார், ஒற்றியூருடைய மாதேவர்க்கு மார்சுழித் திருவாதிரை நாளில் நெய்யாடி யருளுதற்கு நூற்றைம்பது பொற்காசுகள் கொடுத்ததாக ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.

இவருக்குப் பின்னர் இவர் வீற்றிருந்த மடம் தன்னுடைய பழம்பெருமையை இழந்துவிட்டதாகித் தேவதாசியர் குடியிருக்கும் இடமாகவும் மாறியிருக்கக் கூடும். இதுதான், கம்பர், வல்லியைச் சதுராணை பண்டிதரின் மடத்தில் இருப்பவளாகக் கண்டதற்கான காரணமாக இருக்கலாம்.

அவளைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னர், அவளை அடைவதற்குரிய முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டார் கம்பர். எனினும், அவரது இந்த எண்ணத்தைப் பிறர் எவரும் அறிந்துகொள்ளவில்லை. ஆகவே, அவர்களுள் ஒருவர் கம்பரை நெருங்கி,

‘பெருமானே! தங்கள் போக்கிலே ஒரு மாறுதலைக் காண்கின்றோம். தங்கள் மனம் எவளோ ஒருத்திபாற் சென்ற தனையும் தெரிகின்றோம். அவள் யாவள்? எங்குள்ளாள்? தெரிந்தால் தங்களுக்கு உதவுதற்கு இயலும் அல்லவோ?’ என்று கேட்டுவிடுகின்றனர்.

அவர், தம்பால் பேரன்பினர் என்பதனையும், தமக்கு உதவக் கூடியவர் என்பதனையும் அறிந்த கவிஞர்பிரான், அவருக்குச் சொல்வதாக அமைந்த செய்யுள் இதுவாகும்.

செய்யுளில், வல்லியின் ஓவியப் பாலை போன்ற உயரிய அழகுருவம் சொல்லோவியத்தோடு கலந்த உயிரோவியமாக நிழலாடி நிற்கின்றது.

நடக்கில் அன்னமாம்; நிற்கில்நல் வஞ்சியாம்;
கிடக்கில் ஓவியப் பாலை கிடந்ததாம்
தடக்கை யான்சது ரானை பண்டிதன்
மடத்து ளாளென் மனத்துறை வல்லியே.

3

‘அவள் நடந்து சென்றால் அன்னப் பேட்டைப் போன்று தோன்றுவாள். ஒருசார் நின்றனளாகிலோ வஞ்சிக்கொடி

யினைப் போன்று இடைதுவள நிற்பவளாவாள். ஒருபுறம் படுத்துக் கிடந்தாள் என்றால், ஒவியத்தால் எழுதப்பெற்ற பாவையொன்று கிடந்ததைப்போன்று விளங்குவாள்.

‘பெரிதான கைகளை உடையவன் சதுரானை பண்டிதன். அவன் மடத்திலே இருக்கின்றான் அவள். அவள்தான் என் மனத்துள் தங்கியிருப்பாளான வல்லி என்பவள்’

கம்பரின் கருத்து வெளியாயிற்று. அதன்பின் காரியங்கள் விரைவாக நடைபெறலாயின. கம்பரின் ஆசைக்கு உரியவளாகிவிட்டாள் வல்லி. அவரும் அவள்பால் மயங்கிக் கிடந்து இன்பவாரிதியில் திளைத்து வந்தனர்.

13. தோள் வேது

வல்லியின் வீட்டிலேயே கம்பர் பெருமான் தங்கி, அவளுடன் கூடியின்புற்று வாழ்ந்து வருகையில், அவள் ஒருநாள்,

‘பெருமானே! நம் வீட்டு எருமை பால் வற்றிப் போயினதை அறிவீர்கள். பால் வேண்டும் அல்லவோ? அதற்கொரு நல்ல பால் எருமை வாங்கி வந்தால் நல்ல தாயிற்றே’ என்றாள்.

புலியரசர் போற்றும் புகழாளரான கம்பர், அந்த வல்லிக்கொடியின் வாய்மொழியால் ஒன்றைக் கேட்கப் பெற்றதும், அந்தக்கணமே புறப்பட்டு விட்டார். எருமை ஒன்று வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு, ‘புழல்’ என்னும் ஊரிலிருந்த ஆயர்குலச் செல்வனான காளிங்கனைச் சென்று கண்டார்.

திருவொற்றியூர்க் கோட்டத்தைப் போன்று, புழற் கோட்டமும், அந்நாளிலே தொண்டை நாட்டுக் கோட்டங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது. அதன் தலைநகர்தான் ‘புழல்’ என்னும் ஊர்.

காளிங்கன் ஏராளமான மாடுகளுக்கு உரியவன். ஆயிர மாயிரம் மாடுகள் அவனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. அவன்பாற் சென்று, ‘எருமை வேண்டும்’ என்று நின்ற கம்பரைக் கண்டதும், அவன் பெரிதும் களிப்புகொண்டான்.

சோழப் பேரரசனால் விரும்பிப் போற்றப்பெறும் கனியரசர், தன்பால் வந்து கேட்டதே தனக்குப் பெருமை என்று கருதி, அவன் பூரிப்படைந்தான். கம்பரை உபசரித்து மகிழ்வித்து, அவருக்கு ஆயிரம் எருமைகளை வழங்கினான். அவ்வளவும் கன்றீன்று பால்தந்துகொண்டிருந்த எருமைகள்!

கம்பர் காளிங்களின் வள்ளன்மையைக் கண்டதும் தம்மை மறந்துவிட்டார். தண்தமிழின் பெருமைக்குப் புவித்தலைவர்கள் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பினை நினைந்து, மனங்களிக்க அவனைப் பாடினார். அந்தச் செய்யுள் இது.

காளிங்கள் மறைந்தான். ஆனாலும், அவன் காட்டிய வள்ளன்மை, அவனை என்றும் புகழ் கொண்டு விளங்குகின்ற ஒருவனாக்கி உயர்த்துப் பேசினிற்கின்றது. வள்ளன்மையின் வலிமைதான் காலவெள்ளத்தைக் கடந்து நிற்கும் தன்மையது என்பதற்கு நல்லதொரு சான்று இந்தச் செய்யுள்.

புக்கு விடைதழுவிக்கொண்டுமுத புண்ணெல்லாம்
திக்கிலுறை காளிங்கள் தென்புழன்மான்—அக்கணமே
தோள்வேது கொண்டிலளேல் சுந்தரப்பொன்

தோன்றலுக்கு 35

வாழ்வேதுங் கொண்டிலமே மற்று.

‘கொல்லேறு தழுவிக்க குறித்த கன்னியரை மணப்பது தான் ஆயர்களது பண்டைய மரபு. அங்ஙனம் கொல்லேறு தழுவுதலிலே ஈடுபட்டுக் காணையொன்றினைத் தழுவி அடக்கி வெற்றிவீரனாகத் திகழ்கின்றான் காளிங்கள். அவ்வேளையிற் காளியின் கொம்புகளாற்பட்ட புண்கள் அவன் மார்பகத்தே பலவாகத் தோன்றுகின்றன.

அவனைத் தன் கணவனாக அடைதற்கு விரும்பிய கன்னியும், அவன் வரும் வெற்றித் திருக்கோலத்தைக் கண்டு இறும்பூதுடன் அவனை எதிர்கொள்ளத் துடித்து எழுகின்றாள்.

ஒருத்தி சொல்லுகிறாள், ‘அவன் மார்பெல்லாம் புண்பட்டு வருகின்றானேடி, அவனை எப்படித் தழுவுவாள் நம் தலைவி’ என்று.

அதற்கு மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்: 'திக்கெல்லாம் புகழோடு நிலைபெற்றவன் நம் காளிங்கள். தென்னகத்து இந்தப் புழல் நகரிடத்தேயுள்ள நம் தலைவி, அவன் களத்திற் புகுந்து ஏற்றைத்தழுவி மேற்கொண்டு பெற்ற புண்களை யெல்லாம், அக்கணமே, தன் தோள்வேதினைக் கொடுத்து ஆற்றிவிடுதல் வேண்டும்.'

'இதனைச் செய்யாது போயின், அழகினால் மிகுந்த நம் தலைவனுக்காக நாம் வாழ்வதென்பது எதனையும் மேற்கொண்டிலோம் என்பதுதான் பொருள்' என்று.

இந்தப் பாங்கிலே அமைந்து, அரியதொரு காட்சிப் படமாகி மிளிர்கின்றது செய்யுள்.

ஆயிரம் பால்எருமைகளைப் பெற்ற கம்பர் தமக்கு வேண்டிய ஓர் எருமையோடுதான் வீடு திரும்பினார். எனினும் காளிங்களின் கொடைத்திறம் தன் பேரளவோடு நிலையாகிப் புகழ்பெற்று விடுகிறது.

13. உப்பு விற்பாள்

தலைவர்களைச் சென்று பாடிப் பெறுகின்ற பரிசில்களை எல்லாம் வல்லிக்கே கொடுத்து இன்புற்று மகிழ்ந்திருந்தார் கம்பர். அவளுக்கு ஏராளமான நகைகளைச் செய்து பூட்டி அலங்கரித்தும் மகிழ்வித்தார். இந்த நகைகளைச் செய்து தந்தவன், அந்நாளிலே திருமயிலையில் இருந்த 'திருவாலி' என்னும் பெயருடைய தட்டான் ஒருவன் ஆவான்.

ஒரு சமயம் வல்லிக்காகச் செய்யச் சொல்லியிருந்த நகைகளை வாங்கிவருவதற்காகக் கம்பர் திருவாலியிடம் சென்றிருந்தார். திருவாலியின் பட்டறையிலே கம்பர் வீற்றிருந்தபோது, திருவாலி ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டான்.

'சுவாமி! தங்கள் செய்யுள் நலத்தை நாடெல்லாம் போற்றுகின்றது. தங்கட்குத் தொண்டுசெய்து வரும் இந்தத் திருவாலிக்கும் ஒரு பாட்டுச் சொல்லலாகாதோ?' என்றான்.

அவன் வேண்டுகோள் காதில் விழுந்தபோது, கம்பரின் கண்கள் தெருவிதியிலே விருந்தயர்ந்து கொண்டிருந்தன. மீனவர்குலக் கன்னியொருத்தி உப்புவிற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கட்டுடலும் களங்கமற்ற முகமும் ஒளி வீசும் சிரிப்பும் கம்பரின் உள்ளத்தை அவள்பாற் கொண்டு நிறுத்தியிருந்தது.

‘தன்னைப் பாடக் கேட்டான் திருவாலி. ஆனால், கம்பர் உள்ளம் அந்த மீனவர்குலக் கோதையின் எழிலை வியந்து பாடத் தொடங்குகின்றது. திருவாலி என்ற பெயரும் அத்துடன் சேர்ந்து மணம் பெறுகின்றது.

அண்ணல்திரு வாலி யணிமயிலே அத்தனையும் வெண்ணிலவின் சோதி விரித்ததே—நண்ணும் தடந்துப்பு விற்பாணந் தன்முகத்தே கொண்டு நடந்துப்பு விற்பாள் நகை.

36

‘நடந்தபடியே உப்பு விற்றுக்கொண்டு போகிறாள் ஒரு நங்கை. அவள் நெற்றியோ குளத்தைப்போலப் பரந்திருக்கின்றது. அவள் வாயிதழ்கள் பலளத்துண்டுகளைப் போலச் செக்கச் சிவந்து தோன்றுகின்றன. அவள் புருவம் வில்லைப் போன்றுள்ளது. அவள் கண்கள் கொடிய பாணங்களைப் போன்று தைத்து ஊடுருவீச் செல்லுகின்றன.

‘தன் முகத்திடத்தே இவற்றைக் கொண்டபடியே நடந்து அவள் உப்பு விற்கிறாள். அப்படி விற்பவள், நாம் அவளையே நோக்குவதறிந்து சிரித்தாள்.

‘அந்தச் சிரிப்பின் ஒளி தான் என்னே!’

‘இந்தத் திருவாலி, தன் தொழிலில் தலைமையுடையவன். இவன் வாழ்வது அழகிய இந்த மயிலை நகரம். இந்த மயிலை நகரம் முழுவதற்கும் வெள்ளிய நிலவின் ஒளியானது கதிர் விரித்துப் பரவியது போன்று இருக்கின்றதே?’

கம்பர் வியந்து பாடினார்! கேட்ட திருவாலியும் வியப்புடன் அந்தக் கன்னியை நோக்கினான்! திருமயிலையிலே உப்புவிற்றுச் சென்ற அந்தக் கன்னியின் புன்சிரிப்பு இன்றும் நம் நெஞ்சங்களில் நிறைந்து நிலவொளி விரிக்கின்றது.

15. குரும்பையைப் பாடியது

திருவொற்றியூரில் வல்லி என்பாளின் வீட்டிலே தங்கியிருந்து வந்த கம்பர், அடிக்கடி திருமயிலைக்குஞ் சென்று வருவதுண்டு. வல்லிக்கு வேண்டிய நகைகளைச் செய்துதரும் தட்டான் திருவாலி திருமயிலையில் இருந்தான் என்பதோடு, திருமயிலைத் திருக்கோயிலுக்கும் கம்பர் சென்று வழிபட்டு வருவது வழக்கம்.

அங்ஙனம் திருமயிலைக்குச் சென்றிருந்தபோது, ஒருநாள் மாலையில், குரும்பை என்பாள் ஒரு தாசியைக் கண்டதும், அவள்மேல் ஆசைகொண்டு பின்தொடர்ந்தார் கம்பர். அவளும் கம்பரைத் தன்னுடைய குலுக்காலும் மினுக்காலும் வலையிட்டு இழுத்துச் சென்றாள்.

அன்றிரவு அவளோடு தங்கியிருந்துவிட்டுக், கம்பர், மறுநாட் காலையில் ஒற்றியூருக்குச் செல்லப் புறப்பட்டார். வழியில் திருவாலி எதிர்ப்பட்டான். கம்பரின் முந்தைய இரவுச்சம்பவத்தை அறிந்திருந்த திருவாலி, வேடிக்கையாகக் கேட்டான். 'பெருமானே! ஒற்றியூர் வல்லிக்கு, இந்தத் திருமயிலைக் குரும்பையாள் எப்படி?' என்று.

அவன் அங்ஙனம் கேட்டதும், கம்பர், தம்முடைய அநுபவத்தை நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டே, அவனுக்குக் கூறிய செய்யுள் இது.

சொல்லியைச் சொல்லின் அமுதான
 சொல்லியைச் சொற்கரும்பு
 வில்லியை மோக விடாய்தவிர்ப்
 பாளை விழியம்பினூற்
 கொல்லியைக் கொல்லியம் பாவையொப்
 பாளைக் குளிரொற்றியூர்
 வல்லியைப் புல்லிய கைக்கோ
 இவள்வந்து வாய்த்ததுவே.

37

'சொல்லுதற்கும் இனிக்கின்ற பெயரினை உடையாள் என் வல்லிக்கொடி. அவள் பேசினால், அது அமுதமயமான பேச்சாக என் உயிரினைத் தளிர்க்கச் செய்யும். புகழ்பெற்ற

கரும்பினை வில்லாகவுடைய மன்மதனை மோகவிடாய்
தீர்த்து வாழ்விக்கின்ற இரதிதேவியைப் போன்றவள்
அவள்!

‘தன் கண் அம்பினால் எதிர்ப்படும் ஆடவர்களைக்
கொன்றுவிடுகின்ற பார்வையினையும் கொண்டவள். தன்
பேரழகினாலே கண்டவரைத் தன்பால் கவர்ச்சித்துக்
கொல்வது கொல்லியம்பாவை என்பார்கள்; அந்தக்
கொல்லிப் பாவையைப் போன்ற அழகினை உடையவளும்
அவள். தண்மை வாய்ந்த ஒற்றியூரிடத்தே வாழ்கின்ற
அத்தகைய என் வல்லியைத் தழுவி இன்புற்ற கைகள் இவை.

‘‘அந்தப் புகழ்பெற்ற கைகளுக்கோ இந்தக் குரும்பை
யாள் வந்து வாய்த்தனள்?’’

‘இது மிகமிக வருந்தத் தக்கது. மிகவும் வெறுக்கத்
தக்கது’ என்பது கருத்து.

குரும்பைபாற் பெற்ற இன்பத்தை வியந்து பாராட்டிய
தெனவும் இந்தப் பாடலுக்குப் பொருள் கூறுவார்கள்.
ஆனால், கம்பருக்கும் வல்லிக்கும் இடையே நிலவிய கலந்த
அன்புறவை எண்ணினால், குரும்பையின் உறவினைப் பழித்த
தாகக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையதாக விளங்கும்.

16. பிரதாப ரூத்திரன்

பிரதாபரூத்திரன் என்பவன், கம்பரின் காலத்திலே
ஓரங்கல் நாட்டு மன்னனாகத் திகழ்ந்தவன். கம்பர்பால்
பெரிதும் அன்புபாராட்டிய அரசர்களுள் இவனும் ஒருவன்.
இந்நாளைய ‘வாரங்கல்’ என்னும் ஊர்தான், அந்நாளிலே
‘ஓரங்கல்’ என்னும் பெயருடையதாக, அதே பெயரை
யுடைய நாட்டின் தலைநகராகத் திகழ்ந்தது.

சோழனோடு கருத்துவேறுபாடு கொண்டிருந்த காலத்
திலே, கம்பர் தமிழகத்தை விட்டுச் சென்று, தமிழக எல்லைக்
கண் வடபாலிருந்த இந்த ஓரங்கல் நாட்டு அரசனுடைய
ஆதரவிலே இருந்தனர் என்பார்கள்.

இவன்பால் பெரிதும் அன்புகொண்ட கம்பர் பெருமான்,
இவன் தன்னுடைய பட்டத்துயானைமேற் பவனிவருகின்ற

சிறப்பினைக் கண்டு வியந்தவராக, இந்தச் செய்யுளைச் சொல்லுகின்றனர்.

அவனிமுழு துண்டும் அயிரா வதத்துன்
பவனி தொழுவார் படுத்தும்—புவனி
உருத்திரா உன்னுடைய ஓரங்கல் நாட்டிற்
குருத்திரா வாழைக் குழாம்.

38

பிரதாபருத்திரன் தன்னுடைய 'அயிராவதம்' என்னும் யானைமேல் அமர்ந்தவனாகப் பவனி வந்துகொண்டு இருக்கின்றான். அந்தச் செவ்வியிலே உலகம் முழுவதையும் தன் ஒருவனது ஆணைக்கு உட்பட்டதாகச் செய்துகொண்ட அவனுடைய வெற்றிப்பெருமிதம் விளங்குகின்றது.

அவனுடைய பவனியைக் கண்டு பலரும் தொழுது போற்றுகின்றனர். ஆனால், அவன் உருத்திரன் என்னும் தன் பெயருக்கேற்பக் கன்னிப் பெண்கள் பலரையும் வெம்மையூட்டித் துயரப்படுமாறு செய்துவிடுகின்றான்.

காமத்தீவாய்ப்பட்ட அந்தக் கன்னியர்களின் உடற்கொதிப்பு மிகுதியாகின்றது. அதனைத் தீர்க்கும் வகையறியாத அவர்களின் உறவினர்கள், அதனைக் கொடிய வெப்புநோயாகக் கருதி, அவர்களை வாழைக் குருத்துக்களின் மேற்கிடத்தி. வெப்பைத் தெளிவிக்க வேண்டிய உபசரணைகளைச் செய்கின்றனர்.

இப்படி வாழைக்குருத்துக்களின்மேற்கிடத்திப் பல்வேறு உபசரணைகளைச் செய்து வந்தபோதும் அவர்களின் வெம்மை நோய் தீர்ந்தபாடாக இல்லையாம். பன்முறை வாழைக் குருத்துக்கள் தேவைப்படுகின்றன. கிடத்திய சிறிதளவு நேரத்திலேயே அவை கருகிப்போக மீளவும் அவற்றை மாற்ற வேண்டியதாகவும் நேர்கின்றன.

ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் இப்படி வாழைக் குருத்துக்களை உரியோர் அரியத் தொடங்கவே, ஓரங்கல் நாட்டில் வாழைகள் எல்லாம் குருத்திழந்துபோய்க் காணப்பட்டவாம். அவ்வளவு பெண்கள் காழுற்று நோயுற்றுக் கலங்கித் துயருற்றுக் கிடந்தார்களாம்.

பிரதாபருத்திரனின் அழகினையும் இளமையையும் போற்ற நினைத்த கவிஞர் பிரான், தம்முடைய கவின் மிகுந்த

கற்பனைச் செறிவினாலே இப்படிப் புனைந்துகூறிப் போற்று கின்றார். புனைவேதான் என்றாலுங்கூட, அந்தப் புனைவின் இனிமைச் செறிவு நம்மை எண்ணி இன்புறவைத்துக் களிப்பினை ஊட்டுகின்றது.

இந்தப் பிரதாபருத்திரன் என்பான், கம்பருக்கும் சோழனுக்கும் பகைமை வலுப்பெற்று, அவர் மகன் அம்பிகாபதி கொலையுண்டு சாதற்கு நேரிட்டபோது, கம்பரைக் காத்தற் காகச் சோழன்மேற் படையெடுத்து வந்தனன் எனவும் ஒரு செய்தி கூறப்படுகின்றது. இதுவும் கம்பர் பெருமானது கவித்திறத்திற்குப் புவியரசர் காட்டிவந்த சிறப்பினைக் காட்டுவதாகும்.

17. களந்தை, மின்னாள்!

கம்பர் பெருமான் திருவொற்றியூர்த் தாசியான வல்லி என்பாளின் அன்பிலே சிக்கிக் கிடந்த செய்திகளை நாம் முன்னர்க் கண்டோம். வல்லியும் அவர்பால் அன்புற்று அவர்க்கு வேண்டுவன செய்து, அவர் மகிழ் நடந்து வந்தாள். எனினும், புலவர் பெருமானான கம்பர், அவளிடத்தேயே நிலையாகத் தங்கியிருந்துவிடுவது நிகழ்ந்துவிடவில்லை.

தம் புலமைத் திறத்தை உணர்த்தித் தம்முடைய செலவு கட்டுப் பொருளைத் தேடவும், மற்றும் பல காரணங்கட்காகவும், அவர், தொண்டை நாட்டின் கண் அக் காலத்திருந்த செல்வர்கள் பலரையும் சென்று காண்பதும், கண்டு பாடிப் பரிசில் பெற்றுத்திரும்புவதுமான வழக்கத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர்.

இப்படி வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், ஒருசமயம் தொண்டை நாட்டுக் களத்தூர்க்கு சென்றிருந்தார். அங்குச் சென்றிருந்த போது, இவருக்கும் அவ்வூர் தாசியான மின்னாள் என்னும் ஒருத்திக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அந்தத் தொடர்பினை ஒட்டியதாகக் கம்பர் பாடிய செய்யுள் இதுவாகும்.

மின்னாள், களந்தையிலிருந்த திருமால் கோயிலிற் பணி செய்து வந்தவள். களந்தை என்பது தொண்டை நாட்டுத் தாமற் கோட்டத்தைச் சார்ந்ததாகக் களத்தூர் என்னும் பெயருடன் திகழ்ந்தது என்பர்.

தாசிகுலத்தவளான மின்னாள் என்பவள், தன்னுடைய பெயருக்கு ஏற்பவே விளங்கினாள். அழகு மின்னவிட்டு ஒளி வீச, அத்துடன் அவர்கள் குலத்துக்கே உரித்தான கலைகள் பலவற்றினும் நிறைவுற்றும் விளங்கினாள். களத்தூர்க்குச் சென்ற கம்பரின்பால், அவளைக் கண்டதும் மயக்கம் ஏற்பட்டது.

மின்னாளும் கம்பரின் சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டிருந்தவள். அவருடைய கவிச் சிறப்புடன், அவர் ஒற்றியூர் வல்லிபால் மையலுற்று அவருடன் வாழ்ந்து வருவதையும் அறிந்திருந்தவள். அதனால், தானும் உவப்புடன் அவரை வரவேற்று உபசரிக்கத் தொடங்கினாள்.

மின்னாளின் அழகொழுகும் வனப்பிலும், அவள் காட்டிய அன்புகனிந்த உபசரணைகளிலும், கம்பரது கவியுள்ளம் ஈடுபட்டு இன்புற்றது. அவளது கவின்கலைத் தேர்ச்சியின் நுட்பத்தை வியந்து பாராட்டியது, கம்பரின் வாய், எனினும், அவள் தழுவித் தந்த அந்த இன்பம், அதனை நினைந்து நினைந்து கம்பர் பூரிப்படைந்தார்!

மின்னாளுடன் சிலகாலம் தங்கியிருந்து களித்த பின்னர், தாம் செல்லவேண்டிய அவசரமான வேலையை முன்னிட்டுக் கம்பர் அவளைப் பிரிந்து போகவேண்டியவர் ஆயினார். அப்பொழுது, அவள் தன்னுடைய வருத்தம் அனைத்தையும் ஒருங்கே காட்டி நின்றவளாக, 'சுவாமி! இந்த அடியாளின் நினைவு தங்கட்கு இருக்குமோ?' என்று கேட்கக், கம்பர் தம் உள்ளத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

வில்லி களந்தையின்னை விண்ணவர்தம் கோமானை
வல்லிநெடுஞ் சேடனையும்—புல்லியுற்ப
பார்க்கும்போ தும்மதரம் பற்றும்போ துந்தனத்தைச்
சேர்க்கும்போ தும்நினைப்பஞ் சென்று.

39

“மின்னே! நினைப்பி பிரிந்து சென்றபின் நினைப்போமோ என்கின்றனை! நினை மறக்க எம்மால் இயலுமோ?”

“வில்லேந்தியாக வந்த திருமாவின் கோயிலு
அடியாளான, களந்தைப் பதிவாழ் மின்னாளாகிய நினைப்பி

பிரிந்து சென்றுவிடினும் நின்றால் பெற்ற இன்பத்தை மறப்போமோ?"

“நினைத் தழுவிக்கொண்டு நீயும் எம்மை அணைத் திருக்கக் கண்டு களித்தோமே! அப்போது எமக்கும் வானவர் கோமாணைப்போல ஆயிரங் கண்கள் இல்லையே என்று நினைத்தோமே! அதனை மறப்போமோ?”

“நின் அதரத்தைப் பற்றி இதழமுதத்தை நாவால் உண்டு களித்தபோது, எமக்கும் ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேடலைப்போல ஆயிரம் நாக்கள் இல்லையே என்று நினைத்தோமே! அதனை மறப்போமோ?”

“நின் தனத்தை எம் மார்பிடத்தே சேர்த்து நீ அணைத்து நின்றபோது, எம் கைகளால் நினைக் கட்டி அணைத்தோமே! அப்போது, எமக்கும் வானைப்போல ஆயிரங் கைகள் இல்லையே என்று வருந்தினோமே! அதனைத் தான் மறப்போமோ?”

இவ்வாறு, பாடலின் பொருள் விளங்குகின்றது. களந்தைப் பதியின் மின்னானும் கவியரசரான கம்பரின் செய்யுளால், அழியா ஓவியமாகி அமரநிலை பெற்று விட்டாள்.

18. சடையனின் கொடை!

சடையப்ப வள்ளலின் ஆதரவிலேதான் கம்பநாடரின் இளமைப் பருவம் கழிந்தது. இதனை அறிவோம். அதன்பின், கம்பரின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. பலராலும் அவர் மதிக்கப்பட்டும் போற்றப்பட்டும் சிறப்பெய்தினர். எனினும், கம்பருக்குச் சடையப்பர்பால் இருந்த அன்பு சற்றேனும் குன்றவில்லை. சடையப்பருக்கும் கம்பர்பால் ஏற்பட்டிருந்த மதிப்பும் பற்றும் குன்றயவில்லை.

ஒற்றியூரிடத்தே, கம்பர், தாசியான வல்லியின் அழகிலே மயங்கி, அவளே வாழ்வென்று அவள் வீட்டுடன் தங்கியிருந்தனர். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டபோது, சடையப்பரின் மனம் வருந்தாமல் இல்லை. கவிவல்லவரான கம்பரின்

உறவுக்கு வேலியிடச் சடையப்பர் நினைக்கவில்லை என்றாலும், அவர் கவியாற் சிறந்தது போலவே ஒழுக்க மேம்பாட்டாலும் உயர்ந்தவராக விளங்கவேண்டும் என்று விரும்பினார்.

ஒற்றியூரிலிருந்து வந்த கம்பர், ஒரு சமயம், சோனாட்டின் சில ஊர்களுக்குச் சென்றுவருதலை விரும்பியவராகப் புறப்பட்டார். அவரது உள்ளத்தைக் கவர்ந்த வல்லியும், அவரைப் பிரிய மனமின்றித் தானும் உடன்செல்லதாகப் பிடிவாதம் பிடித்தனர்.

அவளைப் பிரிய மனமின்றி வாடியிருந்த கம்பரும், அவளுடைய ஆர்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். இருவரும் ஒற்றியைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சோனாட்டிற்குச் சென்றனர்.

வல்லியின் ஒற்றியூர் வீட்டை வல்லியின் தாயான கிழவி மட்டுமே காத்துக் கிடந்தாள். நெடுங்காலம் கம்பரைக் காணாததால், சடையப்பர் சிலரை ஒற்றியூர்க்கு அனுப்பினார். கம்பரைக் கண்டு நலம்கேட்டு வருமாறும் ஏறினார். அவர்கள் ஒற்றியூர் வந்து சேர்ந்த சமயம், பெருமழை பெய்துகொண்டிருந்தது. வல்லியின் வீட்டுக்கூரை மழைக்குத் தாங்காமல் சிதைந்து ஒழுக்கெடுத்துக்கொண்டது. அந்தக் கிழவிமட்டும் ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தாள்.

“அம்மையே! கம்பநாடர் இங்கு இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவரைப் பார்ப்பதன் பொருட்டாக வந்தோம். அவர் எங்கே?” என்று வினவினர் வந்தவர்கள்.

“அதை ஏன் கேட்கின்றீர்கள். அந்தக் கம்பர்தாம் சோனாடு போகிறேன் என்று புறப்பட்டால், இந்த வல்லிக்கும் என்ன வந்ததோ தெரியவில்லை. இவளும் அவருடன் போய் விட்டாள். கொட்டும் மழையில், ஒழுக்கெடுக்கும் இந்த வீட்டில், யான்தான் விதியை நொந்தவளாகக் கிடக்கின்றேன்” என்றனர் அம் முதியவள்.

கேட்டவர்கள், தாம்கேட்ட செய்தியைச் சடையப்பரிடம் சென்று கூற, அவர் “கம்பர்க்கு அத்தகைய இழிவு வரவிடக்

கூடாது; நீங்கள் உடனே சென்று அந்த வல்லியின் வீட்டைச் செந்நெற் கதிர்களால் வேய்ந்து, கண்டோர் வியக்குமாறு செய்து, வாருங்கள்" என அனுப்பி வைத்தார்.

அவர்களும், அவ்வாறே மீண்டும் வந்து, ஒற்றியூர் வல்லியின் வீட்டைச் செந்நெற் கதிர்களால் வேய்ந்து புதுப்பித்ததுடன், மற்றும் பலப்பல பொருள்களையும் நிறைத்து நின்றனர். "நீங்கள் யார்? இவ்வளவுதூரம் என் வீட்டிற்கு வேண்டியன செய்து உதவுகின்றீர்களே?" என்று கிழவி கேட்டாள். அவர்களும், 'யாங்கள் சடையப்ப முதலியாரின் ஏவலர்கள்' என்று கூறிச் சென்றனர்.

நெடுநாட்களுக்குப் பின்னர், வல்லியும் கம்பரும் ஒற்றி யூருக்குத் திரும்பினர். தங்களுடைய வீட்டைக் கண்டதும் வியப்பால் தங்களை மறந்து நின்றனர். 'யாரம்மா இப்படி எல்லாம் செய்தார்கள்?' என்று வல்லி கேட்க, 'எல்லாம், அந்தச் சடையப்ப முதலியார் செய்தது' என்று கிழவி சொல்லக் கேட்ட கம்பரின் உள்ளம் சடையப்பரை நினைந்து கனிந்தது. அந்தக் கனிவுடன் கிளர்ந்த நன்றிப் பெருக்கத்தால் எழுந்த செய்யுள் இது.

பொதுமாதர் வீட்டைப் புகழ்பெறவே செந்நெற்
கதிராலே வேய்ந்தருளும் கங்கைப்—பதிநேர்
வருவெண்ணெய் நாடன் மகிழ்நா வலர்க்கைந்
தருவான் அவன்சடையன் தான்.

40

"பொதுமாதர் வீட்டையும்கூட எம் பொருட்டாகப் புகழ்பெறும் வகையாற் செந்நெற் கதிர்களாலே வேய்ந்தருளினான் சடையப்பன். கங்கைப் பதிக்கு ஒப்பான வளத்தால் சிறந்த திருவெண்ணெய் நல்லூரினனும், அவனால் புரக்கப்பட்டு மகிழும் நாவலர்களுக்குப் பஞ்ச தருக்களைப் போன்றவனும், அவனே யாவான்!" என்பது பாடலின் பொருள்.

இச் செய்யுளாற் சடையப்பர் கம்பர்பாற் கொண்டிருந்த அளவிறந்த அன்பு புலனாகும். சடையப்பரின் கொடைத் திறம், கம்பரின் கவித்திறத்தையும் நிறைத்துநின்ற செவ்வியம் விளங்கும்.

19. பந்தம் பிடி

கம்பர் ஒற்றியூரிடத்தேயே பலகாலம் தங்கியிருக்கத் தொடங்கினர். அவருடைய புகழ் தமிழகம் எங்கணும் பரவியிருந்தபோதும், ஒற்றியூர் வல்லிபால் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த நெருக்கமான உறவு குன்றவில்லை. அதுவும் நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டே போயிற்று.

கம்பர் ஒற்றியூரிடத்தவராகிய செய்தியறிந்து, அவரிடம் கம்பராமாயணத்தைக் கேட்க வேண்டும் எனவும், தாமும் படி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமெனவும் விரும்பி, அவர் பால் மாணவராகப் பலர் வந்தடைந்தனர்.

அவர்கள் கம்பர் பெருமானின் அளவற்ற தமிழ்நலத்தில் திளைத்ததுடன், இரவும் பகலுமாக அமர்ந்து இராமசரிதையைப் படிசெய்து கொண்டும் இருந்தனர்.

இந்தச் சமயங்களில் இரவு நேரத்தில் போதிய விளக்கொளி இல்லாமல், அவர்கள் பெரிதும் தொல்லைப்பட்டு வந்ததைக் கண்டனர் கம்பர். அவர்கட்கு உதவுங் கருத்துடன், அவர்கள் எழுதுவதற்குப் பந்தம் பிடித்து உதவும்படியாகக் காளிதேவியை வேண்டிப் பாடுகின்றனர்.

ஒற்றியூர் காக்க உறைகின்ற காளியே
 வெற்றியூர் காகுத்தன் மெய்ச்சரிதை—பற்றியே
 நந்தா தெழுதுதற்கு நல்லிரவின் மாணுக்கர்
 பிந்தாமற் பந்தம் பிடி.

41

'ஒற்றியூராகிய இந்தப் பதியினைக் காவல் செய்யும் பொருட்டாகத் தங்கியிருக்கின்ற காளி தேவியே! வெற்றியைச் செலுத்தும் காகுத்தனாகிய இராமனின் உண்மைச் சரிதத்தைத் தொடர்ந்து. இடையீடின்றி இம் மாணுக்கர்கள் இரவுநேரங்களிலும் எழுதி வருகின்றனர். இவர்கள் பிந்திப் போகாமல் எழுதும்படிக்கு, நீ பந்தம் பிடித்து இவர்கட்கு உதவுக' என்பது பொருள்.

ஒட்டக்கூத்தரையும் கம்பரையும் இராமாயணம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டதாகவும், கம்பர் ஒற்றியூரில்

இருந்தபோதும் அதனையே விரைவாகச் செய்து வந்ததாகவும், அதனாலேயே 'பிந்தாமல்' எனவுரைத்ததாகவும் சிலர் பொருள் கொள்வார்கள்.

20. முதற்சீர் பிழை!

கம்பர் காலத்தில், தொண்டைநாட்டு எண்ணெய் வாணிய குலத்தினனான 'தாதன்' என்னும் புலவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன், தமிழ்க் கவி இயற்றும் ஆற்றலுடையவன். எனினும், பிறரை மதிக்காத விநோதமான மனப்போக்கும் உடையவன்.

சோழன் அவைக்குச் சென்றிருந்த தாதன் சோழனைப் போற்றிப் பாடினான். சோழனும் அவனுடைய பாடலுக்கு மகிழ்ந்து அவனுக்கு வரிசைகள் நல்கியதுடன், தொண்டைநாட்டுத் திருவிற்கோலமாகிய 'கூவம்' என்னும் ஊரையும் பரிசிலாக வழங்கினான்.

தாதனுக்குச் சோழன் விருதுகாளம் அளித்து, ஊரும் தந்து உபசரித்தது, தம் போன்ற பிற புலவர்களை அவமதித்ததாகும் என்று கருதினார், கம்பர். கருதியதுடன், தம்முடைய கருத்தையும் சோழன் அவையில் வெளிப்படையாகவே கூறினார்.

சோழன் அதனைக் கேட்டதும், வாணியன் தாதனை நோக்க, அவனும் சினங்கொண்டு கம்பரின் புலமையைப் பழிப்பானாக ஒரு செய்யுளைச் சொன்னான்:

கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறி
 யாக்கம்ப நாடன் சொன்ன
 மும்மணிக் கோவை முதற்சீர்
 பிழைமுனை வாளெயிற்றுப்
 பைம்மணித் துத்திக் கணமணிப்
 பாந்தட் படம்பிதுங்கச்
 செம்மணிக் கண்பதம் பொக்கக்கொல்
 யானைச் செயதுங்கனே!

42

“கையால் அசைத்து ஒலி எழுப்பப்படும் மணி யொலியின் சீரையல்லாமல், தமிழ்ப்பாவின் சீர் முதலியவற்றை

அறியாதவன் கம்பநாடன். அவன் சொன்ன மும்மணிக் கோவையுள் முதற்சீரே பிழையாகும்.

“முனையுடைய கூரிய பற்களைக்கொண்டவும், படத்தின் மேல் அழகிய புள்ளிகளையுடையவும், நவமணிகளின் இனத்தைச் சார்ந்த நாகரத்தினத்தைக் கொண்டவுமான பாம்புகளின் படம் பிதுங்குமாறும், செவ்விய மணிபோன்ற கண்ணிடம் பொத்து வீழுமாறும் கொல்லுகின்ற யானையினையுடைய செய்துங்களே! இதனை நீ அறிவாயாக” என்பது செய்யுளின் பொருள்.

கம்பர் ஒரு மும்மணிக்கோவை செய்திருந்தனர் என்பதும் இதனால் விளங்குகின்றது. தாதன் தம் நூலைக் குறித்துக் குற்றஞ்சாட்டியதும் கம்பரின் ஆத்திரம் மிகுதியாயிற்று. அத்துடன் ‘கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறியாக் கம்பன்’ எனத் தம் குலமரபைக் கூறிப் பழித்ததை எண்ணியதும் அவருடைய உள்ளம் அனலாகக் கொதித்தது. தாதனை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தார். அப்போது எழுந்த கவிதை இது.

கூளம் பிடித்தெள்ளின் கோதுவைப்

பானங் குலக்கவிக்குக்

காளம் பிடித்திடிற் சின்னம்

படுமன்னர் காதலிமார்

வேளம் பிடித்தகண் வெள்ளம்

பிடிக்கவெம் பேய்க்கினம்பேய்

தாளம் பிடிக்கத் தனிவல்

பிடித்த சயதுங்களே!

43

பகைமன்னரது காதலிமார்களது, காம வேளது அம்பாகிய மலரினையும் வெற்றி கொண்டவாகிய கண்கள், அவரை இழத்தலால் கண்ணீர் வெள்ளத்தைச் சொரியும் படியாகவும், அவர் கணவன்மார் களத்துள் வெட்டுண்டு கிடக்க அவர் உடலை விரும்பித்தின்னும் கொடிய பேய்க்கு இளம்பேய்கள் தாளம் பிடித்து நிற்கவாமாக, ஒப்பற்ற வேலினைக் கையிற் கொண்டு விளங்கும், வெற்றியில் மேம்பட்ட சோழ மன்னவனே!

“எள்ளினைக் கொண்டு செக்கிலிட்டு ஆட்டி எண்ணெயையும் பிண்ணாக்கையும் பகுத்தெடுக்கும் இயல்பினன் இந்தத் தாதன். இவன் காளம் பிடித்துச் சென்றான் என்றால், அதனால் எம்போலும் நற்கவிகள் சொல்லும் புலவர்களது கவிகட்டுக்குறைவுண்டாகுமே?”

கம்பரது மேற்கண்ட செய்யுளைக் கேட்ட தாதன், தான் கம்பரது குலத்தைக் குறித்து இகழ்ந்தமைக்கு நாணிணன். அத்துடன் ‘எள்ளின் எண்ணெயைப் பிழிந்து வடியவிட்டு விட்டுக் ‘கோதினை எடுத்து மேலே வைப்பான்’ எனத் தான் குறைகாணும் குணத்தைச் சுட்டி உரைத்தது கண்டும் வெட்கிணன். எனினும், தன் செருக்கினை விடாதபடிக்குத் தனக்கு அரசனால் பரிசிலாகத் தரப்பெற்ற கூவம் என்னும் திருவிற்கோலத்துக்குச் சென்று வாழ்ந்திருக்கத் தொடங்கினான். தாதனுக்கும் கம்பருக்கும் ஏற்பட்ட பகைமையும் அதன்பின் நாளுக்குநாள் பெருகி வந்தது.

21 நம் தாதன்

இவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட பெரும் பகைமை இப்படியிருக்க, ஒரு சமயம், கம்பர் தொண்டை நாட்டின் வழியாக வந்து கொண்டிருந்தனர். பல்லக்கில் அமர்ந்து ஆடம்பரமாகக் கம்பர் வருகின்ற செய்தி நாற்புறமும் பரவினதால், அவரை ஊரவர் பலரும் வழிநெடுக வரவேற்று உபசரித்து வந்தனர்.

இங்ஙனம் வந்து கொண்டிருந்த கம்பர், தாதன் இருந்ததும், அவனுக்குச் சோழனால் தரப்பட்டதுமாகிய கூவம் என்னும் தியாகசமுத்திரத்து வழியாகவும் வர நேரிட்டது. கூவத்திற்குத் தியாக சமுத்திரம் எனவும் ஒரு பெயர்.

கம்பரின் வருகையை அறிந்த அவ்வூர் மக்கள் பலரும் திரண்டனர். கம்பரை உபசரிக்கவும், அவரால் தம் ஊரைச் சிறப்பிக்கும் செய்யுள் ஒன்றைப் பெறவும் விரும்பினர்.

அவர்களது விருப்பத்தைக் கேட்ட கம்பர், ‘இவ்வூரோ வாணியன் தாதனுக்கு உரியதாகும்; அதனால் இதனைச் சிறப்பித்து யான் பாடுதற்கு இயலாது’ எனறனர்.

ஆனால், ஊரவர்கள் விடுவதாயில்லை. தாங்களே பல்லக்கைத் தாங்கியும், மற்றும் பல தொண்டுகளைப் புரிந்தும், கம்பரது அன்பினைப் பெறுவதற்கு முயன்றனர்.

கம்பரும் ஊரவரின் அன்பிற்கு உள்ளம் மகிழ்ந்தவராயினார். அவர்களின் விருப்பிற்கு இசைந்து செய்யுளையும் சொன்னார். அந்தச் செய்யுள் இது.

தாதா என்றாலும் தருவென்று சொன்னாலும்
தாதா என்றாலும் தருவனோ தாராதான்
தாதா என்றாலும் தருவென்று சொன்னாலும்
தாதா என்றாலும் தருவனந் தாதனே!

44

“நீர் ஒரு கொடை வள்ளல் என்று புகழ்ந்தாலும், நீர் ஒரு கற்பகத்தரு என்று கூறினாலும், தருக தருக என்று இரந்து நின்றாலும், தராத இயல்புடையவன் ஒருவன் எந்தப் பொருளையும் வேண்டியவர்கட்குத் தருவானோ? தரமாட்டான் அல்லனோ!

“அதுபோலவே, தாதா என்று கூறினாலும், கற்பகத் தருவென்று சொன்னாலும், தருக தருக என்று கேட்டாலும், நம் தாதன் எதுவும் தராத மரத்தைப் போன்று அசையாது இருப்பவனே தான்!”

‘ஆகவே, அவன் எம்மைச் சிறப்பிக்கா விட்டாலும், உங்கள் அன்பு எம்மைக் கவர்ந்து அடிமை கொண்டது, என்பது செய்யுளின் கருத்தாகும்.

கம்பர் இங்ஙனம் பாடமறுத்த செய்தியை,

‘ஓங்கிய செந்தமிழ்த் தாதற்கடிமை யவ்வூரதனால்
நாங்கவி சொல்வது மில்லையென்றே கம்பநாடன்

[சொல்ல

ஆங்கவ னேறுஞ் சிவிகை சுமந்தும் அடப்பையிட்டும்
தாங்கவி கொண்டதும் கூவந் தியாக சமுத்திரமே’

என்னும் பழம்பாட்டுக் கூறுவது காணலாம்.

இந்த வாணியன் தாதன் என்பவன், கம்பர்பால் இவ்வளவு மனமாறுபாடு கொண்டிருந்தவன் என்றாலும்,

கம்பர் இறந்தபோது அவன் பாடியதாக விளங்கும் செய்யுள், அவன் உள்ளத்தால் கம்பரது புலமையைப் போற்றியவனென்றே காட்டுவதாகும். அது,

இன்றோநம் கம்பன் இறந்தநாள் இப்புலியில்
இன்றோதான் புன்கவிகட் கேற்றநாள்-இன்றோதான்
பூமடந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருப்ப
நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்.

45

என்பதாம். இதனைத் தமிழ் நாவலர் சரிதை, 'கம்பர் இறந்தது கண்டு வாணியன் தாதன் வருந்திப் பாடிய செய்யுள்' என்று கூறுகிறது.

இச் செய்யுள், ஒட்டக் கூத்தர் பெயரால் கம்பரைப் பற்றிய சரமகவி எனவும், கம்பரைப் புகழ்ந்தது எனவும் வேறுபட்டு வழங்கும். அவை,

'இன்றல்லோ கம்பன் இறந்தநாள் என்கவிதை
இன்றல்லோ ராசசபைக்கு ஏற்கும்நாள்—இன்றல்லோ
பூமடந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்.'

'இன்றல்லோ கம்பன் எழுந்தநாள் என்கவிதை
இன்றல்லோ ராசசபைக்கு ஏருநாள்—இன்றல்லோ
பூமடந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள்.'

22. எச்சில்படும் காவிரி

ஒரு சமயம், புலவர்கள் பலர் கூடியிருந்து காவிரியின் சிறப்பினைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் காவிரியின் ஒவ்வொரு சிறப்பாகச் சொல்லிப் பாராட்டியபடியிருக்கக், கம்பர் மட்டும் யாதும் கூறாது அவர்கள் பேச்சுக்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தபடியே வீற்றிருந்தனர். அப்போது கூடியிருந்தோருள் ஒருவர், கம்பர் பெருமான் மட்டும் காவிரியைப் புகழாது இருத்தல் எதனாலோ? என்று கேட்டனர்.

அதனைக் கேட்ட கம்பர் பெருமான், 'எச்சில் நீரான காவிரியைப் புகழ்வதோ?' என்னப், பலரும் திகைப்புற்றனர்.

அவர்களின் திகைப்பை நீக்குமாறும், அதே சமயம் சடையப்பரின் வள்ளன்மையைப் போற்றுமாறும், கம்பர் செய்த செய்யுள் இது.

மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைநடுவ நீர்போதும் காவிரியே—பொய்கழுவும்
போர்வேற் சடையன் புதுவையான் தன்புகழை
யார்போற்ற வல்லார் அறிந்து.

46

'ஆற்றிலே நீராடி வந்து சடையப்ப வள்ளலின் வீட்டில் கணக்கற்றோர் விருந்துண்டு போகின்றனர். அவர்கள் தம் கைகளைக் கழுவுகின்ற நீரும் காவிரிநீருடன் கலந்துதான் போகின்றது. இப்படி மெய்கழுவிய நீரும் கை கழுவியநீரும் கலந்துபோவதால் காவிரி எச்சில் நீராகும் அல்லவோ!

“திருவெண் ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்பன், பொய்ம்மை களை முற்றவும் தன்பால் பற்றாதபடிக்கு நீக்கி வாழ்கின்ற வாய்மையாளன். போர்செய்து வெற்றிகாணும் வேற்படையினைக் கைக்கொண்டவன். புதுவைப் பதிக்கு உரியவன்- அவன், அவ்வாறு விருந்தினரைப் பேணீவரும் சிறப்பினை யார்தாம் முற்றவும் அறிந்து போற்றுவதற்கு வல்லவர்கள்?”

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்டதும் கூடியிருந்தவர் மகிழ்ந்தனர். கம்பரின் சொல்லாழம் அவர்களைப் பெரிதும் இன்புறுத்திற்று.

23. காவிரி அடங்கிற்று

பற்றொரு சமயம், காவிரியிலே வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துக் கரைகளைத் தழுவியபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சற்றே மிகுந்தாலும் இருகரைப் பகுதிகளினும் இருந்த ஊர்களும் பயிர்களும் அழிந்துபோய்விடும் என்ற நிலையும் ஏற்பட்டது. மக்கள் திரண்டு கரைகளை மண்ணிட்டு உயர்த்துவதில் ஈடுபட்டனர்.

மக்கள் படுகின்ற வேதனையைக் கண்டனர் கம்பர். அவர் மனம் பெரிதும் துணுக்குற்றது. காவிரியைப் பெருக்கடங்கிப் போமாறு வேண்டி ஒரு செய்யுளைப் பாடினர். அதனை ஒலை நறுக்கில் எழுதி ஆற்றில் விடக் காவிரியின் பெருக்கும் அடங்கிற்று. அந்தச் செய்யுள் இது.

கன்னி யழிந்தனள் கங்கை திறம்பினள்
பொன்னி கரையழிந்து போனொன்—றிந்நீர்
உரைகிடக்க லாமோ உலகுடைய தாயே
கரைகடக்க லாகாது காண்.

47

“இவ்வுலகினை நினக்கே உரிமையாகவுடைய காவிரி யன்னையே! -கன்னியாகிய குமரி நதிதான் கடல்வாய்ப்பட்டு அழிந்து போயினள். கங்கையாள் சிவன்சடையில் தாங்கப் பெற்றுத் தன் வேகம் அடங்கினள்!

“அவற்றைப் போலப் பொன்னியும் கரையழிந்து போயினாள் என்னும் இத் தன்மையான ஒரு பழிச்சொல் உலகில் ஏற்படலாமோ? ஏற்படல் ஆகாது. அதனால், நீயும் கரைகடந்து பெருகிவரல் ஆகாதென்று அறிவாயாக” என்பது பொருள்.

இதனைப் பாடி விடுத்ததன் பின்னர், காவிரியில் வெள்ளம் குறைந்ததெனவும், அதனைக் கம்பரின் புகழ் மேலும் பெருகிற்று எனவும் நாம் அறிகின்றோம்.

6. அச்சுதனைப் பாடியன

'அச்சுதன்' என்பான் சோழமன்னனே என்பார்கள் பலர். ஏனெனில், குலோத்துங்கச் சோழனுக்கு 'அச்சுத களப்பாளன்' என்றொரு சிறப்புப் பெயரும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவனால் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்பெற்ற கம்பர், அவனைப் போற்றிச் செய்த செய்யுட்கள் சில. அவற்றை இங்குக் காண்போம்.

1. ஆர்க்கும் முரசு!

குலோத்துங்களின் அரண்மனையிலே வெற்றி முரசம் அதிருகின்றது. காலையில் அந்த முரசொலியினைக் கேட்டவாறே வருகின்ற கம்பரின் முகத்தில் புன்னகை இழையோடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

குலோத்துங்கன் தன்பால் வந்து கொண்டிருக்கும் கம்ப நாடரைப் பார்த்து வியப்படைகின்றான்.

"கவிஞர் பெருமானே! இன்று காலவேளையிலே தங்கள் பால் தோன்றும் களிப்பிற்கு யாது காரணமோ? அதனை யானும் அறியும்படி சொன்னால், அதனைத் தங்களுடன் யானும் அனுபவிக்கலாம் அல்லவோ!" என்று வினவினான்.

"நின் கடைவாயிலில் முழங்கும் காலே முரசின் ஒலியைக் கேட்டதும். என் நினைவுகள் எங்கெங்கோ சென்றன. அது தான் என் களிப்பிற்குக் காரணம் என்ற கம்பர், அதனை விளக்குவாராகப் பாடியது இச் செய்யுள்.

குடகர் குரைகடல் என்பர் குடகுக்கு
இடகர் வடகடல் என்பர்—வடகடலோர்
தென்கடல் என்பர் திருந்துதார் அச்சுதநின்
மூன்கடையின் றூர்க்கும் முரசு.

“திருத்தமான தாரிணை அணிந்துள்ள அச்சதனை! நின் கடைவாயிலின் முன்பாக நிலையாக முரசம் ஆரவாரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.”

“இதனைக் கேட்கும் குடகுநாட்டார் கீழ் கடலின் ஒலி அந்நு என்பார்கள். குடகு நாட்டிற்கு அப்பாலுள்ளவர்களோ, இதனை வடகடலின் ஒலியென்பார்கள். வடகடல் நாட்டினரோ தென்கடல் ஒலியென்பார்கள்.”

“அங்ஙனம் அவரவர் கூறுமாறு, நின் வெற்றி முரசத்தின் ஆரவாரிப்பு எங்கணுமே பரவி நிற்பதனை எண்ணினேன்; மகிழ்வும் கொண்டேன்” என்பது செய்யுளின் பொருள்.

அதனைக் கேட்ட குலோத்துங்கன் தானும் பெருமித முற்று மகிழ்ந்தான். கம்பரைப் பாராட்டிப் பரிசுபல நல்கிப் போற்றினான்.

2. முரசு உணங்கும்

குலோத்துங்கச் சோழனிடம் வளமிகுந்ததேர்ப்படையும் பிற படையணிகளும் இருந்தன. இதனால், அவன் வெற்றி வேந்தனாகத் திகழ்ந்தான். தன்னோடு பொருத முற்பட்ட வேந்தர்கள் பலரையும் வெற்றிகொண்டு, அவர்தம் வெற்றி முரசங்களையும் சங்கங்களையும் பறித்துவந்து வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான். அங்ஙனம் கொணரப்பெற்ற அவை எல்லாம், அவனுடைய அரண்மனை முற்றத்திலே குவியல் குவியலாக ஒருபாற் கிடந்தன.

அவை பேணுவாரற்றும் தம் சிறப்பை இழந்தும் அங்கே கிடந்தன. வெயிலிடைக் காய்ந்தவையாயும் கிடந்தன. அவற்றைக் கண்டபோது, கம்பரின் உள்ளம், அவற்றை முன்னர் உடையவராயிருந்த அரசர்கள் பலரையும் நினைவிற் கொண்டதாயும், அத்துடன் குலோத்துங்கனது வெற்றி நலத்தை எண்ணியதாயும் பெருமிதம் கொண்டது.

உழுது பயன்கொள்ளும் வேளாளர்களின் சிறப்பும், களப்போர் ஆற்றி வெற்றிகொள்ளும் குலோத்துங்கனது

சிறப்பும் இணையாக இருந்த தன்மையையும் கம்பரின் மனம் அப்போது நினைத்தது.

“தினையை விதைப்பார்கள் சிலர். தினை விளைந்து கதிரீன்று பயனையும் நல்கும். தினை விதைத்த அவர்களாது முற்றங்களிலே, தினையின் விளைவுக்குப் பின்னர்த தினை கிடந்து காய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்.”

“சில வேளாளர்கள் செந்நெல் விதைப்பார்கள். அவர்களின் வீட்டு முற்றங்களில், விளைவுக்குப் பின்னர் செந்நெல் காய்ந்துகொண்டிருக்கக் காணலாம்.”

“அச்சுத களப்பாளனாகிய குலோத்துங்கனின் முற்றத்திலோ முரசுகள் கிடந்து காய்கின்றன.

“சங்குகள் கிடந்து காய்கின்றன. வலிமையுடைய தேர்ப்படையைக் கொண்டவன் அவன். அவன் முற்றத்தே அவையும், அவற்றின் உரிமையாளர்களாக விளங்கிய அரசர்களும் காய்கின்ற சிறப்புத்தான் என்னே!”

கம்பர் வியக்கின்றார். அவர் வியப்பிலே குலோத்துங்கனின் வெற்றிச்சிறப்பும் இணைகின்றது. தமிழ்வெள்ளம் ஊற்றெடுத்துப் பெருகி வருகின்றது. நாமும் அந்தக் காட்சியின் நயத்திலே தினைக்கின்றோம்.

தினைவிளைத்தார் முற்றம் தினையுணங்கும்; செந்நெல் தினைவிளைத்தார் முற்றமது தானும்—கனையும் முரசுணங்கச் சங்குணங்கும் மூரித்தேர்த்த தானே அரசுணங்கும் அச்சுதன்முற்றம்.

49

போர்க்கள வெற்றியையும் ஏர்க்கள வெற்றியையும் இப்படி இணைத்துப்பாடி அச்சுதனைப் போற்றுகின்றார் கம்பர்.

3. எங்கு இரார்? *

சோழனது தலைவாயிலிலே மன்னர்கள் பலர் வந்து, அவனைக் காணும் பொருட்டாகக் காத்துக் கிடக்கின்றனர். ஒருநாட் போலப் பலநாட் காத்துக் கிடந்தும் அவனைக் காணப்பெறாததால், அவர்கள் பெரிதும் வாட்டமுற்றனர்.

நாள்தோறும் அவர்களைக் கண்டவாறு சென்றுகொண்டிருந்தவர் கம்பர். அவர்களுட் பலர் கம்பருக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள். சிலர் கம்பர்மீது அன்பு கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால், அவர் அவர்களைக் கடந்து செல்லும்பொழுது தெல்லாம், நலம் விசாரித்து விட்டுச் செல்வது வழக்கமாயிருந்தது.

ஒரு சமயம், அவர்களுள் ஒருவன், கம்பரிடம் மிகவும் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டான். 'பல மாதங்கள் காத்திருந்தும் தான் வந்த காரியம் நிறைவேறவில்லை; குலோத்துங்கனைக் கண்டு ஒரு முடிபுக்கும் வரமுடியவில்லை' என்று அவன்குறைப்பட்டான். அதனைக் கேட்ட கம்பர், தாம் குலோத்துங்கனிடம் சொல்வதாக உரைத்துச் சென்றனர்.

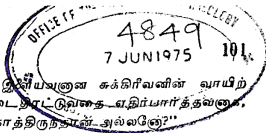
கம்பரின் இந்த உரையாடல்களை ஒற்றர்கள் உரைக்க அறிந்துகொண்ட குலோத்துங்கன், அவர் வந்ததும், 'பெருமானே! குறுநில மன்னன் ஒருவன், தான் காத்திருப்பது பற்றிக் குறைப்பட்டு கொண்டானாமே?' என்று கேட்டான். 'உண்மைதான். ஆனாலும், அவனுக்குத்தானே காரியம் ஆக வேண்டும். அவன் காத்திருப்பதும் கவலைப்படுவதும் இயல்பு தானே' என நயமாகக் கூறினர் கம்பர். அவரின் சொற்களுள் விளங்கிய உட்கருத்தைப் புரிந்துகொண்ட குலோத்துங்கன், அந்த மன்னர்களுக்கு வேண்டுவன செய்து அன்றே அவர்களைச் செல்ல விடுத்தான்.

கம்பர் குலோத்துங்கனிடம் உரைத்த செய்யுள் இதுவாகும்.

குறையுளார் எங்கிரார் கூர்வேல் இராமன்
இறையாறு திங்கள் இருந்தான்—முறைமையால்
ஆலிக்குந் தார்மார்பா அச்சுதா! அந்நாளில்
வாலிக்கு இளையான் கடை.

60

"தம்முடைய இயல்பினாலே வண்டினம் மொய்த்து ஆரவாரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்திமாலையினை அணிந்த அச்சுதனே! குறையுள்ளவர்கள் எங்குதான் இருக்க மாட்டார்கள். கூரிய வேலினையுடைய இராமபிரான் ஆகிய

அச்சுதனைப் பாடியன

மன்னவன், வாலிக்கு இவ்வியலானை சுக்கிரீவனின் வாயிற்
கடையிலே, அவன் படைதிரட்டுவதை எதிர்பார்த்தல்லை,
ஆறு மாதங்கள்வரை காத்திருந்தான் அல்லவோ?"

"வெற்றி வேலினானை இராமனே அங்ஙனம் காத்துக்
கிடந்தபோது, இவர்கள் காத்திருப்பதும் பெரிய செயலோ?"
எனச் சொல்வது போலிருந்தாலும், அது அவர்கட்கு
வேண்டுவன விரைவிற் செய்துவிடுக்க என்று வேண்டுவ
தாகவும், அங்ஙனம் பலர் காத்துக்கிடக்கும் புகழுடையான்
சோழன் எனப் போற்றுவதாகவும் விளங்குதலையும் காண்க.

4. தளை வெட்டுதல்

அரசர்கள் தமக்கு மகன் பிறந்தபோது அளவற்ற
மகிழ்ச்சி அடைவார்கள். நாடெங்கணும் அப்போது
கொண்டாட்டங்கள் நிகழும். அந்தச் சுபச்செய்தி நாடு
முழுவதும் முரசறைந்து அறிவிக்கப்பெறும். இவற்றுடன்,
பகைவராகக் களத்தே தோற்றுச் சிறைவாய்ப்பட்டுக்
கிடந்தோர் பலரும், அந்நாளில் விடுதலை செய்யப்பெறுவதும்
நிகழும்.

குலோத்துங்கனுக்கு மகன் பிறந்தபோது, இந்த ஆர்ப்
பாட்டங்கள் எங்கணும் மிகுந்தன. அவற்றைக் குறிப்பிட்டுப்
போற்றுகின்றனர் கம்பர். நாடெங்கணும் முழங்கிய முரசங்
களின் ஒலிமிகுதியைக் காட்டினும், கால் தளை வெட்டப்
பெற்று மன்னர்கள் விடுவிக்கப்படும் ஒசை மிகுதியாயிருந்தது
எனக் கூறி, அதன்மூலம் குலோத்துங்கனின் வெற்றிப்
பெருமிதத்தைப் போற்றுகின்றனர் கம்பர்.

அரசன் அகளங்கள் அச்சுதன் முற்றத்து
அரசர் அவதரித்த வந்நாள்—முரசதிரக்
கொட்டிவிடும் ஒசையினும் கோவேந்தர் காற்றளையை
வெட்டிவிடும் ஒசை மிகும், 51

இந்தச் செய்யுள் அச்சுத களப்பாளனின் சிறப்பைக்
கூறுவதுடன், அவனுக்கு மகன் பிறந்த செய்தியையும், அந்

நாளிற்பகைவராசிச் சிறைப்பட்டிருந்தார் பலரும் விடுவிக்கப் பெற்ற செய்தியையும் கூறுகின்றது.

“சோனாட்டின் அரசன்; குற்றம் இல்லாதவன்; அச்சுத களப்பாளன். அவன் முற்றத்திலே முரசங்கள் அதிரும்படியாகக் கொட்டப்பெற்றன. அம் முரசங்கள் எழுப்பும் ஓசை பெரியதாயிருந்தது. அது, பட்டத்தரசன் அவதரித்த நாள்!

“அந்நாளில், பகைமன்னர் பலரும் சிறைவிடு பெற்றனர். அவர்கள் கால்களில் பூட்டப்பெற்றிருந்த இருப்புத் தளைகள் வெட்டப் பெற்றன. அங்ஙனம் வெட்டிய ஓசை முழக்கம் முரசுகளின் முழக்கினும் மிகுதியாயிருந்தது” என்பதுபொருள்.

இளவரசன் அவதரித்த மங்கல நாள் என்று கூறாமல், ‘அரசர் அவதரித்த அந்நாள்’ என்பதற்கு, ‘அரசனின் பிறந்த நாட் கொண்டாட்டமாகிய அந்நாளிலே’ எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்பொழுது, பிறந்த நாள் விழா குலோத்துங்கனைக் குறித்ததெனக் கொள்க.

5. போமாறு போம்!

படை வன்மையுடையவன் அச்சுத களப்பாளன். அவனுடைய படைவன்மைக்கு அவன் போர்க்களத்தே ஊர்ந்து செல்லுகின்ற மதகளிறும் காரணமாயிருந்தது. அந்தக் களிறின் மீது ஊர்ந்தவனாக அவன் செல்கின்றபோது, பகைப்படையின் அழிவும் உறுதியாகக் கொள்ளப்படும்.

அவனுடைய அந்தக் கொல்களிறின் மறமாண்பைக் குறிப்பிட்டுப் போற்றுகின்றனர் கம்பர், அந்தச் செய்யுள் இது.

படுபுருந்தும் சூர்ப்பேயும்
 பன்மிருகஞ் செந்நரய்
 கொடிகமுகும் இத்தனையும்
 கூடி—வடிவுடைய
 கோமான் களப்பாளன்
 கொல்யானை போமாறு
 போமாறு போமாறு போம்!

“ஊன் கண்டவிடத்துப் பாய்ந்து தின்னும்பருந்துகளும், அச்சந் தரத்தக்கவான பேய்களும், மற்றும் பலவகையான விலங்குகளும், செந்நாய்களும், கொடி பறப்பதுபோலப் பறந்துவரும் கழுக்குகளும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒன்றுகூடி, அழகினையுடைய பேரரசனான களப்பாளனின் கொல்களிறு போகும் இடங்களை நோக்கித், தாமும் தமக்கு உணவு கிடைக்குமெனத் தொடர்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கும்” என்பது பொருள்.

அந்த யானையின் போர்மறம் அந்தகையது என்பதுடன், அதனையுடைய அச்சுத களப்பாளனின் ஆண்மைப் பெருக்கும் இதனால் உரைக்கப்பட்டது.

6 நடந்தாயே நீயும்!

கம்பர் சோழமன்னனிடம் சென்ற போது, அவன் அவரை அரசவிருந்துடன் சிறப்பாகவே வரவேற்றான். தன் அரியணையை விட்டுக் கீழிறங்கிப் பத்தடிதூரம் நடந்து எதிர் வந்து, அவன் தம்மை வரவேற்ற சிறப்பை நினைந்து கம்பர் பூரிப்படைந்தனர். அந்தச் செயலை வியந்து பாடிய செய்யுள் இது.

பொதுவாக, அரசர்கள் தம்மோடு ஒப்பாரையும், தம்மின் மேலாரையுமே எதிரேற்று வரவேற்பார்கள். பிறர் அரசரி றுக்கும் இடம் சென்று பணிதல்தான் மரபு. இதனை மனத்தே கொண்டால், சோழனின் செயலாற் கம்பர் கொண்ட பெருமிதத்திற்கான காரணமும் நமக்கு விளங்கும்.

அன்றையினும் வையம் அகன்றதோ அல்லவென்று குன்றெடுத்து நீதிருத்திக் கொண்டாயோ—என்றும் அடைந்தாரைக் காக்கும் அகனங்கா துங்கா நடந்தாயே நாலைந் தடி.

53

“குற்றமற்றவனே! வெற்றியுடையவனே! என்றும் நின்னை வந்து புகலாக அடைந்தவர்களைக் காத்தருளுகின்ற கோமானே!

“முன்னாக்காட்டினும் நிலவுலகம்தான் இன்று அகற்சியற்று விட்டதோ? அகற்சியறவில்லை என்று கருதி நிலத்தைத் திருத்தி நீதான் அகலப்படுத்திக் கொண்டாயோ?”

“இன்று நாலாறு அடிகள் வைத்து நீ நடந்ததன் வயணம்தான் என்னவோ?” என்பது பொருள்.

அரசனைத் திருமாலாகக் கூறுவது மரபு. திருமால் ஈரடியால் முன்னாளில் உலகளந்தவன். இன்று நாலாறடி நடந்தும் உலகம் எஞ்சியிருப்பதேன்? உலகம் அகன்றுவிட்டதோ? என்று வியந்ததுபோலக் கூறிப் போற்றுகின்றனர்.

‘இச் செய்யுளை ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதாகத் தமிழ் நாவலர் சரிதை உரைக்கும். ‘இது, கவிகளை அறுத்தபோது, சேரனும் பாண்டியனும் பாவமென்று ஒலை வரவிட, இராசாவெட்ட வந்தபோது பாடியது’ என்ற குறிப்பும் அங்குக் காணப் பெறுகின்றது.

அன்றையிலும் இன்றைக் ககன்றதோ அல்லது குன்றெடுத்து நீதிருத்திக் கொண்டாயோ—என்றும் அடைந்தாரைத் தாங்கும் அகளங்கா நீயும் நடந்தாயோ நாலேந் தடி.

என்று, அங்கு இச் செய்யுள் காணப்படும்.

புன் கவிகளைக் கூத்த முதலியார் ஏற்பாட்டின்படி வெட்டுதலைச் சோழன் செய்துவர, சேர பாண்டியர், ‘இரவலரைக் கொல்லும் அது பழி’ யென்று ஒலை போக்கினர். அது கண்டு சோழன் அந்நாளிற் பின்னடையக், கூத்த முதலியார் அவனை ஊக்கப் படுத்துவாராகப் பாடிய செய்யுள் இது என்பர். கூத்தரின் செயல் கொடியதாயினும், அதன் அடிப்படை தமிழ்ப் பற்றினால் உருவானது என்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது.

7. பிரிந்ததும் சேர்ந்ததும்

ஒரு நாள் மாலைவேளையிலே, சோழனும் கம்பரும் அரண்மனையிடத்தே உப்பரிகையின்கண் அமர்ந்து தமிழ் விசாரணையிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். மாலையின் இனிதான அமைதியும், வீசிய மாருதத்தின் குளுமையும், இருவரது உள்ளங்களையும் மயக்கிக் கொண்டிருந்தன. இருவரும் தங்களை மறந்தவராகி இயற்கையின் இனிதான மயக்கிலே திளைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கம்பர் அந்த இடத்தினின்றும் தோன்றிய காட்சிகள் பவ வற்றையும் கண்டு வியந்தவாறு, சோழனைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

திடுமெனக் குலோத்துங்கனிடம் குறுநகை இழைந்தோடியது. தனக்குள் மெல்லச் சிரித்து கொண்டான். அருகிலிருந்த கம்பர், 'அரசே! தங்கள் களிப்பிற்குக் காரணம்?' எனக் கேட்டனர்.

'இங்கிருந்து காணும் அனைத்தும், ஏன் கவியரசராகிய தாங்கள் உட்பட அனைவரும், எல்லாமும் எனக்கு ஆட்பட்டிருப்பதான நிலையினை எண்ணிக் கொண்டேன்' என்றான் குலோத்துங்கன்.

தம்மையும் தனக்கு அடக்கமெனக் கூறியதைக் கேட்ட கம்பர், சிறிதளவு மனம் வேதனையுற்றனர். எனினும்: அதனை வெளிக் காட்டாது, 'அனைத்தும் உனக்கு அடக்கம்; ஆயின், நீயோ எமக்கு அடக்கம்' என்றனர்.

அதனைக் கேட்டதும் குலோத்துங்கன் எழுந்துவிட்டான். அவன் முகத்திலே சினத்தின் சாயை படர்ந்தது. கம்பரை அங்கே விட்டுவிட்டு, அலட்சியமான பார்வை ஒன்றையும் அவரைநோக்கி வீசிவிட்டு, அவன் அரண்மனையுள் போய் விட்டான்.

கம்பரும் தம்முடைய வீட்டிற்குப் போயினார். பேச்சு மயக்கத்தில் அவ்வாறு மனவேறுபாடு எழ நேர்ந்ததை நினைந்து, இரவெல்லாம் வருந்திக் கொண்டிருந்தார்.

சோழனோ குமுறிக் கொண்டிருந்தான். தன் கையை எதிர்பார்த்து வாழ்கின்ற கம்பர், தன்னை அவருக்கு அடக்கம் என்று கூறுவதா? அவரை என் செய்வது? அவரை அதற்காகத் தண்டிப்பதும் பொருந்தாதே? அவன் உள்ளம் புயலால் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

அரசமாதேவி, தன் கணவனின் மனத்துயரை அறிவ தற்கு முயன்றும் தோல்வியுற்றாள். அரசனும், அப்பொழுது எதுவும் சொல்லவிரும்பாத நிலையிலேயே இருந்தான். அவனை மகிழ்விக்கும் பொருட்டாக, அரண்மனை ஆட்டக்காரியான பொன்னிக்கு ஆளனுப்பினர். அவளும் வந்து, தன் எழிலும் ஓயிலும் தோன்றக் காட்டி ஆடினாள். மன்னனின் மனமும் சிறிது தெளிவுகொள்ளத் தொடங்கியது.

‘அரசே! ஏன் இந்த மனவாட்டம்?’ என்று நயமாகப் பொன்னி கேட்டாள். மன்னனும் முந்தைய மாலைப் போதிலே திகழ்ந்தவை அனைத்தையும் அவளிடத்தே கூறினான்.

அவள் சிரித்தாள்! ‘இந்தக் கம்பரின் பேச்சை நினைந்தா இப்படி வருந்துகின்றீர்கள். இன்றைக்கு நாலாம் நாள் முடிவதற்குள், அந்தக் கம்பரை எனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டுகின்றேன்’ என்றாள்.

‘உன்னால் முடியுமா? உடனே செய்! எது வேண்டுமானாலும் கேள், தருகின்றேன்’ என்றான் மன்னன். அவளும் விடைபெற்றுச் சென்றாள்.

அன்று மாலைப்போதில், தன்னை மிகவும் அலங்கரித்துக் கொண்டு, உப்பரிகையில் உலவிக் கொண்டிருந்தாள் பொன்னி. தன் தாதியை அழைத்துக் கம்பர் அவ் வழியூடு வரும்போது தன்பால் அழைத்து வருமாறும் ஏவினாள்.

கம்பர் வந்ததும், தாதி, தன் எஜமானியின் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கக், கம்பரும் அவளைப் பின்பற்றிப் பொன்னி

யின் மனையுட் சென்றனர். ஆட்டமும் பாட்டும் கண்டு களித்த பின், இரவும் நெருங்கத் தொடங்கியது. கம்பரின் மோகமும் மிகுதியாகக் கொழுந்துவிட்டு எரியத்தொடங்கியது. அதனை மூட்டிமூட்டிக் கனலச் செய்து கொண்டிருந்தாள் பொன்னி.

இறுதியில், கம்பர் பொன்னியின் உறவை வேண்டினார். அவளோ மறுப்பவள்போலப் பலபடியாக நடித்து, முடிவில், 'தாசி பொன்னிக்குக் கம்பன் அடிமை' என்று முறிச்சீட்டு எழுதித்தந்தால், அதன்பின் அவர் விருப்பத்திற்கு இசைவதாகக் கூறினாள்.

காமமயக்கத்தால், கம்பரும் அவள் விரும்பியபடியே எழுதிக்கொடுத்தனர். அவளுடன் இரவைக் கழித்துவிட்டுக் கம்பரும் மகிழ்வுடன் சென்றனர். அவள் தன்னுடைய தொடர்பினை நீடிப்பது கருதியே தம்மை அப்படி வற்புத்தினுள்ளென்றுதான் கம்பர் நினைத்தார். ஆனால், பொன்னியோ தன் காரியத்தில் ஏற்பட்ட வெற்றிக் களிப்போடு நடந்து கொண்டாள். அளவற்ற அன்புகாட்டிக் கம்பரைத் தன்னுடைய சாகசத்தால் வெற்றிகொண்டாள்.

பொழுது விடிந்ததும், பொன்னி அரசனைச் சென்று கண்டு, கம்பர் தனக்கு எழுதித் தந்த ஒலை நறுக்கைத் தந்தாள். குலோத்துங்கன் பொன்னியின் திறமையை வியந்தான். பரிசில் பலவளித்துப் பாராட்டினான்.

அவள் சென்ற பிறகு, தன் புலவரவையை உடனே கூடும்படி செய்து, அதன்கண் வீற்றிருந்த கம்பரிடம் அந்த நறுக்கைக் காட்டி, 'நீவிர் தாசி பொன்னிக்கு அடிமையோ? கவிச் சக்கரவர்த்தியான கம்பரின் நிலை இங்ஙனம் ஆவதோ?' என்று குறும்பாகக் கேட்டுத், தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டாள்.

கம்பர் கண்ணேரம் திகைத்தாலும், நிலைமையின் போக்கை நினைந்தவராகத், 'தாசி பொன்னிக்குக் கம்பன் அடிமை' என்பதில் ஏதும் இழிவில்லையே? அதுதான் என் நிலை! அதுகுறித்து நான் பெருமைப்படுகின்றேன்!' என்றனர்.

‘அங்ஙனமாவது இழிவல்லவோ? அது இந்தப் புலவர் அவைக்கே பெரிய இழுக்கல்லவோ’ என்று உடனிருந்த புலவர்கள் கேட்கக், கம்பர் புன்சிரிப்புடன், ‘பொருளறிந்து உணரவல்லார்க்கு அது முறையாகவே தோன்றும்’ என்றனர்.

‘பொருள் என்னவோ?’ என்று மன்னன் சற்றுச் சினத்துடனேயே வினவினான்.

‘உலகமாதாவாகிய திருமகளுக்குக் கம்பனாகிய யான் அடிமை’ என்பதுதான் அதன் பொருள். தாய் + சி + பொன் னிக்குக் கம்பன் அடிமை எனப் பதம் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்’ என்றனர் கம்பர்.

அவையோர் அந்தப் பொருளை வியப்புடன் ஏற்றவராகத் தோன்றக், குலோத்துங்கன், ‘இங்ஙனம் சொற்களை மாற்றுவதுதான் புலமைக்கு அழகோ?’ என்றான். அவனால், தோல்வியைத் தாங்குதற்கு அப்போது இயலவில்லை.

கன்னிக் கலச முலையாள் தன்
காமக் குரோத புஞ்சத் தில்
என்னுக் கெழுதிக் கொடுத்தே னென்
றியம்பக் கேளாய் இகல் வேந்தே
மின்னுக் கெழுதி யிடைக் கெழுதி
வேண்டும் பொருட்கும் எழுதி யருட்
பொன்னுக் கெழுதிக் கொடுத்தேன் யான்
பொய்யும் உரையேன் புகல்வேந்தே.

54

என்று, தாம் எழுதித்தரநேர்ந்த சூழ்நிலையைக் கம்பர் விளக்கினார்.

“என்பாற் பகைகொண்ட அர்சனே! இளமையோடு கலசத்தைப்போன்றும் விளங்கும் முலைகளை உடைய பொன்னி என்பாளிடத்தே, விருப்பும் வெறுப்பும் நிலைபெறாது குன்றிப்போயின நிலையிலே, இந்த வாக்கியத்தை எதற்காக எழுதிக்கொடுத்தேன் என்று கேட்பாயானால்—அதனைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக :

“அருள் தரக்கூடிய திருமகளின் ஒளியைப் பற்றி எழுதியும், இடையைப்பற்றி எழுதியும், வேண்டும் பொருளைக் கேட்டெழுதியும் யான் கொடுத்தேன். அதுதான் உண்மை. அடைந்தார்க்குப் புகலிடமான வேந்தனே! யான் பொய் உரைப்பேன் அல்லேன்” என்பது செய்யுளின் பொருள்.

2. மன்னவனும் நீயோ!

கம்பரது இந்தப் பொருள் விளக்கத்தைக் கேட்டதும் சோழனின் உள்ளம் அவமானத்தாலும், சினத்தாலும் கொதிக்கத் தொடங்கியது.

போற்றினும் போற்றுவர் பொருள்கொடாவிடில்
தூற்றினும் தூற்றுவர் சொன்ன சொற்களை
மாற்றினும் மாற்றுவர் வன்கணைகள்
கூற்றினும் பாவலர் கொடிய ராவரே

என்று பாடினான் அவன்.

‘பாவியற்றுவதில் வல்லமை யுள்ளவர்கள் கூற்றத்தைக் காட்டினும் கொடியவர்கள் ஆவார்கள். ஒருவனைப் போற்றினாலும் போற்றுவார்கள். அவன் பொருள் கொடாவிட்டால், அவனையே தூற்றினாலும் தூற்றுவார்கள். தாம் சொன்ன சொற்களைத் தம் விருப்பம்போலப் பொருள் மாற்றிக் கூறினாலும் கூறுவார்கள். அவர்கள் கொடியவர்கள்!’ என்பது பொருள்.

பாடலின் அமைதி பொதுப்படவே அமைந்தாலும், அது தம்மைக் குறித்ததே என்பதை உணரக் கம்பருக்கு நெடுநேரம் பிடிக்கவில்லை. அதனை உணர்ந்துகொண்டு அவரும் சோழனை நோக்கி கூறுவாராயினர். அந்தச் செய்யுள் இது.

மன்னவனும் நீயோ வளநாடும் உன்னதோ
உன்னையறிந்தோ தமிழை யோதினேன்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ? உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு?

“இவ்வுலகில் மன்னவனாக இருப்பவன் நீ ஒருவன் தானோ? வளமான நாடாக இருப்பதும் நின் சோழனோ?

மட்டுந் தானோ? உன்னை அறிந்ததன் பின்போ யான் தமிழினைக் கற்றுணர்ந்தேன். குரங்கு தாவினால் அதனைத் தாங்காதுபோகும் மரக்கொம்பு யாதும் உண்டோ? இல்லை யன்றே! அங்ஙனமே, யான் இங்கிருந்தும் அகன்றால், என்னை விரைந்து ஏற்றுக்கொள்ளாத வேந்தனும் உண்டாமோ?" என்பது பொருள்.

"அங்ஙனம் எவன்தான் ஆதரிக்கிறான் என்று பார்க்க கலாம்" என்று குலோத்துங்கன் சீறினான். கம்பரின் சிற்றறும் அதனால் மிகுதியாயிற்று. தாம் இருப்பது சோழனின் அவை என்பதையும் அவர் மறந்தனர். அவன் ஆதரவில் தாம் இருந்ததையும் மறந்தனர். தம்மை அவமதித்த சோழனின் செயலே அவர்முன் நின்றது. கவியுள்ளம் பொங்கியது. தமிழால் நிறைந்த கம்பரின் நெஞ்சத்திலே தணல்—மூண்டது. இனிமை சேர்த்துப் பிறரை மகிழ்விக்கும் கவிதையிலே சினத்தி சொல்லுக்குச் சொல் வெளிப்பட்டது. கம்பரின் குரலும் அதற்கேற்ப உயர்ந்தது. அதன் கடுமையும் அவையினரைத் திகைப்படையச் செய்தது.

மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ?
உன்னையறிந் தோதமிழை ஒதினேன்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வெந்துண்டோ வுண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு?

55

என மீண்டும் பாடினார்.

"குரங்குகள் கிளைகளிலே ஆனந்தமாகச் தாவிச் செல்லும். இந்தக் கொம்புதான் குரங்கைத் தாங்கும், இது தாங்காது என்பதில்லை. தம்மை அடைந்த குரங்குகளை எல்லாக் கொம்புகளுமே தாங்கத்தான் செய்யும்.

"ஆகவே, குரங்கு ஒன்றுக்கு இந்தக் கொம்பை விட்டுப் போகிறோமே? இனித் தாங்குவது எதுவோ? என்ற கவலையே கிடையாது. காடெல்லாம் மரங்கள். அந்த மரங்களின் கிளைகளுள் எதுவுமே அதனைத் தாங்கும்.

"அதுபோலவே தான் என் நிலையும். யான் சென்று அடைந்தால், என்னை விரைந்து வந்து எதிர்கொண்டு, தன்

அரசவையிலே வீற்றிருக்குமாறு ஏற்றுக் கொள்ளாத வேந்தர் பலர். அதற்கு மறுப்பவர் யாருமில்லை.”

“அதனால், சோழனே! மன்னவன் என்றவொரு பெரு நிலைக்குத் தகுதியாளன் நீதானோ? நீ தகுதியிழந்து செருக்கினாலே அறிவற்றனை. வளமுடைய நாடென்பது உன்னுடைய நாடு ஒன்றுதானோ? இல்லையே. இதுபோற் பல நாடுகள் உள்ளனவே!

“யான் தமிழ்ச் செய்யுட்களை ஓதினேன். உன்னைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரோ அதனைச் செய்தேன்? அஃதில்லையே! உன் ஆதரவு கிடைப்பதன் முன்பாகவேதான். யான் தமிழை ஓதியறிந்து, புகழ்பெற்றேன். ஆகவே, இனி உனக்கும் எனக்கும் எதுவும் தொடர்பு இல்லை. யான் போகின்றேன்.”

சோழன் கேட்டான், அவன் மனம் கொதித்தது. புலவரைப் போற்றும் புகழாளன் எனினும், கம்பரின் நேரடியான தாக்குதலால், அதுவும் பலர் கூடிய அவை முன்னர் ஏற்பட்ட அந்தப் பேச்சினால், அவன் திகைப்புற்றான்.

3. இடம் இல்லையோ?

வேந்தரும் பிறரும் தன்னைப் போற்றி வழிபட்டு நிற்கப் பெரும் தகுதியோடு திகழும் தன்னைக், கம்பர், பாடிப் பரிசில் பெற்றே வாழும் நிலையினர், பழித்ததைக் கேட்க நேர்ந்தது பற்றி அவன் வருந்தினான். என்றும், அவனுடைய எதிரேயே அங்ஙனம் எதிர்ப்பேச்சுப் பேசினார் எவரும் அல்லர் என்பதனை நினைந்தபோது, அவனது ஆத்திரம் மேலும் பெரிதாயிற்று.

‘திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியாரின் நினைவு அவனுக்கு அப்போது வந்தது.’

‘கம்பரே! என்னை விட்டால் சடையப்பரின் ஆதரவு இருக்கிறதென்ற செருக்குத்தானே உம்மை இப்படிப் பேசவைத்தது. சடையப்பர் என் ஆணைக்கு உட்பட்டவர். அவர்க்கு இப்போதே தகவல் தெரிவித்து விடுகின்றேன்.

அவரிடமிருந்து சிறு பொருளும் இனிக்கிடையாதபடி செய்து விடுகின்றேன்” என்றான்.

சோழனின் பேச்சைக் கேட்டதும், கம்பரின் ஆத்திரம் மேலும் அதிகமாயிற்று. வெண்ணெய்ச் சடையப்பரிடத்திலே கம்பருக்கு அளவுகடந்த பெருமதிப்பு உண்டு. எனினும், சோழனின் பேச்சு. அவரைச் சிந்திக்கவும் வைத்தது.

காதம் இருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஒதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ --மேதுனியில்
கொல்லிமலைத் தேன்சொரியும் கொற்றவா நீமுனையில்
இல்லையோ எங்கட்கு இடம்? 56

“கொல்லி மலையினின்றும் பூந்தேள் சொரிந்து செழிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கும் நாட்டிற்குரிய அரசனே! நீ சினந்து எம்மைப் போகக் கூறிவிட்டால், எமக்கு வேறு புகலிடம் எதுவும் இவ்வுலகில் இல்லையோ?

“நின் நாட்டின் பரப்பு இருபத்து நான்காதம்! அதுபோக எஞ்சிய நிலப்பகுதியை எல்லாம் ஒதத்தையுடைய கடல்தான் தன்னுட்கொண்டு மறைத்து விட்டதோ?”

கம்பர் பேசினார். அவர் உள்ளமும் உடலும் அப்போது சினத்தால் நடுக்கங் கொண்டன. தம் விருதுகளை எல்லாம் அவ்விடத்தேயே போட்டுவிட்டுக் கம்பர் வெளியேறினார்.

அவையோர் யாது செய்வதென்று அறியாதவராகச் செயலற்று வீற்றிருந்தனர். சோழனுக்கும் கம்பருக்கும் இடையிலேயே அத்தகைய ஒரு கருத்து வேறுபாடு ஏற்படக் கூடும் என்பதையே அவர்கள் எதிர்பார்த்தவர் இல்லை. ஆனால், அங்ஙனம் ஏற்பட்டதுடன் கூட அதன் காரணமாகக் கம்பர் வெளியேறிச் சென்றதையும் கண்டபோது, அவர்கள் திகைத்தனர்.

தமிழ் வீறுடையாரின் மேலான மானவுணர்வை உள்ளம் பாராட்டினாலும், அத்துடன் கூடவே, ‘இனி அவர் வறுமை யுற நேருமோ’ என்ற கவலையும் அவ்விடத்தே நிரம்பி யிருந்தது.

4. நில்லாய் சுவரே

சோழனது அவையைவிட்டு வெளியேறிய கம்பரின் உள்ளத்திலே, ஆத்திரம் முற்றவும் நிறைந்தது. அதன் காரணமாக, அவர் சோழநாட்டை விட்டே விரைந்து வெளியேறிவிட வேண்டுமென்று துடித்தார். கால்போன வழியிலே தெற்கு நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினார். அவருடைய உள்ளத்தில், சோனாட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டுமென்ற அந்த ஒரு நினைவைத் தவிர, வேறு எவ்விதச் சிந்தனையுமே நிலவவில்லை. அதனால், தமக்கு எந்தவொரு பொருளையும் வழிக்கு எடுத்துச் செல்லக்கூட அவர் நினைக்கவில்லை.

நடந்து நடந்து பல காத தூரத்தைக் கம்பர் கடந்து விட்டனர். பசியும் களைப்பும் அவரை வாட்டிற்று. 'கம்பர்' என்ற பெயரைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்றாலும், அந்தப் பெயருக்கு உரியவரான அவரை எவரும் அறியார். அதனால், அவரை வரவேற்பாரும் உணவும் இடமும் தந்து உபசரிப்பாரும் எவரும் இலர் ஆயினர்.

கம்பரும் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. யாரோ ஒரு வழிப்போக்களைப் போலவும், எதுவும் பற்றற்ற இரவலைப் போலவும் நடந்துகொண்டே இருந்தனர்.

ஓர் ஊரிடத்தே சென்றபோது, அவர் வயிறு அவரை வதைக்கத் தொடங்கியது. எப்படியும் வயிற்றுக்கு உணவு தேட வேண்டும் என்ற நினைவு ஏற்பட்டது. ஏதாவது வேலை கிடைக்குமானால், செய்து கூலியாகக் கிடைப்பதனைப் பெற்றுக் கொள்ளவும், அவர் முடிவு செய்தார்.

அப்போது அவர் கண்ணெதிரே ஒருவன் வந்தான். 'தம்பி! நான் வெளியூரிலிருந்து வருகின்றேன். பசித்துயரோ தாங்க இயலவில்லை. இந்தப் பக்கத்தில் ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா? கிடைத்தால் கொஞ்சம் உதவியாக இருக்கும்' என்றனர்.

அவன், 'வேலை ஒன்று இருக்கிறது. ஒரு நாள் வேலை தான். முடித்துவிட்டால் கூலி ஒரு கலம் நெல். ஆனால், அதனை உம்மாற் செய்ய முடியாது,' என்றான்.

‘ஏனப்பா! என்னை அப்படி நினைத்து ஒதுக்குகின்றாய். உழைப்பில் எதுவானால் என்ன? அது என்ன வேலை? யாரைச் சென்று காணவேண்டும்?’ என்று ஆவலோடு கம்பர் விசாரித்தனர்.

‘அதோ தெரிகிறதே ஒரு பெரிய வீடு; மதிற்சுவர் ஒரு பக்கம் இடிந்து கிடக்கின்றதே அந்த வீட்டிற்குப் போனால் வேலை கிடைக்கும். அந்த வீட்டிலே, ‘வேலி’ என்னும் ஒரு தாசி இருக்கிறான். அந்த மதிற்சுவரில் ஏதோ ஒரு பூதம் இருக்கிறதாம்; மண் வைத்துவிட்டுச் செல்பவர், கூலியை வாங்குவதற்கு முன்பாகவே அது விழுந்துவிடுகிறதாம். எவ்வளவோ ஆட்கள் முயன்றும் தோற்றுவிட்டனர். அதனால் தான், அந்தச் சுவரை விழாமல் வைத்து முடித்துவிட்டால், அதற்குக் கூலியாக ஒரு கலம் நெல் தருவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள்’ என்றான் அவன்.

‘ஏதோ நானும் சென்று முயன்று பார்க்கின்றேன்’ என்று கூறியபடி, கம்பர் அந்த வேலியின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றார். ‘இந்த வீட்டிலே ஏதோ வேலை இருக்கிறதாமே?’ என்று விசாரித்தார் கம்பர்.

அப்பொழுது வேலி அவர் எதிரே வந்தான். அவளுடைய அழகும் இளமையும் கம்பரின் உள்ளத்திலே நிலைபெற்றன. அவருடைய பழைய எண்ணங்கள் பலவும் மீளவும் அவரை வாட்டத் தொடங்கின. அந்த அழகு மயக்கத்தில் சற்று நேரம் அயர்ந்துபோய் நின்றுவிட்டார் அவர்.

‘நீ தானே மண் வைப்பதற்காக வந்தவன்?’ வேலியின் குரலிலே இன்னிசையோடு சொற்கள் இழைந்தோடி வெளிவந்தன.

‘நானே தான். வெளியூர் எனக்கு. முதலில் பசிக்கு உணவு வேண்டும். அதன் பின்னர் வேலையை முடித்து விட்டுக் கூலியைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்’ என்றார் கம்பர்.

‘ஆகட்டும். அப்படியே செய். மண் மட்டும் நின்னால் விழாமல் வைக்கப்பட்டு விட்டால், உனக்கு ஒரு கலத்திற்கு

இரண்டுகலம் நெல்லாகக் கூவி தந்து அனுப்புகின்றேன். வெளியூர்க்காரன் என்பதனால். முதலில் சாப்பிடு. அதன்பின் வேலையைச் செய்தால் போதும்!' வேலி அதன்பின் வீட்டிற்குள் போய்விட்டாள்.

அவள் வீட்டுப் பணிப்பெண் சோற்றை இடக் கம்பரும் பசிதீர உண்டுவிட்டு. எழுத்தாணி பிடித்து இனிய தமிழ்ச் செய்யுட்களைச் சமைக்கும் தம் கையிலே, மண்வெட்டியைப் பிடித்தவராக வேலையைத் தொடங்கினார்.

அந்தப் பணிப்பெண், மண்ணைக் கிளறி மிதித்துப் பக்கு வப்படுத்துதற்கு வேண்டிய நீரைக் கொணர்ந்துதரக், கம்பரும் மண்வெட்டியால் மண்ணைப் பறித்துச் சேர்த்துக் கூட்டி மிதிக்க ஆரம்பித்தார். மண் வைப்பதற்குத் தபாரானதும், கம்பரும் தம் வேலையைத் தொடங்கினார். ஒரு நாளிகை அளவிற்குள் வேலை முடிந்துவிட்டது. விரைவாகவே வேலை முடிந்தது கண்ட கம்பர் உள்ளம் மகிழ்ந்தார். தம் கைகால்களைக் கழுவிக்கொள்ளத் தொடங்கினார். அப்போது, வைத்த மண்சுவர் சரியத் தொடங்கியது. வேலைக்காரி கலகலவெனச் சிரித்தாள். சிரிப்பொலிகேட்டு வெளியே வந்த வேலியும், நகையோடு 'அந்த இடத்தில் சுவர் வைப்பவர்கள் கைகழுவும் முன்பாக, அது விழுந்து விடுகின்றது. உன்னால் விழாமல் செய்யமுடியுமா என்று பார்த்தேன். நீயும் தோற்றுப்போனாய்' என்றாள்.

கம்பர் மீளவும் மண்ணைக் குழைத்துக் சுவரை வைக்கத் தொடங்கினார். வேலியும் அவள் வேலைக்காரியும் வியப்போடு, அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடன் அந்தப் 'பக்கமாக வந்த ஊரவர் பலரும் வேடிக்கை காண விரும்பிக் கூடிவிட்டனர்.

சுவர் வைக்கப் பெற்றதும், கம்பர் தம்முடைய உள்ளத் தூல் கலைமகளை நினைந்தார். அவள் அருளை வேண்டினார். சுவரை நோக்கிப் பாடத் தொடங்கினார்.

‘மற்கொண்ட திண்புயத்தான்
 மாநகர்விட்டு இங்கு வந்தேன்
 சொற்கொண்ட பாவின்
 சுவையறிவார் சங்கிலையே
 விற்கொண்ட வாணுதலாள்
 வேலி தருங் கூலி
 நெற்கொண்டு போமளவும்.
 நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே!’

57

கம்பரின் செய்யுளைக் கேட்டதும் சுவர் வீழாது நின்றது. அதனை விழச்செய்து வந்த பூதம், கம்பர்முன் தோன்றிப் பணிந்து அகன்றது. கூடியிருந்தவர் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர். வேலிக்கும் வியப்புத்தான். ஆனால், சுவர் நின்றதைக் காட்டினும் செய்யுளின் சொற்செறிவிலே அவள் ஈடுபட்டாள். ‘தெய்வீக சக்தியுடைய கவிஞர்’ என்று, அவரைப் போற்றிப் பணிந்து, தன் வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்று உபசரித்தாள்.

அவர்பால் அவளுடைய அன்பு பெருகி நிறைய, அவரும் தம்மை மறந்தவராக, அவளுடைய அந்த உபசரிப்பிலே சில நாள் திளைத்து இன்புற்றிருந்தனர். அவரைப்பற்றி அறிந்த போது வேலி நாணிஞள். தன் அறியாமைக்கு வருந்தினாள். தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டி நின்று கண்ணீர் உகுத்தாள்.

கம்பரும் சிலநாட்கள் அங்கிருந்து விட்டு, மீளவும் அவளிடத்தே பிரியா விடைபெற்றவராகத் தம் பயணத்தைத் தொடங்கினார்.

5. காராளர் காண்!

கார் மழை பொழிகின்றது. மலைகளின் உச்சியிலே நின்றுமீ அருவிகள் மாலைகளைப் போலக் காணப்படுகின்றன. காட்டாறுகள் அகப்பட்ட அனைத்தையும் சுமந்தமையாய்ச் சம நிலத்தை நோக்கி வருகின்றன.

சமநிலத்தும் மழை பெய்கின்றது. நிலத்திற் சுவறியும், ஆறுகளுடன் சேர்ந்தும், குளங்களைப் பெருக்கியும் நீர் வளத்தை மழை பெருக்குகின்றது. மழையினால் பயன்பெறு

பவர் மக்கள் தொகையினர் அனைவருந்தாம். எனினும், காரின் பயனை முற்றவும் ஆண்டு. தாமும் உலகும் உண்டும் உடுத்தும் வாழுதற்கு உதவுகின்ற சிறப்பினர் வேளாளரே ஆவார்கள். இதனால், இவர்களைக் 'காராளர்' என்றும் சான்றோர் குறிப்பிட்டுப் போற்றுவார்கள்.

இக் காராளர், தாம் உழைத்ததனால் வருகின்ற பயனைத் தாம் மட்டுமே அநுபவிக்க வேண்டும் என்கின்ற குறுகிய நோக்கினர் அல்லர். தம் பயனை அனைவருக்கும் உவப்புடன் நல்கி, அவர்களின் இன்முகத்தைக் கண்டு மகிழுகின்ற சிறந்த பண்பினைக் கொண்டவர்கள் இவர்கள்.

வேலியின் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட கம்பர், வழியிடையில், ஒரு சமயம், பசிக்கு உணவு தேடியவராக ஓர் ஊரை அடைந்தனர். முதற்கண், ஒரு செட்டியார் வீடு அவர் கண்ணில்பட அதனுட் சென்றனர்:

செட்டியார் பெயருக்கு ஏற்பவே மிகவும் செட்டானவர். அவர் யாருக்கும் உதவமாட்டார் என்பதைக் கம்பர் அறியார்.

செட்டியார் இன்முகத்துடன் வரவேற்றார். தேனொழுகப் பேசினார். கடைசியில், அன்றைக்குரிய தர்மம் செய்தாயிற்று எனவும், அதனால் யாதும் உதவுவதற்கு இயலாதெனவும் நயமாகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை தவறாமல் வரும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார்.

கம்பருக்கு வயிற்றை என்னவோ செய்தது. செல்வத்திலே புரண்டாலும், செட்டியார் மனத்திலே துளியும் இரக்கம் இல்லாதிருந்த அந்த நிலையைக் கண்டார். அவர் மனம் வேதனையால் வெதும்பியது. 'செத்தாலும் சரி, இனிச் செட்டியார்களின் தலைவாயிலிற் சென்று நிற்கக் கூடாது' என்று உறுதி செய்துகொண்டார். அவர்களுடைய பணப் பற்று பிறருக்கு இரக்கங்கொள்ளுகின்ற இயல்பான மனித சுபாவத்தையுங்கூட மூடி மறைத்து, அவர்களைக் கெடுத்து விட்டதை நினைத்தவராகவும், தம்முடைய பசித்துயரால்

வாடியவராகவும் கம்பர் சோர்வுடன் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

வழியில் செக்கான் ஒருவன், செக்கில் எண்ணெய் ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான். பசி நோயின் கொடுமையினால், கொஞ்சம் பிண்ணாக்குத் தின்றாவது பசியாறலாம் என எண்ணியவராக, அவன்பாற் சென்றார். அவனும் தர மறுத்து விட்டான். அத்துடன், கம்பரைச் சற்றுத் தாழ்ச்சியாகவும் பேசத்தொடங்கினான். அவனுடைய சிறுமையை என்னியும், அவனிடமும் இரக்கநேர்ந்த தம் கொடுமையை என்னியும் வருந்தியவராகக் கம்பரும் மேற்சென்றார்.

ஒரு பார்ப்பான் வீட்டருகே சென்றதும், கொஞ்சம் தண்ணீர் ராவது குடித்துப் பசியை அடக்கலாம் என்ற நினைவுடன் கதவைத் தட்டினார். தண்ணீர் கேட்ட கம்பர்மீது பார்ப்பான் சீறிப் பாய்ந்தான்.

‘சூத்திரனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தால் எல்லா ஜலமும் சேஷம்பட்டுப் போய்விடும்; போடா போ!’ என்று வெருட்டினான். கம்பர் அந்த மனிதனையும், அவன் பேச்சையும், அவன் பேசிய சாதியுயர்வையும் நினைத்து வேதனைப்பட்டார்.

ஊரைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். உழவன் ஒருவன் கழனியில் உழுதுகொண்டிருந்தான். தன் அன்பு மனைவி கொணர்ந்திருந்த கூழைக் குடிக்க முனைந்திருந்த நேரம். அவனை நோக்கிக் கம்பர் சென்றார்.

உழவன், அவர் வருவதைப் பார்த்துத் தான் குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு அவரை அன்புடன் வரவேற்றான்.

‘பெரியவரே! மிகவும் களைத்திருப்பீர்கள் போலத் தோன்றுகிறீர்கள். என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் இந்தக் கூழ்தான். இதனை உண்டு பசியாற்றிக் கொள்ளுங்கள்’ என வேண்டினான்.

அதை எதிர்பார்த்தே சென்றவராயிருந்தாலும், அவன் அப்படித் தானாகக் கேட்டுவிடவே, கம்பரின் உள்ளத்தில் விளக்கமுடியாத ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது.

‘தம்பி! உனக்காக உன் மனைவி கொண்டு வந்திருக்கிறாள். நீ குடித்துவிட்டு வேலையைக் கவனி. எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கிடைத்தால் போதும்’ என்றார் கம்பர்.

‘நீங்கள் குடித்துப் பசியாறுங்கள். எங்கள் வீடு சற்றுத் தொலைவிலேதான் இருக்கிறது. அவருக்கு மீண்டும் நான் போய்க் கஞ்சி கொண்டுவருகிறேன்’ என்று கூறியவளாக, அந்த வேளா ளனின் மனைவி கலயத்தைக் கம்பரின் முன்பாக வைத்தாள்.

கணவனும் மனைவியுமாக உபசரிக்கக் கம்பரும் ஆர்வமுடன் அந்தக் கூழை உண்டார். அவர் பசினோய் பறந்தது. அவர் உள்ளம் அந்தச் சிறந்த வேளாண்மை நெறியை வியந்து கொண்டிருந்தது.

‘பெரியவரே! சற்று அந்த மரத்து நிழலில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் உழவை முடித்துவிட்டு வருகின்றேன். என் வீட்டில் இன்று உங்களுக்கு விருந்து.’ என்று சொல்லியவனாக அவன் ஒரு வேப்பமரத்து நிழலைக் காட்டினான். உண்டகளைப்பினால் கம்பரும் அதனை நோக்கிச் செல்ல எழுந்தார்.

‘நான் போய் ஒரு நொடியில் சோறாக்கி விடுகின்றேன்.’ என்று விரைந்தாள் வேளாளனின் மனைவி.

கம்பர் வாயிடத்திருந்து அவருடைய பண்பட்ட செழுந்தமிழ் அப்பொழுது கணீரென வெளிப்பட்டது. வேளாளனின் அந்த அன்பிற்கு இணைகாண வியலாத நிலையிற், காராளரான வேளாளனின் கருணையினை வியந்து, பரவசம் கொண்ட பாங்கிலே செய்யுளும் அமைந்தது.

செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே முட்டிபுகும்
பார்ப்பா ரகத்தை எட்டிப் பாரோமே எந்நாளும்
காப்பாரே வேளாளர் காண்.

68

‘எந்நாளும் காப்பாரே வேளாளர் காண்’ என்ற செய்யுளின் ஈற்றடியைப் பாடும்போது, கம்பரின் கவியுள்ளத்திலே ஏற்பட்ட அந்த எழுச்சி மிகவும் கம்பீரமாக எங்கணும் எதிரொலித்தது.

வேளாளனும் அவன் மனைவியும் அந்தச் செய்யுளைக் கேட்டதும் வெட்கத்தால் தலைகனிழந்தனர். 'நீங்கள் கவி ராயரா? என்னக், கம்பரும் 'ஆம்' என்ன, 'ஏன் கவிராயரே, பசிக்கு உணவு தருவதற்குக் கூடவா பாட்டுப் பாடுகிறீர்கள்? இது ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டியது தானே?' என்றார்கள்.

'நீங்கள் நீடு வாழ்க!' என வாழ்த்திய சம்பர், அவர் களின் அன்பான உபசரிப்பில் அன்று முழுவதும் சிக்கித் திளைத்தவராக இருந்தபின், விடைபெற்றுத் தம் வழி மேற் சென்றனர்.

6. காராளர் கை!

வழி நடந்து கொண்டிருந்த கம்பரின் உள்ளத்தே, தம்மை முந்நாளில் தங்களுடைய பேரன்பு வெள்ளத்திலே மூழ்கடித்த அந்த வேளாளனின் நினைவும், அவனுக்கு ஏற்ற வளாக விளங்கிய அந்த இல்லுறை தெய்வத்தின் நினைவுமே நிறைந்தன.

வேளாண்மையின் ஒப்பற்ற சிறப்பும், அதனைச் செய்துவரும் வேளாளரிடையே நிலவிய அருளுள்ளத்தின் சால்பும் அவர் கவியுள்ளத்தைத் தூண்ட, அவர் பாடிக் கொண்டே சென்றனர். அந்தப் பாடலுள் ஒன்று இது.

மேழி பிடிக்குங்கை வேல்வேந்தர் நோக்குங்கை
ஆழி தரித்தே அருளுங்கை - சூழ்வினையை
நீக்குங்கை என்றும் நினைக்குங்கை நீடுழி
காக்குங்கை காராளர் கை.

59

“மேகத்தை ஆள்கின்ற வல்லாளர்கள் வேளாளர். அவர்களை அதனாற் காராளர் எனவும் சொல்வர். அவர்கள் கையானது மேழியைப் பிடித்துக் கலப்பையை ஓட்டுகின்றது.

“ஆனால், வேற்படையைக் கைக்கொண்டு போரியற்றிச் சிறக்கும் மன்னர்களும், தம்முடைய வெற்றிக்கு அடிப்படை யாகக் கருதி நோக்கும் சிறப்புடைய கையும் அதுவேயாகும்.

“நாட்டின் ஆட்சிச் சக்கரத்தை நடாத்துகின்றவர்கள் மன்னர்கள். ஆயின், உணவும் உடையும் வளமையுடன் விளங்காத நாடு ஆட்சிச் சிறப்புக் குன்றி அழிவினையே எய்தும். ஆகவே, ஆட்சிச் சக்கரத்தை உண்மையாகவே தம்பால் தரித்தவராகப் பிறருக்கு அருளுதலோடு வாழ்கின்ற சிறப்பும் அந்தக் கையின் வண்மையால் ஏற்படுவதே ஆகும்.

“வந்து சூழுகின்ற வினைத்தொடர்புகளால் அல்லலுற்று வருந்துபவர்களது துன்பத்தைப் போக்கி, அவர்க்கும் உதவியாக அமைவது அவர்கள் கையே ஆகும்.

“என்றும் நிலைத்திருக்கின்ற சிறப்பினை உடையதும் அந்தக் காராளரின் கையே ஆகும். நெடுங்காலம் உலகைக் காத்துவருகின்ற பெருமை கொண்டதும், காராளரின் கையே ஆகும்.”

இப்படிப் பொருள் நலத்தோடு, சிறந்த உலகியல் நெறியையும், பொருளியல் நுட்பத்தையும் உட்கொண்டதாகவும் செய்யுள் விளங்குகின்றது.

7. செல்லனின் மனைவி!

மதுரை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த கம்பர், அந்நாட்டின் பல தொல்லைகட்கும் உட்பட்டு, அவற்றைக் கடந்தவராக வழி நடந்துகொண்டிருந்தார்.

வழியிடையில் ஒரு நாள், பசியோடு ஒரு வேளாளனின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவனோ மிகவும் ஏழைமை நிலையினன். எனினும், அவன் உள்ளம் வள்ளன்மையினால் செறிவுற்றிருந்தது.

‘செல்லன்’ என்னும் அந்த வேளாளனும், அவன் மனைவியும், தாம் உண்பதற்காக ஆக்கியிருந்த கம்பஞ் சோற்றைப் படைத்துக் கம்பரை உபசரித்தனர்.

அவர்களின் அந்த அன்பிலே திளைத்த கம்பரும் அதனை இனிதான அமுதாக ஏற்றுக்கொண்டனர். என்றாலும், ‘வீடு தேடி வந்த ஒரு பெரியவருக்கு, வாய்க்குச் சுவையாகச் சமைத்துப்போட இயலவில்லையே’ என்று, செல்லனும் அவன்

மனைவியும் வாட்டங் கொண்டனர். அவர்களின் வாட்டத்தைக் கண்ட கம்பர், அவர்களுடைய உள்ளப் பண்பாட்டின் உயர்ச்சியைப் போற்றுவாராகப் பாடிய செய்யுள் இது.

கல்லங்காடு தனில்வினையாக்
கடியநிலத்தில் முன்முனையா
அல்லங்கிருந்த கருங்கூந்தல்
அணங்குக்கணங்கு போலாவாள்
செல்லன்தேவி மனைகடொறும்
தேடித்திரிந்தும் காணாத
நெல்லஞ்சோறே கம்பஞ்சோற்
றினைநீசுமந்து திரிவாயே!

60

“பாறைப்பட்ட காட்டு நிலத்திலே வினையாததும், வன்மையான நிலப் பகுதியிலே வினையாததுமான நெல்லினால் ஆக்கிப் படைக்கப்படுகின்ற சோறே!

“இருள் அவ்விடத்தே குடியிருந்ததாற்போன்ற கரிய கூந்தலை உடையாளும், அணங்கினைப்போல அழகியானுமான இந்தச் செல்லனின் மனைவியானவள், பிற வீடுகள்தோறும் எனக்காகத் தேடித்திரிந்தபோதும் காணவியலாமற் போய் விட்ட நெற்சோறே!

“நீ, இனி இந்தக் கம்பஞ் சோற்றுக்கு அடிமையாய், இதனைச் சுமந்து திரிவாயாக!” என்பது பொருள்.

8. உமையவளும் நீயும் !

வழியிடையிலே, பலநாளும் பசியால் வாடியும், நடைவருத்தத்தால் நலிந்தும் தொல்லைப்பட்டு முடிவிலே பாண்டியனின் கோநகரான, தமிழ் வீற்றிருக்கும் மதுரையைச் சென்று சேர்ந்தார் கம்பர்.

மதுரைக்குச் சென்றவர், பாண்டியனிடம் நேரிற் சென்று, தமக்குச் சோணாட்டில் ஏற்பட்ட அவமானத்தைச் சொல்லி, அவனுடைய உதவியைப் பெறுதற்கு விரும்பினார் அல்லர். முற்றவும் பாண்டியனுக்கு மறைக்கவும் நினைத்தனரும் அல்லர்.

மதுரை நகரத்தே புலவர்கள் பலரும் செழுமையுடன் பாண்டியனின் ஆதரவிலே வீற்றிருப்பதையும், அவர்களைப் புரந்து இன்புறுவதுடன், அவர்களுடைய தமிழ் வல்லமையை உணர்ந்தறிந்து போற்றும் தகுதியாளனாகவும் பாண்டியன் திகழ்ந்ததையும் கண்டனர்.

கம்பரின் இராமாயணத் தமிழாக்கத்து அரங்கேற்றத்தைத் தொடர்ந்து, பாண்டியனின் அவைப் புலவர்களுள் ஒருவர், கம்பர்பால் அணுகி அதனைப் படியெடுத்து வந்துள்ள தனையும் கம்பர் அறிவார். அத்துடன், அப்போது பாண்டியன் புலவரவை தம்முடைய இராமசரிதையைப் படித்து ஆய்ந்து வருகின்றதையும் அறிந்தனர். அவர் மனத்தே இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கே நிறைந்தன.

பாண்டியனிடம் சென்று, தாம் கம்பரெனச் சொல்ல விரும்பவில்லை என்றாலும், தம்முடைய இராமசரிதத்தைப் புலவர்கள் கற்று ஆய்வதைக் கேட்டு மகிழவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவர்பால் குடிக்கொண்டது. அதனால், தாமும் தவறாது சென்று அந்த அவைகளிற் கலந்து கொள்வார் ஆயினர்.

அங்ஙனம் கலந்துகொண்டு, பாண்டியநாட்டுப் புலவர் அவையினர், தம்முடைய இராமசரிதச் செய்யுட்களை உரைத்து விளக்கங் கூறுகின்ற நயத்தினைக் கேட்டுக் கம்பர் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். செய்யுட்கள் பொருள் வளத்தால் நிரம்பியவாய்ப், புலவர்கட்குக் கற்குந்தொறும் புதுப்புதுப் பொருள் நயத்தைக் காட்டி நின்ற செவ்வியை அவரும் அவ்விடத்தே கண்டனர்.

ஒருநாள்,

எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்.

61

என்னும் செய்யுளைச் சொல்லிப் புலவர்கள் விளக்கம் உரைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் பொருள்

நயத்தை வியந்து பாராட்டக் கம்பர் மட்டும் வாளா விருந்தனர்.

பாண்டியன் கூர்ந்த அறிவினன். கம்பரது அடைப்பக் காரன் என்று சொல்லி அங்கு அமர்ந்திருந்த கம்பரை அழைத்தான். 'எல்லாரும் பொருள் நயத்தைப் பாராட்டும் போது நீயேன் இவ்வாறு வெறுப்பவன்போலத் தோன்றுகிறாய்?' என்றான்.

'அரசே! அடைப்பக்காரனான நான், கம்பர் தம் இராம சரிதையைச் சொல்லும்போது பலகாற் கேட்டுள்ளேன். பொருள் நயம் சரியாக உணர்த்தப்படவில்லை. அதனாலேயே வெறுப்பு ஏற்பட்டது' என்றான்.

'அப்படியானால், நீதான் அதனை விளக்கி உரைப்பாயாக' என்று மன்னன் சொல்லவும் கம்பர் விளக்கத் தொடங்கினார்.

'கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்' என்னும் தொடருக்கு நுட்பமாகப் பொருள் கூறுதல் வேண்டும். இமைகளுள் மேலிமை பெரிதும் அசைவு உடையதும் ஆகும். கீழிமை சிறியதும் அசைவற்றிருப்பதும் ஆகும். இதனை மனத்தே கொண்டு, இலக்குவன் ஆசிரம வாயிலில் அசையாமல் நின்று காவல் செய்தான் எனவும், இராகவன் சுற்றி வந்து காவல் செய்தான் எனவும் கூறல் வேண்டும். மேலும், மேலிமை கீழிமையை ஒவ்வொரு சமயமும் தொட்டுச் செல்வதுபோல, இராகவன் இலக்குவனைத் தொட்டு விழிப்பாயிருக்குமாறு எச்சரித்துச் சென்றனன் எனவும் கூறுதல் சிறப்பாகும்.'

கம்பரின் விளக்கத்தைக் கேட்டவர்கள் வியந்து பாராட்டினர். பாண்டியன் மகிழ்ந்தான். 'நீயே இனிக் கம்பரின் இராமசரிதத்தை விளக்குவாயாக' என்று ஆணையிட்டான். அதற்குரிய விருது முதலியவும் தந்து பாராட்டினான்.

கம்பரது இந்தச் சிறப்பினைக் கண்ட சிலர், அவரைப் பழிவாங்குமாறு சதிசெய்ய, அது கலைவாணியின் அருளால் நீங்கியதெனவும், அப்போது கலைவாணியைத் துதித்தே

அவர் சரசுவதி அந்தாதியைப் பாடியதாகவும் ஒரு கதை சொல்லப்படும். அந்தாதியின் முடிவில் சரசுவதி நேரில் தோன்றியதாகவும், 'எங்கடா கம்பா சிலம்பு' எனத் தான் முன் தந்த சிலம்பைக் கேட்டுப் பெற்றதாகவும் கூறுவார்கள்.

அதன்பின் பாண்டியனும் உண்மையை உணர்ந்தனன். அவைப் புலவர்களும் தாம் அறியாது செய்த செயலைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினர். அரசன் கம்பரைப் பெரிதும் உபசரித்தான். தமிழ் வளர்க்கும் தென்னவனான அவன், அவரைச் சிவிகையில் அமர்த்தி ஆடம்பரமாக நகர் வலஞ் செய்வித்தும் போற்றினான். அப்போது, பாண்டியனும் அவன் தேவியும் கவியரசரின் பல்லக்கைத் தாங்கி வந்தனர்.

அதனைக் கண்ட கம்பர் பெருமான் உள்ளம் நடுங்கினர். பாண்டியனின் பரந்த தமிழ்ப் பற்றினை எண்ணிக் களித்தனர். அந்த நிலையிலும் அவனோடு ஒருங்கே சிவிகை தாங்கித் தம்மைச் சிறப்பித்த கோப்பெருந்தேவியின் செயலை அவரால் மறக்கவே முடியவில்லை.

உமையவளும் நீயும் ஒருங்கொப்போ ஒப்பில்

உமையவளுக்கு அங்குண்டோர் ஊனம்—உமையவள்தன்

பாகந்தோய்ந் தாண்டான் பலிக்குழன்றான் பாண்டியனான்

ஆகந்தோய்ந் தாண்டான் அரசு.

62

'தேவி! உமையவளையும் நினையும் உலகமாதாவாக விளங்குந் தன்மை பற்றி ஒப்புமை காட்டிப் பேசுவார்கள். ஆனால், நீ அவளினும் சிறந்தவள்.

'ஒப்பற்ற உமையவளுக்கு அவ்விடத்தே ஒரு குற்றம் உண்டாயிருந்தது. அதுதானும் நினைக்கு இல்லை!

'அவள் பாகத்தே பொருந்தி அவளை ஆட்கொண்ட கணவனான சிவபிரானோ, பலிகேட்டு வருந்தித் திரிந்தான். ஆனால், பாண்டியனான இவன் நின் மார்பைத் தழுவி நினை ஆட்கொண்டதனால், அரசானும் சிறப்புடன் விளங்குகின்றான்.'

தேவியும் பாண்டியனும் செய்யுளைக் கேட்டதும் நாணித் தலைகலிழ்ந்தனர். அவர்களது அன்பான உபசரிப்பிலே தினைத்தபடி கம்பரும் பாண்டியன் அவையிலே பெருமிதத்துடன் வீற்றிருந்தார்.

9. இணையார மார்பன்

ஏதோ ஆத்திரத்திலே கம்பரை அவமதிக்கவும், வெளியேறிய போகச் செய்யவும் சோழன் செய்துவிட்டனன் என்றாலும், அவன் உள்ளம் அவனை வருத்திக்கொண்டுதான் இருந்தது. அத்துடன், அவன் தேவியான பாண்டியமாதேவியின் மனவருத்தத்தையும் அவன் உணர்ந்தான்.

நிலையற்ற செல்வமும் போகமும் அரசவாழ்வும் கொண்ட தன்னைக் காட்டினும், உண்மையாகவே தமிழ்க் கவியான கம்பர் சிறந்தவர் என்ற நினைவு எழத் தொடங்கிற்று. அது நாளுக்குநாள் வலுப்பெற்றும் வந்தது.

அப்போது ஒருநாள், ஒரு தூதன்வந்து பாண்டியன் அவையிற் கம்பர் இருப்பதையும், பாண்டியன் அவரைப் போற்றிய வைபவங்களையும் சொல்லி நின்றான். சோழன் அதனைக் கேட்டதும் மிகவும் வருந்தினவனாக, 'எப்படியும் கம்பரை மீளவும் தன்பால் அழைத்துக் கொண்டுவிட வேண்டுமென்று கருதியவனாக, அதற்குத் தகுதியான ஒருவனை நாடினான்.

சடையப்ப முதலியாருக்கு ஒரு தம்பி இருந்தார். அவர் பெயர் சரராம முதலியார். அவருடைய தம்பி மகன் 'இணையார மார்பன்' என்ற விருதுடன் சோழனது அவைக்கண் சிறந்த பதவியினை வகித்து வந்தான். கம்பரால் சிறு பருவத்திலேயே தம் மகனைப்போல அன்புகாட்டி வளர்க்கப் பெற்றவன் அவன். அவனை அனுப்புதற்கு முடிவு செய்தான் சோழன்.

“இணையார மார்பா! நீதான் சென்று கம்பரை எங்ஙன மாயினும், நம் சோழ நாட்டிற்கு அழைத்து வருதல் வேண்டும். உடனே புறப்படுக” என ஏவினான் சோழன்.

அவனும் கம்பரைத் தன் தந்தைபோன்று மதித்தவன். ஆதலால், மிகவும் ஆர்வத்துடன் உடனேயே மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

மதுரைக்கு வந்து பாண்டியனது அவையிடத்தே வீற்றிருந்த கம்பரைச் சென்று இணையார மார்பன் வணங்கி நின்றான். கம்பரோ அவனை ஆர்வமுடன் அணைத்துக் கொண்டு கண்ணீரால் முழுக்காட்டினார்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட தென்னவன், 'பெருமானே! இவன் யார்?' என்று கேட்கவும், கம்பர், அவனைப் பாண்டியனுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதாக அமைந்து விளங்கும் செய்யுள் இது.

என்னுடைய தம்பி சரராமனுக்கு இளையான்
கன்னன் மதயானைக் கண்டன்மகன்—துன்னு
பணையார்நீர் வேலிப் பழனஞ்சூழ் சோணாட்டு
இணையார மார்பன் இவன்.

63

“சரராமன் என்னும் என்னுடைய தம்பிபோன்ற வனுக்கு இளையவன் கொடையிற் கன்னனைப் போன்றவனும், போரில் மதயானையைப் போன்றவனுமான 'கண்டன்' என்பவன். அவனுடைய மகன் இவன்!”

“மருதநிலப் பகுதிகளிலே பொருந்தியுள்ள நீர்ப் பெருக்கம் மிகுதியாக விளங்கும் வயல்களையே வேலியாக வுடையதும், விளைவயல்கள் எங்கணும் சூழ்ந்து கிடக்கும் சிறப்பினை உடையதும் சோணாடு; அவ்விடத்தோனாகிய இணையார மார்பன் என்னும் பெயரினன் இவன்!”

சடையப்பர்பால் மட்டுமல்லாது, சடையப்பரின் குடும்பத்தவர் அனைவர்பாலுமே கம்பர் பேரன்பு கொண்ட வராக இருந்தனர். அவர்களும் அவர்பால் மதிப்பும் அன்பும் கொண்டிருந்தனர். இதனை இந்தச் செய்யுளால் நாம் நன்றாகக் காணலாம். அத்துடன், அன்றைய சோணாட்டு அரசியலுள் சடையப்ப முதலியாரின் செல்வாக்கு எவ்வளவு பெரிதாயிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதனையும் அறியலாம்.

10. நினைக்கக் கூடாது

இணையார மார்பன் சோழனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோதும், கம்பர் அவனுடன் உடனடியாகச் சோனாடு திரும்பிவிடுவதற்கு நினைத்தனரில்லை. எனினும், இணையார மார்பனின் வரவினைப் புறக்கணிக்கவும் அவருக்கு இயலவில்லை. அதனால், தாம் சேரநாடு செல்லக் கருதியுள்ள தாகவும், சென்று சேரனைக் கண்ட பின்னர், அப்படியே சோனாட்டுக்குத் திரும்புவதாகவும் கூறினர்.

இணையார மார்பனும், விரைவில் திரும்பியருளுமாறு கேட்டுக் கொண்டவனாகச் சோனாட்டிற்குத் திரும்பினான். கம்பரும், பாண்டியனிடம் பிரியாவிடை பெற்றுப் பிரிந்து, சேரநாடு நோக்கி வழிக்கொள்வார் ஆயினர்.

பாண்டியன் பைந்தமிழைப் பரவுகின்ற இயல்பினன். ஆதலின், கம்பருக்கு ஏராளமான பரிசில்களை நல்கி உபசரித்தான். கம்பர் அவற்றை எல்லாம் இணையார மார்பனிடம் ஒப்படைத்துச், சோனாட்டில் தம் இல்லத்திற் கொண்டு சேர்க்குமாறு கூறிவிட்டுத், தம் சேரநாட்டுப் பயணத்தை மேற்கொண்டனர். அவனும் கம்பருக்குப் பாண்டியன் அளித்த பரிசிற் பொருள்களுடன் சோனாடுசென்று சோழனிடம் தகவலைத் தெரிவித்தான். சோழன் உண்மையிலேயே நாணங் கொண்டான். சோனாட்டைச் சேர்ந்த கம்பரைத் தான் அவமதித்த செயலும், ஆனால், அவரது சிறப்பறிந்து போற்றிய பாண்டியனின் தமிழ்ப்பற்றும் அவன் நினைவினை ஆட்கொண்டன. எனினும், அப்போது தன்னால் யாதும் செய்யவிலாத நிலையில், அவன் கம்பரின் வருகையை எதிர்பார்த்தவனாக இருந்தான்.

சேரநாட்டுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த கம்பர், வழியிற் கொங்குநாட்டைச் சார்ந்த ஒருநிற் சென்று ஒருநாள் இரவு தங்கியிருந்தார். அவ்வூரவர்கள் எவரும் கம்பரைத் தகுந்தபடி உபசரிக்கவில்லை. உண்ணும் நீரோ சேற்று நாற்றம் வீசியது.

அவருக்குக் கொங்குநாடு பிடிக்கவில்லை. கொங்கு நாட்டு மக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை. தமிழறிந்து இன்புறுவார் எனும் அவரை எதிர்ப் படவும் இல்லை. ஆகவே, கொங்குப் பகுதியை நினைக்க நினைக்க அவருக்கு வெறுப்புணர்ச்சியே பெரிதாய் எழுந்தது.

நீர்எலாஞ் சேற்று நாற்றம்
 நிலம்எலாம் கல்லும் முள்ளும்
 ஊர்எலாம் பட்டி தொட்டி
 உண்பதோ கம்பஞ் சோறு
 பேர்எலாம் பொம்மன் திம்மன்
 பெண்களோ நாயும் பேயும்
 கார்உலாம் கொங்கு நாட்டைக்
 கனவிலும் நினைக்கொணாதே!

64

‘கார்மேகங்கள் உலவுகின்ற கொங்குநாடு’ என்கின்றார்; அவை மழைபொழிந்து நாட்டைச் செழிக்கப் பண்ணுதல் இல்லை என்பது கருத்து.

‘நீர்எலாஞ் சேற்று நாற்றம்’ ஆகியது, கேணிகள் வறண்டுபோய்ச் சேற்றுடன் விளங்கிய காரணத்தால், பெண்கள் உரத்த குரலிற் பேசுபவராக விளங்கினர் என்ப தனைக் குறிப்பிட்டு, ‘நாயும் பேயும்’ என்கின்றனர்.

11. நல்லவரே!

கொங்கு நாட்டை அவ்வாறு பழித்து உரைத்தன ராயினும், அங்கும் சிலர் அவரை உபசரித்துப் போற்றாமல் இல்லை. கொங்கு நாட்டு வன்னியர் குடியினர், அந்நாளில் உழவுத் தொழிலையே வாழ்வாகக் கொண்டிருந்தவர்கள். அவர்கள் தாம் சமைத்திருந்த கம்பஞ்சோற்றை அன்புடன் தந்து கம்பரைப் போற்றினார்கள்.

கம்பரது தமிழ் வளமையினை அறிந்தோ, அல்லது அரச ராலும் மதித்துப் போற்றுமாறு விளங்கிய அவரது சிறப்புக்களை நினைந்தோ, அவர்கள் உணவளிக்கவில்லை. தம் ஊருக்கு வந்த ஒருவருக்குத் தம்மிடம் உள்ளதைக்

கொடுத்து உபசரிக்க வேண்டுமென்ற விருந்தோம்பலின் இயல்பினையொட்டியே கம்பரை உபசரித்தனர்.

அவர்களது கபடமற்ற வாழ்வும், அவர்கள்பால் நிலவிய அன்பும், மனிதாபிமானமும் கம்பரைக் கவர்ந்தன.

குமிண்டியும் பண்ணையும் கூட முளைக்கின்ற
கொல்லைக் கம்பை
நிமிண்டியும் ஊதியும் தின்ன வல்லோர்
இந்த நீணிலத்தில்
துமிண்டியங் காய்தன்னை மொட்டை அம்பால்
எய்யுஞ் சூரர்கண்டர்
நமிண்டியிற் பள்ளிகள் அத்தனை
பேர்களும் நல்லவரே!

65

“குமுட்டித் தழையும் வயற்கீரையும் சேர்ந்து உண்டா
கின்ற கொல்லைகளிலே விளைகின்ற கம்பங் கதிர்களைக்,
கையால் நிமிண்டியும், ஊதிக் கோது போக்கியும் தின்பதில்
வல்லவர்கள், இந்த வன்னியர்கள்!

‘அது மட்டுமோ?

‘இந்தப் பெரிய உலகத்தில், துமிண்டிக் காயை மொட்டை
அம்பினாலே எய்து வீழ்த்தும் சூரர்களாகவும் இவர்கள்
விளங்குகின்றனர்.

‘என்னும், நமிண்டி என்னும் ஊரிலிருப்பவர்களான
இந்தப் பள்ளிகள் அத்தனை பேர்களுமே குணத்தால் மிகவும்
நல்லவர்கள். இதனை அறிவீர்களாக!’ என்பது செய்யுளின்
பொருள்.

சிறுவர்கள் அம்பெய்து பயிற்சி பெறுவதுபற்றிக் குறிப்
பிட்டு, அதனால், அம் மக்களின் வில்லாற்றலின் சிறப்பையும்,
அவர்களுடைய உழைப்பின் திறத்தையும் கம்பர் போற்று
கின்றனர்.

12. உலேமுடி இல்லை

பொய்யாமொழிப் புலவர் வரலாற்றில் ஓர் அரிய சம்
பவம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படுவதுண்டு. அது, அயர்வினாலே

சீநக்கரின் படுக்கையில் பொய்யாமொழியார் படுத்திருப்ப, அதனை அறியாது அவர் மனைவி தூக்கக் கலக்கத்தாற் சென்று ஒருபுறம் படுத்துக் கொள்ள, இரவின் இடைநேரத்தில் வந்த முதலியார், புலவரை எழுப்பி, 'எனக்கும் இடந்தருக' எனக் கேட்டதாக விளங்கும் செய்தியாகும்.

சீநக்கர் இறக்கவும், அவர் மனைவியும் அந்நிலையே உயிர் துறக்கவும், அந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு, 'வாழி சோழ' 'அன்று நீ செல்லக் கிடவென்றாய்' என்னுஞ் செய்யுட்களைச் சொல்லிப் பொய்யாமொழியார் தாமும் உயிர்நீத்தனர் என்பர்.

இதேபோன்று, கம்பர் வரலாற்றிலும் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்ததாக வழங்கும் செய்யுள் இது.

சேர நாட்டை அடைந்த கம்பரைச் சேரன் மிகவும் அன்புடன் வரவேற்றுப் போற்றினான். தன்னுடன், தன் அரண்மனையிலேயே வைத்துக்கொண்டு, பிரியாமல் இருந்தும் பேணிான்.

ஒரு நாள் இரவு நேரத்தில், கம்பர் அயர்வினால் படுக்கையிற் படுத்துக் கொண்டு, சேரனின் போர்வையால் தம்மைப் போர்த்தவாறு உறங்கிப் போயினர். நகர்க்காவலை மேற்பார்க்கச் சென்றிருந்தான் சேரன்.

அவன் மனைவி நேடுநேரம் காத்திருந்தவள், அயர்வினால் தானும் படுக்கைக்குச் சென்றாள். தூங்கிக் கிடந்த கம்பரைத் தம் கணவரென்று மயங்கிய அம்மை கட்டிலின் ஒருபுறமாகப் படுத்து உறங்கிப் போயினள்.

இரவின் கடைசிச் சாம வேளையிலே வீடு திரும்பிய சேரன் நிலையை உணர்ந்து பதறினான். விழித்த கம்பரும் பதறினார். அரசியின் தூக்கத்தைக் கலைத்துவிடாது சேரன் கம்பரை வெளியே அழைத்தான்.

'பெருமானே! என் போர்வையைத் தாங்கள் போர்த்திருந்ததுதான் இந்தப் பிழை நேர்ந்ததற்குச் காரணம். இதனை நான் அறிவேன். ஆனால், ஊர் அறிந்தால் பழிக்கும் அன்றோ? இங்ஙனம் நடக்க விடலாமோ?' என்று சோர்வுடன் கேட்டான்.

கம்பர் வருந்தினும், உண்மையை உரைத்து அவனைத் தெளிவுபடுத்த நினைத்தனர். அத்துடன், ஊரின் பழிக்கு வருந்தாமல், உள்ளத்தின் தூய்மைக்கே சிறப்புத் தருதல் வேண்டும் என்பதனையும் வலியுறுத்துகின்றனர்.

தேரையார் செவ்விளநீர் உண்ணர் பழிகம்பர்
நாரியார் தாமறியார் நாமவரை நத்தாமை
கோரைவாய்ப் பொன்சொரியும் சொல்லிமலை நன்னாடா
ஊரைவாய் மூட உலைமூடி தானிலையே! 66

“கோரைப்புற்களின் அடியிலே ஆற்றுநீர் பொன்னைச் சொரிந்து செல்லுகின்ற தன்மையினையுடைய கொல்லிமலையை உரிமையாகக் கொண்ட, நல்ல சேர நாட்டு மன்னவனே!

“தேரையானது செவ்விளநீரின் உள்ளே இருந்தும், அதனை உண்பதில்லை. ஆனால், தேரையுண்டதென்று பழி கூறப்படுவது உண்டாகும்.

“அதுபோன்று, இந்த அம்மையை நாம் காமுற்றதில்லை என்பதனை அவர்தாம் அறிவார். பிறர் அறியாதவராகப் பழி கூறுவதும் இயல்பே!

“ஆயின், நாங்கள் தவறு செய்திலோம். ஆனால், ஊரவரின் வாயை மூடுவதற்கு உலைமூடி போன்றொரு கருவி கிடையாது. ஆகவே, இதனை மறந்து எம்மைப் பொறுத்திடுக” என்பது பொருள்.

சேரனும், கம்பரின் மனநிலையையும் தன் தேவியின் கற்புச் செவ்வியையும் அறிந்தவனாதலின், இதனை மறந்து அவரை முன்போன்று நட்புடன் நடத்தி வந்தனன்.

சில காலம் சென்றபின், கம்பர், சேரனிடம் விடை பெற்றுச் சோனாடு திரும்பினர். சோழனும், அவரை அன்புடன் வரவேற்றுப் பகைமையை மறக்குமாறு வேண்டி உபசரித்தனன். ஊடிப் பிரிந்தவர்கள் மீளவும் ஒன்று கூடினர்.

13. ஆயிரக்கல நெல்!

நென்மலி என்னும் ஊரில் தச்சவேலை செய்பவனாக ஒரு பெருஞ் செல்வன் இருந்தான். ஒரு சமயம், அவ்வூர் வழியாக வரநேர்ந்த கம்பர், அவனைப் போற்றிப்பாட அவன் ஆயிரக்கல நெல் பரிசளித்துப் போற்றினான்.

அவனுடைய கொடையை வியந்து கம்பர் பாடினர். அந்தப் பாடல் இது.

நெற்பயிர் விளைகழனி நென்மலி வாழ்தச்சன்
கற்படு திண்டோளான் கங்கண கணகணவன்
விற்புரை திருநுதலாள் மின்மினு மினுமினுவை
சொற்படி வேலைசெய்வாள் துந்தரு துருதுருமி!

67

“நெற்பயிர் செழிப்பாக வளருகின்ற வயல்களையுடைய வன் நென்மலி என்னும் ஊரில் வாழ்கின்ற இந்தச் தச்சத் தொழிலோன்.

“இவன் கல்லைப் போன்று வலியுடைய தோளாற்றலை உடையவன். கையிலே கங்கணத்தோடு விளங்கும் தச்சர் கூட்டத்தால் விரும்பப்படும் சிறப்பினனும் இவன் ஆவான்.

“விற்போலும் ஒளியுடைய நெற்றியைக் கொண்டவள் அவன் மனைவி. அவளை நோக்கும்போது, பிற பெண்கள் எல்லாம் கதிர்முன் மின்மினிப் பூச்சிகள் போல ஒளிகுன்றித் தோன்றுவர்.”

“அவள் சொற்படி வேலை செய்யும் வேலைக்காரியாகிய இவளோ மிகவும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்களைச் செய்பவள்.”

இவ்வாறு பாடிப் போற்றித் தம்முடைய நன்றியைக் கூறி, அவனை வாழ்த்திச் சென்றனர் கம்பர்.

8. கம்பரும் அம்பிகாபதியும்

கம்பர், புலமைச் செவ்வியாற் சிறந்திருந்ததுபோலவே பெறற்கரிய புதல்வனைப் பெற்றும் சிறப்பெய்தியவர் ஆவர். கம்பர்மகனான அம்பிகாபதி என்பவன், கம்பரின் தமிழ் வல்லமையில் சற்றும் குன்றாதவனாகவே விளங்கினன்.

இவனை ஒட்டக் கூத்தரின் மாணாக்கராக அமர்ந்து கற்றுச் சிறப்பெய்தியவன் என்பார்கள். அங்ஙனமாயின், தாமே கவிவல்ல பெரும்புலவராக இருந்தும், தம் ஒரே மகனைத் தமக்குப் பகையாக விளங்கிய கூத்தரிடம் கற்றுவரு தற்கு விடுத்த கம்பரையும், அவனைத் தம் மாணாக்கனாகக் கொண்டு கவித்திறமும் தமிழ்த்திறமும் ஒருங்கே பெற்ற வனாக உருவாக்கிய கூத்தரின் தகுதியையும், நாம் வியந்து புகழ்ந்து பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

அம்பிகாபதியின் புலமையைக் கம்பர் அறிந்து பெரிதும் இறும்பூது கொண்டனர் என்பதனைச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை. அத்துடன், அவர் மகள் காவேரியின் பொலிவும் பண்பும் அவரைப் பெருமைகொள்ளச் செய்தன.

தம் மக்கள் பருவகாலத்தை நெருங்க நெருங்கக் கம்பரிடமும் ஓரளவு அமைதி ஏற்பட்டது. அவர்களின் நல் வாழ்வனை கருதியவராக, ஒருவாறு சூழ்நிலைகளைச் சகித்துக் கொண்டு போகவும் அவர் தொடங்கினார்.

சோழனுக்கும் அவருக்கும் இடையிலே ஏற்பட்ட வேறு பாடு நீங்கின தென்றாலும், அதன் விளைவாக இருவர்பாலும் கலந்த ஒருமைப்பாடு பின்னர் ஏற்படாமலே போயிற்று எனலாம். இருவரும் கலந்து உரையாடின போதும், சந்தித்த போதும், இடையிலே அந்தப் பேதலுணர்வின் சாயை இருந்து கொண்டதான் இருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையில், கம்பரின் வாழ்விலே எதிர்பாராத பல சிக்கல்கள் உருவாகிவரத் தொடங்கின. அவற்றையும் அவற்றால் வந்துற்ற விபரீதமான விளைவுகளையும் இந்தப் பகுதியிற் காணப்படும் சில செய்யுட்கள் காட்டுகின்றன. அவற்றை நாமும் கற்போமாக!

1. குறைக்குமாம்

ஒருவருக்குப் புலமை வந்தடையும் போது, அதனைத் தெய்வீக அருளினாலே வந்துற்றதாகக் கொள்வதுதான் நம் நாட்டு மரபு. அங்ஙனம் தெய்வீக அருள் பெற்ற புலவர்களிடம், தெய்வீக சக்திகள் பலவும் உண்டாயிருக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இந்தக் கருத்தை ஒட்டிக் கம்பரின் திறத்தைக் காட்டுவது இந்தச் செய்யுள்.

ஒரு சமயம், அரசன் நகர்சோதனை செய்பவனாக, இரவில் நகரைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தான். அவ்வமயம், காளிகோயிலில் அவன் ஒரு காட்சியைக் காண நேர்ந்தது.

ஆண்பேய் ஒன்று காளிக்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட ஒரு பெண்பேய், ஆர்வத்துடன் அந்தச் சந்தனத்தைத் தொட்டு முகர்ந்து இன்புறத் தொடங்கியது. பயபக்தியுடன் காளிதேவிக்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொண்டிருந்த பேய்க்கு அதனாற் பெரிதும் சினம் உண்டாயிற்று. அது சந்தனத்தைத் தொட்ட பேயின் கையை வெட்டி வீழ்த்தியது.

சோழன் அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் அச்சமும் வியப்பும் மேலெழுத் தன் சோதனையை மீளவும் மேற்கொண்டான். கம்பர் வீட்டை அடைந்ததும், அவனுக்கு ஓர் ஆர்வம் எழுந்தது. அந்தச் செய்தியைக் கம்பரிடம் சொல்லி விளக்கம் பெறலாம் என்று நினைத்தான்.

கம்பரின் வீட்டுக் கதவைச் சோழன் தட்டவும், முதலில் விழித்துக்கொண்ட அம்பிகாபதி சென்று கதவைத் திறந்தான். சோழனை வரவேற்ற கம்பர், 'ஏது இவ்வேளையில்?'

என்று வினவச், சோழன் தான் ஒரு வியப்பான நிகழ்ச்சியைக் கண்டதாகச் சொன்னான்.

அப்போது அம்பிகாபதியும் கம்பரும்,

கரைக்கு வடக்கிருக்கும் காளிகாள் அம்மைக்கு
அரைத்து வழிசாந்தைத் தொட்டப்பேய்—உரைத்தும்
மறைக்க வறியாத வன்பேயைக்
குறைக்குமாம் கூர்ங்கத்தி கொண்டு. 68

என்னும் செய்யுளை ஆளுக்குப் பாதியாய்ப் பாடினர். முற்பாதியைக் கம்பர் சொல்ல, அம்பிகாபதி பிற்பாதியைப் பாடி வெண்பாவை முடித்தனன்.

அம்பிகாபதியின் இளமையும் புலமையும் சோழனின் பால் அன்பை நிறைத்தன. அம்பிகாபதியைப் பாராட்டி விட்டு அவன் சென்றான்.

'ஆற்றங் கரைக்கு வடதிசையிலே காவல் தெய்வமாக வீற்றிருப்பவள் காளி. அவள் எலும்புமாலையை அணிந்தவள். அவள் உலக மாதாவாகவும் திகழ்பவள். அவளுக்கு அரைத்து வழித்துக்கொண்டிருந்த சாந்தினை ஒரு பேய் தொட்டது.

'தன் தவறை உணர்ந்த அது, அதனை மறுத்து உரைக்கவும் முற்பட்டது. எனினும், கையிலின்றும் வெளிப்பட்ட மணத்தால் மறைக்க வகையறியாதபடி தயங்கவும் செய்தது. அங்கிருந்த காவற்பேய், தன் கையிலிருந்த வளைந்த கத்தியைக் கொண்டு, வலியபேயின் கையை வெட்டித் துண்டித்தது.'

'இதுவே, அரசர் கண்டது.'

இங்ஙனம், சோழன் கண்ட காட்சியைத் தங்கள் அறிவு நோக்கால் அறிந்து சொல்லினர் இருவரும். அவன் வியந்தாற்போன்றே நாமும் வியக்கின்றோம்.

2. வையம் பெறும்!

அம்பிகாபதி பருவத்தால் இளைஞன்; அத்துடன் கவிதை புள்ளமும், கட்டழகும் அவன்பால் அமைந்திருந்தன. அவனுடைய உடலின் வணப்பும், உள்ளத்தின் சிறப்பும்,

பல கன்னியரை அவன்பால் ஈடுபாடு கொள்ளத் தூண்டினு-
எனினும், அவன் அவர்களுள் எவரையும் மணந்து வாழ்தற்கு
நினைத்தானில்லை. விதி அவனோடு கோரமாக விளையாடப்
போவதை உணராத அவன், ஒரு நாள் மாலவேளையில்
உப்பரிகையில் நின்றிருந்த சோழகுமாரியைக் கண்டதும்,
அவளது பேரழகின் வயப்பட்டுப் பித்தனானான்.

‘அவள் அரசனது குமரியாயிற்றே’ என்ற எண்ணமே
அவன்பால் எழவில்லை. அவளுடைய பேரழகு ஒன்றுதான்
அவன்பால் நிரம்பி நின்றது. அவளையே நினைந்து ஏங்கு
தற்குத் தொடங்கினான்.

காமவயப்பட்ட பின்னர் அவன் போக்கே மாறிவிட்டது.
தான் செய்துவந்த அம்பிகாபதிக் கோவை நூலை எங்ஙனமோ
முடித்துவிட்டான். அவனுடைய புதிய மனமாற்றம் ஒரு
வகையில் அந்தக் கோவை நூலைச் சுவைப்படுத்தத் துணை
நின்றது.

நாள் தவறாமல், அவன் உப்பரிகையின்மேல் வருகின்ற
அரசகுமரியின் காட்சிக்காகக் காத்துக் கிடப்பான். அவளைக்
கண்டதும் ஏக்கப் பெருமூச்சு விடுவான். அவளுடைய
ஒவ்வொரு தோற்றப் பொலிவையும் குறித்துப் பாடுவான்.

இந்த நிலைமை மெள்ளமெள்ளச் சோழனின் காதுகளிற்
சென்றும் விழவே, அவன் கொதிப்படைந்தான். என்னதான்
கவிஞானானும், தான் தன் நிலையை உணராமல், அரச
குமாரியை நாடுவதாவது? அதனை முற்றவும் அறிந்து
முனையிலேயே கிள்ளிவிடவேண்டும் என்று சோழன் துடி-
துடித்தான்.

அவனுடைய மனவேதனையை முதுகிழவரான கூத்தரிடம்
சென்று சொன்னபோது, அவர் முதலில் அதனை நம்பவே
மறுத்தனர். அம்பிகாபதியைப் பற்றி அப்படித் தவறாகக்
கருதுவதற்கு அவர் மனம் இடங்கொடுக்க மறுத்தது.
எனினும், சோழனோ, தான் கேள்வியுற்றதில் உண்மை இருக்க
வேண்டும் எனச் சாதித்தான்.

“சோழனே! அரசகுமாரி மக்களுக்குத் தாய்போன்றவள். அவளை ஒருவன் காமுறுவது தாயை விரும்புவது போன்ற கொடுமையாகும். அதனை அம்பிகாபதி செய்யமாட்டான். அவன் அறிஞன். கம்பரைப் போன்று காமத்தில் எளிமை கொண்டவனும் அல்லன். ஆகவே, நன்றாக ஆராயாமல் பழி கமத்துவது ‘மறையாகாது’ என்றனர் கூத்தர்.

‘அறிவதுதான் எவ்வாறு? வெளிப்படக் கேட்பதும் பழி தருவதாயிற்றே?’ என்று கவலையுடன் கேட்டான் சோழன்.

“ஒன்று செய்வோம். அம்பிகாபதி தன் கோவையை முடித்துவிட்டான். அருமையான அகப்பொருள் நூல் அது. அதனைப் பாராட்டும் வகையில் ஒரு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய். கம்பர், அவன், நீ, நான், இளவரசன் ஆகியோர் மட்டுமே விருந்தில் இருந்தால் போதுமானது. அப்பொழுது, அரசகுமாரியை ஏதாவது படைக்கச் சொல்லவேண்டும். அவளை நேரில் கண்டதும், அம்பிகாபதியிடம் ஏற்படும் உள மாறுதலைக் கவனிப்போம். உண்மை நன்கு தெளிவாகிவிடும். அப்புறம் மேற்கொண்டு செய்வதனைப்பற்றிக் கவனிக்கலாம்” என்றனர் கூத்தர்.

அங்ஙனமே செய்வதாகக் கூறிச் சென்றான் சோழன். ஏற்பாடுகளை உடனே செய்துவிட்டுக் கம்பரையும் அழைத்து வரச் செய்தான். ‘உங்கட்கும் உங்கள் மகனுக்கும் நாளை என் வீட்டில் விருந்து; தவறாமல் வந்துவிடல் வேண்டும்’ என்றான்.

குறித்தபடி விருந்தும் தொடங்கியது. கம்பர் அருகிலேயே அம்பிகாபதி அமர்ந்திருந்தான். அவனை யடுத்துக் கூத்தமுதலியார் இருந்தனர். சோழனும் இளவரசனும் எதிரே அமர்ந்தனர்.

அப்பொழுது, திட்டமிட்டபடி இள்வரசி வட்டிலில் சில உணவுவகைகளை எடுத்தபடியே வந்தனர். அவற்றைப் பரிமாறவும் தொடங்கினள். அவளைக் கண்டதும், அம்பிகாபதி அனைத்தையும் மறந்துவிட்டான். அவள் நடையழகிலே தன்னையும் தானிருந்த இடத்தையும் முற்றவும் மறந்தான். அவன் உள்ளம் அவள்பால் தாவிச் சென்றது.

‘இட்டடி நோவ எடுத்தடி கொப்புளிக்க
வட்டில் சுமந்து மருங்கசைய’

எனப் பாடுதற்குத் தொடங்கினான். கம்பர் அங்கு நிகழ்
வதைக் கவனித்தார். அம்பிகாபதியின் போக்கு அவருக்குக்
கவலையளித்தது. அந்த நிலையிலிருந்து அவனை மீட்க வழி
தேடினார். கலைமகளைத் தியானித்தவராகக்

.... ‘கொட்டிக்’

கிழங்கோ கிழங்கென்று கூறுவாள் நாவில்
வழங்கோசை வையம் பெறும்’

எனச் செய்யுளை முடித்தார்.

அம்பிகாபதி தன் தவறைப் புரிந்து தலைகவிழ்ந்தான்.
சோழனும் கூத்தரும் உண்மையைக் கண்டு கொதித்தனர்.
கம்பரும் கொதிப்பும் அச்சமும் குடிகொண்டவராக வீற்றிருந்
தார்.

“தங்கள் இருவரின் செய்யுள் எவரைப் பற்றியதோ?”
எனச் சோழன் வினவக், கம்பர் தெருவில் கொட்டிக் கிழங்கு
விற்பவள் ஒருத்தியைக் குறித்துச் சொன்னது என்னச்,
சோழன், ‘அங்ஙனமாயின் அவளை நாமும் அழைத்துக் காண்
போமோ’ என்னக், கூத்தரும் அதற்கு இசைந்தனர்.

ஏவலன் ஒருவனை விளித்து, ‘தெருவில் எவளோ ஒருத்தி
கொட்டிக் கிழங்கு விற்றுக்கொண்டு போகிறாள் என்று நம்
கவிஞர் பெருமான் கூறுகின்றனர். அவளை இங்கே அழைத்து
வருக’ என்று ஏவினான் சோழன்.

கம்பரின் உள்ளம் கலைமகளின் திருவருளைத் தியானித்துக்
கொண்டிருந்தது. அம்பிகாபதியோ தன்னுடைய காமவேதனை
ஒருபுறமும், தான் பாடிய பாடலால் விளைந்துவிட்ட விபரீத
நினைவு ஒருபுறமும் தன்னைக் கலக்கி வருத்தச் சோர்வுற்றுத்
தலைகவிழ்ந்தவனாக இருந்தான்.

கலைமகள், தானே கொட்டிக் கிழங்கு விற்பவளாக வந்து
நிற்க, ஏவலனும் அவளை அழைத்து வந்து அரசன் முன்னர்
நிறுத்தினான். அவளுடைய எழிலையும் இனிய குரலையும்

அறிந்த போது சோழன் வாயடைத்துப் போனான். கம்பரோ
கைகுவித்தபடியே தியானத்தில் அமர்ந்து விட்டார்.

‘ இட்டடி நோவ எடுத்தடி கொப்பளிக்க
வட்டில் சுமந்து மருங்கசையக்-- கொட்டிக்
கிழங்கோ கிழங்கென்று கூறுவாள் நாவில்
வழங்கோசை வையம் பெறும்.

69

என்ற செய்யுளின் இலக்கியமாக அந்தக் கன்னி விளங்கினாள்.
அவள் விடைபெற்று மறைந்தபோது அங்கிருந்த அனைவரது
உள்ளங்களிலுமே பாட்டின் பொருள் செறிந்த சொற்கள்
எதிரொலித்தன.

“வட்டிலைச் சுமந்தவளாக அவள் வருகிறாள். இடை
அசைந்தாட அவள் தளர்நடை பயில்கின்றாள். தரையிலே
இட்ட அடியோ அந்த வட்டிலின் சுமையைத் தாங்கமாட்
டாதும், தன் மென்மையின் காரணத்தாலும் நோவு
கொள்ளுகின்றது. இட்ட அடி நோவுதல் அவளுடைய நிலவு
முகத்தின் நெளிவிலே தோன்றுகின்றது. அந்த அடியை
மேலே எடுத்து அடுத்த அடியைத் தரையிலே பதிக்கின்றாள்
அவள். ஐயகோ! எடுத்த அடியிலே கொப்புளங்கள் தோன்றி
விட்டனவே! எத்துணை மென்மை அந்தச் சிற்றடிகளுக்கு?

“அவள் யார்? மன்னன் மகளா? அன்றி மாபெருஞ்
செல்வனின் தலக்குமரியா? அன்று அன்று! அவள் மிகவும்
சாதாரணமானவள். கொட்டிக் கிழங்கு விற்பவள். அவள்
‘கொட்டிக் கிழங்கோ கிழங்கு’ என்று கூவுகின்றாள். அவள்
நாவிலிருந்து எழுகின்ற அந்தக் கூவலில் எவ்வளவு இனிமை!
அதன்கண் விளங்கும் ஓசையின் இனிமைக்கு இந்த வையகம்
முழுதுமே ஈடுதரலாமே!”

பாடலின் நயமான பொருள் நயத்தை அப்படியே
பிரதிபலித்தவளாகச் செல்லுகின்ற அந்தக் கன்னியின் எழில்
அப்படியே அவர்களை ஆட்கொண்டு விடுகின்றது.

கூத்தரும் சோழனும் அந்த எழிலோவியத்தின்பாற்
சென்ற தம் நினைவைத் திருப்புவதற்குச் சற்றே நேரம் பிடிக்க

கின்றது. கம்பரும் அம்பிகாபதியும் அவசரமாக விடை பெற்றுத் தம் இல்லை நோக்கிச் சென்று விடுகின்றனர்.

‘பெருமானே! அம்பிகாபதியின் செயலைக் கண்டீர்கள் அன்றோ? இப்பொழுது யாது சொல்கின்றீர்கள்?’ என்றான் சோழன்.

“கண்டோம். ஆயினும், கம்பரின் கவிவன்மை நம்மை மயக்கியதையும் கண்டோமே? ஆகவே, இப்பொழுது என்ன செய்வது? ஒன்று மட்டும் உண்மை. கம்பர் அம்பிகாபதியின் போக்கை வெறுக்கின்றார். அவர் முகத்தின் தோற்றத்திலே அவன்பாற் கொண்ட வெறுப்பையும் சினத்தையும் யாம் கண்டோம். அவர் அவனைத் தடுத்துவிட முயல்வார். ஆகவே, இனி நாம் சிலநாட்கள் பொறுப்பதன்றி யாதும் செய்தல் வேண்டா” என்றனர் கூத்தர்.

3. இட்ட நெருப்பு

கம்பர் மிகவும் விரைவாகத் தம்முடைய இல்லத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அவருடைய மனம் எரிமலையாகிக் கொண்டிருந்தது. சோழன் தம்மை மதியாது நடந்ததும், பின்னர்ப் பாண்டியனும் சேரனும் அவர்கட்கும் மேலாக வலிமிகுந்த ஓரங்கல் பிரதாபருத்திரனும் தமக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாதலை அறிந்தபின் தம்மை ஒருவாறு ஏற்று மதிப்பதையும் நினைந்தார். சோழனின் பகைமை உள்ளடங்கிக் குமுறிநிற்பதை அறிந்தார். அது இப்பொழுது அம்பிகாபதியின் காமவேட்கையினால் பெரிதும் கிளர்ந்தெழுவதையும் உணர்ந்தார்.

அவர் மனம் பெரிதும் வேதனைப்பட்டது. என்னதான் தன் மகன் காதலின் சக்தியைப் பற்றிக் கருதியிருந்தாலும், சமத்துவத்தைப் பற்றி வாதிட்டு வந்தாலும், அரசன் மகளை அவன் மணப்பது நடக்கக் கூடியதே அன்று. பிற அரசர்களும் அதனை ஆதரிக்க மாட்டார்கள். தந்தைப் பாசமும் தாங்க வியலாத வருத்தமும் சினமும் அவரை ஒருங்கே சூழ்ந்து சிதைக்கத் தொடங்கின.

கவிநாயகனான அம்பிகாபதியோ மௌனநாயகனாகத் தளர்வுடன் அப்படியே தந்தையின் பின்னாக வந்து கொண்டிருந்தான். தன் செயல் நியாயமோ நியாயமில்லையோ தன்னால் அதனைக் கைவிட இயலாது என்றும்மட்டும் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது.

“அம்பிகாபதி!”

“அப்பா!”

“இன்று விருந்தின்போது நீ நடந்து கொண்டது உனக்கே வெட்கமாக இல்லையா? அரசனின் மகன் அவன் என்பதுகூட நினக்கு மறந்து விட்டதா?”

“மறக்கவில்லை அப்பா! ஆனால், அந்த அழகின் முன்னர் நான் அடிமையாகி விட்டேன். என்னை இழந்துவிட்டேன். யான் என் செய்வேன்?”

“இன்று நான் நின் செய்யுளை மாற்றிப் பாடியிரா விட்டால், நின்னை மன்னன் கொன்றிருப்பானே! அவன் முகத்தில் எழுந்த சினத்தை நீ காணவில்லையா?”

“கண்டேன். ஆனால், யான் எதனையும் கருதும் நிலையில் இல்லையே. என்னைப் பற்றி எரிக்கும் காமநோய் என் அறிவையும் சுயவுணர்வையும் எரித்து விடுகின்றதே!”

அம்பிகாபதி பாடுகின்றான்.

உருகி உடல்கருகி உள்ளீரல் பற்றி

எரிவ தவியாதென் செய்வேன்--வரியரவ

நஞ்சிலே தோய்ந்த நளினவிழிப் பெண்பெருமாள்

நெஞ்சிலே யிட்ட நெருப்பு.

70

“வரிகளையுடைய பாம்பினது நஞ்சிலே தோய்ந்து, அந்த நச்சுத் தன்மையுடன் நளினத்தையும் காட்டியமைந்த விழிகளையுடைய அந்தப் பெண் பெருமாள், என் நெஞ்சிலே காம நெருப்பினை இட்டு விட்டனளே!

“அதனால் உருகி அழிகின்றேனே! உடல் கருகி வேகின்றேனே! உள்ளீரலும் பற்றி எரிவதான வாநனையில் சிக்கியுள்ளேனே! அந்த நெருப்பினை அவித்தற்கு முயலாமல் யான்

என்ன செய்வேன்?" என்ற பொருளோடு செய்யுள் அமைகின்றது.

“அம்பிகாபதி! நீ கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பனின் மகன்! நீயும் கவியரசன்! கலைமகளின் காதலிலே மூழ்கித் திளைத்துக் கவியமுதை வாரிவழங்கி உலகுய்ய உழைக்குங் கடமையினர் நாம். கேவலம், பெண் ஆசையின் காரணமாக நீ அழிந்து விடக் கூடாது. மகனே! நீ அவளை மறந்துவிட்டா! அவளினுங்காட்டில் அழகியர் பலர் உன்னை அன்போடு ஏற்பார்கள். அவள் நினைவை விட்டுவிட்டா!”

கம்பர் மன்றாடினார். அம்பிகாபதியோ மௌனமாகவே நின்றான். கம்பர் சினந்தார். அவன் கண்ணீரானான். செய்வதறியாது, விதியை நொந்தவராகக் கம்பர் வேதனையிலே ஆழ்ந்து தாமும் மௌனமானார்.

4. படைத்தளன்

கூத்தரும் சோழனும் பெரிதும் கவலையுடனே அம்பிகாபதியின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வருவாராயினர். எளிதிலே அவன் அரண்மனைக்குள் போவதும் வருவதுமாயிருந்த நிலையினை மாற்றுவதற்கும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. கம்பர் தக்கபடி எடுத்துக் கூறி அவனைக் கண்டித்திருப்பர் என்ற நம்பிக்கையும் அவர்கட்கு இருந்தது.

அடுத்த சில நாட்கள்வரை கம்பரைக் காணவில்லை. அம்பிகாபதியையும் காணவில்லை. அவனை அவர் தடுத்திருக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை அவர்கட்கு ஏற்படல் ஆயிற்று.

கம்பர் தம் மகனுக்கு எத்துனை அறவுரைகளைக் கூற முயன்றும், அவை பயனற்றவாய்ப் போவதையே கண்டனர். அவனை வீட்டைவிட்டு வெளிச் செல்லாதபடி தடுப்பதும் இயலாது. எனவே, விதியின்மீது முடிவை விட்டுவிட்டுக் கவலையுடன் சோர்வுற்று வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டனர்.

‘அண்ணா! அப்பாவின சொற்களைக் கேட்டு அதன்படி நடந்து கொள்வதுதான் நல்லது. ஆகவே, நீயேன் உன்னுடைய பிடிவாதத்தை விடமாட்டேன் என்கின்றாய்?’ எனக்

கேட்டு, அண்ணனின் மனத்தை மாற்றுதற்கு முயன்ற காவேரியும் தோல்வியையே கண்டாள்.

ஒரு நாள் மாலை வேளையிலே, அம்பிகாபதி தன்னை மறந்த வனாக வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் செல்லத் தொடங்கினான். கம்பரோ அவ்வமயம் வீட்டில் இல்லை. காவேரியின் சொற்களை அவன் பொருட்படுத்தும் நிலையிலும் இல்லை.

அவன் கால்கள் வழக்கமாகச் சோழகுமாரியைக் காணக் கூடிய இடத்தை நோக்கி இழுத்துச் சென்றன. அங்கே, அவன் எதிர்பார்த்தபடி அவளைக் காணவில்லை. உப்பரிகையில் அவளைக் காணாத அவன் மனம் வெம்மையால் கட்டழிந்து போனது. அவளைக் கண்டே ஆகவேண்டும் என அவன் துடித்தான்.

மாலையும் மயங்கத் தொடங்கியது. வானத்தே நிலவும் ஒளிசெய்யத் தொடங்கியது. அம்பிகாபதியும் அரண்மனையுள் பித்தனைப்போலச் சுற்றி வந்தான்.

அந்தப்புரத்துப் பக்கமிருந்து திடுமெனச் சிரிப்பொலி எழுந்தது. தோட்டத்திலே இருந்து எழுந்த அந்தக் குரலின் இனிய நாதம் காந்தத்தைப்போல அவனைப் பற்றி இழுத்தது. அவன், தன்னையோ, தான் செய்வதையோ, தன்னைச்சோழன் தொடர்ந்து வருவதையோ காணவில்லை. அந்தச் சிரிப்பொலியின் சிருங்கார அழைப்பினைத் தொடர்ந்தான்.

தோட்ட வாயிற் கதவினைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு அங்கே நோக்கினான். நிலவின் தண்ணொளியிலே, இளமானுடன் விளையாடியபடி நின்றிருந்தாள் சோழகுமாரி.

கண்டான் அம்பிகாபதி. கவிஞன் அவன்; அத்துடன் காதல் வெள்ளத்தே மூழ்கியவன். அவன் உள்ளம் கட்டழிந்தது. அந்த நிலையிலும் கவிதையூற்றுக் கண்திறந்து பெருகி வெளிப்பட்டது.

அம்பிகாபதியின் குரல் அந்த அமைதியை ஊடறுத்த வாறு எழுந்தது. அந்தக் குரலிலேதான் எவ்வளவு இனிமை! அதனைப் பாடும் அவனிடந்தான் எத்துனைப் பிரேமை!

அரசுகுமரியும் அந்த இனிய பாடலின் நயத்திலே தன்னை மறந்தாள். மான்குட்டியையும் மதியையும் மறந்தாள். மெய்ம்மறந்து பொற்சிலைபோல நின்றாள். சோழனோ குமுறிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் செய்யுள் இது.

மைவடிவக் குழலியர்தம் வதனத்தை
நிகர்ஒவ்வா மதியே மாணே!
செய்வடிவைச் சிற்றிடையைத் திருநகையை
வேய்த்தோளைத் தெய்வம் ஆக
இவ்வடிவைப் படைத்தவடிவு எவ்வடிவோ?
யான் அறியேன் உண்மை யாகக்
கைபடியத் திருமகளைப் படைத்திவளைப்
படைத்தனன் நற் கமலத் தோனே!

71

“இருளின் வடிவமாகத் திகழ்கின்ற கூந்தலினை உடையவரான இந்த மகளிரின், திருமுகத்தினை நிகராக ஒப்பாகாது விளங்கும் மதியமே! இவர் கண்களுக்கு ஒப்பாகாத கண்களையுடைய மாணே!

“செவ்விய இந்த வடிவினைப் பாருங்கள்! சிறுகித் தோன்றும் இடையது எழிலினைக் காணுங்கள்! அழகு தவறும் முறுவலை நோக்குங்கள்! மூங்கிலைப் போலும் தோள்களைக் காணுங்கள்! தெய்வமாக அல்லவோ இவர்களைப் படைத்துள்ளனன்.”

“இந்த வடிவழகைப் படைத்தது எந்த வடிவினைக் கண்டோ என்பதும் உண்மையாக யான் அறிய மாட்டேன்.”

“தன் கைகள் படைப்பிற் படியுமாறு முதற்கண் திருமகளைப் படைத்து, அதன்பின் அவளினும் சிறப்பாகத், தாமரை வாசனாகிய பிரமன், இந்த வடிவத்தைப் படைத்திருக்க வேண்டும்!”

பாடலின் பொருள் நயமானதுதான். ஆனால், அதன் விளைவுதான் பொல்லாதாகி அமைந்தது. சோழன் அம்பிகாபதியைக் கையோடு பற்றிச் சென்றான். ‘அந்தப்புரத்தினுள் ஆடவர் அத்துமீறி நுழைவது தவறு; அத்துடன் அரசினம்

குமரியின்மீது மையலுற்றுப் பாடியதோ பெருந்தவறு' அம்பிகாபதி கையும் களவுமாக அகப்பட்டுக் கொண்டான். தன் செயலை மறைக்கவோ மறுக்கவோ அவன் முயலவில்லை. அரசகுமரியின்பால் தனக்கு ஏற்பட்ட அளவிறந்த ஆர்வமே தான் அங்ஙனம் முறைபிறழ்ந்ததற்குக் காரணம் என்பதை அவனே ஒப்புக்கொண்டான்.

கூத்தரின் முன்னே அவனைக் கொண்டு நிறுத்தினான் சோழன். நிகழ்ந்ததைச் சொன்னான். கூத்தரின் கண்கள் கலங்கின. அம்பிகாபதியை அவர் மிகவும் வருத்தத்துடனே நோக்கினார். அவருடைய நோக்கின் கடுமையை உணர்ந்த அவன் தலைகவிழ்ந்து மெளனமாகி நின்றான்.

அம்பிகாபதியும் அவன் பாடலும் அதன்பின் நிசுழ்ந்த பல சம்பவங்களும் சோழகுமாரியின் உள்ளத்திலே ஒரு புதிய கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தன. அவள் அவனுக்காக முதலில் இரக்கப்பட்டத் தொடங்கினாள். இரக்கம் அன்பாக மலர்ந்து, அன்பு காதலாகவும் மணக்கத் தொடங்கியபோது, அவள் தன்னை மறந்தவளாக நிலைதடுமாறினாள்.

தந்தையும் கூத்தரும் இருக்கும் இடத்தை நாடி வந்து, அம்பிகாபதியை மன்னித்துவிடுமாறு முறையிட்டாள். அந்தச் செய்யுளின் இனிமைக்கு எது வேண்டுமானாலும் தந்து சிறப்பிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்க, அதனைவிட்டு அவனைத் தண்டிக்க நினைப்பது தவறாகும் என்பதை வற்புறுத்தினாள்.

பாண்டிய குமாரியின் மகள் அவள்; புகழேந்தியாரின் தமிழ்நலத்தை உண்டு கனிந்த தாயின் தமிழ் வெள்ளம் அவளிடமும் நிரம்பிநின்றது. அத்துடன் கூத்தரும் கம்பரும் அவளுடைய தமிழ் வளத்தைச் செழுமை உடையதாக்கி இருந்தனர். அதனால், தமிழ் அவளையும் ஆட்கொண்டது. செழுந்தமிழ்க் கவிஞனான அம்பிகாபதியின் முன்னர்த் தான் அரசகுமாரி என்பதைவிடத், தமிழ்த் தெய்வத்தின் அடியவளாகவே நிற்க அவள் விரும்பினாள்.

அம்பிகாபதியின் நிலையிலே அரசகுமாரியின் இந்த மன மாற்றம் ஒரு புதிய சிக்கலை ஏற்படுத்திற்று. சோழனும்

கூத்தரும் இந்த மாற்றத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. அம்பிகாபதியைக் குற்றஞ்சாட்டுவது, அரசுகுமாரியின் மனமாற்றத்தால் மிகவும் கடினமாகிவிட்டதனை அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

“அம்பிகாபதி! நடந்தது நடந்துவிட்டது. இந்த நிகழ்ச்சியைப் பெரிதுபடுத்தாது நாம் ஒருவித முடிவுக்கு வருவதுதான் அறிவுடைமை ஆகும். ஆகவே ஒன்று செய்யலாம். இந்த வாரத்து வெள்ளியன்று நம் புலவரவை கூடும். நீ பேரின்ப நயத்தைப் பெய்து நூறு செய்யுட்கள் பாடுதல் வேண்டும். நின் உள்ளத்திலே சிற்றின்ப நினைவே எழுதல் கூடாது. எழுந்தால், அது உனக்கே இடையூறாய் முடியும். அங்ஙனம் நீ பாடி முடித்தால் இந்தப் பிழையை யாங்கள் மறந்து விடுகின்றோம். அன்றி இடையில் சிருங்காரச் செய்யுட்களை நீ பாடத் தொடங்கினால், நினக்கு மரண தண்டனை தரப்படும்: என்ன சொல்லுகின்றாய்’ என்றார் கூத்தர்.

‘நூறு செய்யுட்கள் என்ன? ஆயிரஞ் செய்யுட்கள் ஆயினும் பாடுகின்றேன். ஆனால், அமராவதியின் பேரழகினை மட்டும் வியந்து பாடாமலிருக்க என்னால் இயலாது’ என்றாள் அம்பிகாபதி.

‘பாடி வெற்றியும் பெற்றுவிட்டால், நான் அம்பிகாபதி யாரைச் சந்திப்பதிலோ, அல்லது காதலிப்பதிலே தடையிருக்கக் கூடாது’ என்றாள் அரசுகுமாரி.

‘அங்ஙனமே ஆகுக! விதி உங்கள் பங்கிலா அல்லது எங்கள் பங்கிலா என்பதனை அன்றைக்கு முடிவு செய்வோம்’ என்றனர் கூத்தர்.

சோழனோ யாதும் கூற வகையின்றி மௌனமாகக் கூத்தரின் கருத்தை ஏற்றிருந்தான். அம்பிகாபதி இசைவளித்தபின் வீடு நோக்கிச் செல்ல, அமராவதியும் தன் அந்தப்புரம் சென்றாள். அவள் மனத்திலே அம்பிகாபதி நிறைந்து விட்டான்.

‘பெருமானே! அம்பிகாபதி குறித்தபடி பாடிவிட்டால்? அவனோ சிறந்த ாவிஞன். நம் தகுதியை என்ன வகையில் நாம் காப்பது?’ என்றான் சோழன்.

‘நாம் இப்பொழுது முடிவைத் தெய்வத்திடம் விட்டிருக்கின்றோம். அம்பிகாபதி அமராவதியை அடைவதுதான் தெய்வநியதி என்றால், அதனைத் தடுப்பதற்கு நம்மால் முடியாது. மேலும், கம்பருக்கு நெருங்கிய நண்பனான பிரதாபருத்திரன், நாம் காரணமின்றி அவர் மகனுக்கு ஊறு செய்தால், நம்மீது படையெடுத்தலும் கூடும். சேர பாண்டியரும் நமக்கு உதவ மாட்டார்கள். ஆகவே, இந்தப் போட்டியின் விளைவு எங்ஙனமாயினும், அதனை ஏற்பதுதான் நமக்கு நன்றாகும்’ என்றனர் கூத்தர். வேறு சிந்தனையின்றிச், சோழனும் அந்த முடிவினை ஏற்றவனாகச் சோர்வுடன் அமர்ந்தான். கூத்தரின் உள்ளம், இருதலைக்கொள்ளி உள்ளிடைப்பட்ட ஏறும்பினைப்போலத் தவிப்பதாயிற்று. ஒருபுறம் அம்பிகாபதியின் பாசம் அவரை வாட்டியது; மற்றொருபுறம் சோழவரசின் கௌரவம் அவரைச் செயலறச் செய்தது. இறைவனின் கருணையை வேண்டியவராக அவர் தம்முடைய இல்லத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

5. போட்டியும் முடிவும்!

அம்பிகாபதியைப் பற்றியும் அரசனின் முடிவைப் பற்றியும் கேள்வியுற்ற கம்பர் பெரிதும் உள்ளம் புண்பட்டனர். அவருடைய உள்ளுணர்வு அவரை எச்சரித்தது. அம்பிகாபதியின் போக்கு அவனை அழித்துவிடவே போகின்ற தென்பதனை அவர் உணரத்தொடங்கினார்.

‘அம்பிகாபதி! இந்தப் போட்டியிலாவது நீ உள்ளத்திண்மையுடன் நடந்துகொள். இதன்கண் நீ தவறினால், நினைக்க காப்பது எவருக்கும் இயலாது. ஆகவே நினைப்பெரிதும் வேண்டிக் கொள்கின்றேன். நின் காமவெள்ளத்தைச் சற்று அணையிட்டுவிட்டு, நின் கடமையை நினைந்திரு’ என்றுதான், தம்மை வணங்கிநின்ற மகனை அவரால் வாழ்த்த முடிந்தது.

புலவரவை கூடியது. போட்டியின் நிபந்தனைகள் அறிவிக்கப்பட்டன. 'பேரின்பத்தைப் பற்றி நூறு செய்யுட்களை அம்பிகாபதி பாடுதல் வேண்டும். ஒன்றேனும் தவறு மானால், அவன் உயிரிழக்க வேண்டும்! வெற்றிபெற்றால், அவன் விரும்பும் எதனையும் மன்னன் மறுக்காது அளித்தல் வேண்டும்!'

இருசாராரும் இசைந்தபின்னர், கம்பரும் கூத்தரும் நடுவர்களாக வீற்றிருக்க, அம்பிகாபதி தன்னுடைய செய்யுட்களைத் தொடங்கினான். முதலிற் கடவுள் வாழ்த்தினைப்பாடிய வனாக அவன் தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டே இருந்தான்.

தமிழ்த்தேன் அருவிபோல் கொட்டுதலை அருந்திக் களித்துக் கொண்டிருந்தனர் அவையினர். தொண்ணூற்றொன்பது செய்யுட்கள் பாடிவிட்டான். ஒரே ஒரு செய்யுள் தான் பாடல் வேண்டும். சோழனின் முகத்திலே கவலை படர்ந்தது. கூத்தரின் முகத்திலே தெய்வீகநிலை சுடர் விட்டது. கம்பர்பால் வெற்றிப் பெருமீதம் விளங்கத் தொடங்கியது. ஆனால், விதியோ வேறுவிதமாக முடிவு செய்திருந்தது. கடவுள் வாழ்த்தையும் ஒரு செய்யுளாக எண்ணிவிட்ட அரசுகுமாரி, அம்பிகாபதி நூறு செய்யுட்களைப் பாடி வெற்றி பெற்றுவிட்டான் என்ற எக்களிப்பிலே, தன் இருக்கையினின்றும் எழுந்து அவனை நோக்கி வாழ்த்தினாள். அவன் அவளைக் கண்டான். அவள் பூரிப்பை நோக்கினான். அவன் உள்ளத்திருந்து காதல்தேன் பிலிற்றும் சொற்கள் அவனையும் அறியாதேயே வெளிவந்தன.

சற்றே பருத்த தனமே
 குலுங்கத் தரள வடத்
 துற்றே யசையக் குழையூசல்
 ஆடத்துவர்கொள் செவ்வாய்
 நற்றேன் ஒழுக நடன
 சிங்கார நடை யழகின்
 பொற்றேர் இருக்கத் தலையலங்
 காரம் புறப்பட்ட தே!

அம்பிகாபதி பாடினான்! அவையின் எம்மருங்கும் அந்தப் பாடலைக் கேட்டவரின் மகிழ்ச்சிப் பேராவாரம் எழுந்தது. கூத்தரின் முகம் தாழ்ந்தது. கம்பரின் தலை கவிழ்ந்தது. சோழனின் குரல், ஆரவாரத்தை ஊடறுத்தபடி எழுந்தது.

'அம்பிகாபதி! நீ தவறினை! நூராவது செய்யுள் சிற்றின்ப மாகப் பாடிவிட்டனை. நின் விதிக்கு இனி யாம் பொறுப்பன்று. நாளைக் காலையில் நீ கழுவேற்றப் படுவாய்' என்றான் சோழன்.

அமராவதி அலறினாள். அம்பிகாபதி அப்போதும் சிரிப்புடன் நின்றான். கம்பர் அவனைத் தழுவிக்கண்ணீர் சொரிந்தனர்.

"சிறிதளவாகவே பருத்திருக்கும் இளமுலைகள் குலுங்கவும், முத்துமாலை நெருங்கிக் கிடந்து அசையவும், இரு காதுகளின் குழைகளும் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கவும், பவளம்போற் சிவந்திருக்கும் வாயிதழ்க் கடையினின்றும் நறிய இதழுமுகிய தேன் ஒழுகவும், நடனம்போன்ற எழில் சிறந்த நடையழகியுடைய அமராவதியின், பொற்றேர் போன்ற அல்குல்தடம் மறைந்திருக்கவும், அவள்தன் தலையலங்காரம் மட்டும் தோன்றி எனக்கு அருள்செய்ததே' என்பது செய்யுளின் பொருள்.

6. கூத்தரின் நிலை

'கம்பரே! எதனையோ எண்ணி இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தேன். எதுவோ நடந்துவிட்டது. யான் சோழனைச் சமாதானப்படுத்த முடியுமா வென்று பார்க்கின்றேன்' எனக் கூறியபடியே கூத்தர், சோழனைக் காணச் சென்றார்.

அங்கே சோழன் சினத்தோடு வீற்றிருக்க, அரசகுமாரி அவன் கால்களில் விழுந்து கதறிக் கொண்டிருந்த காட்சியைக் கண்டார். அவன் அதற்கு அசையாதிருந்த நிலையையும், அரசமாதேவி தன் மகளுக்கு இரங்குமாறு வேண்டி நின்ற நிலையையும் பார்த்தார். அவருக்கு எதனைச் சொல்வது என்றே தோன்றவில்லை.

கண்டரோ காணம்பி காபதி செய்யும் பிழையைக்
கண்டரோ நம்மிற் கள்ளயில்லை—உண்டோகாண்
சூற்றாது கோபம் அடங்கவிவ னையொட்டக்
கூத்தாவென் செய்திடலாங் கூறு.

சோழனின் கேள்வி இப்படிச் செய்யுளாகவே எழுந்தது.

‘நம்பால் பிழையும் இல்லை; கள்ளமும் இல்லை. அவனை
என் செய்யலாம்? நீதியறிந்தவர் நீர். நீரே கூறும்’ என்கிறான்
சோழன்.

‘நீதி! கூத்தின் உள்ளம் நீதியைப் புறக்கணிக்கத்
துணியவில்லை. பாசமும் தமிழ்ப்பற்றும் நீதியை அழிக்க
முற்படவும் இல்லை. அப்போது அவர் நீதியின் காவலனாக
மாறினீட்டார்.

‘அம்பிகாபதி தம் மாணவன் என்றிருந்த பாசப்
பிணிப்பையும் மறந்தார். அமராவதி ‘தாத்தா தாத்தா’
வெனத் தம்மைச் சுற்றி வந்திருந்த அந்த அன்பின் கனிவையு
மும் மறந்தார். மகளைப்போன்று நின்ற அரசமா தேவியையும்
மறந்தார். நீதியின் நினைவோடு கலந்தார்.

‘பளிப்பகையோன் மாமரபின்
பார்த்திபனே சோழா
உனக்கினியான் சொல்லுவதொன்
றுண்டோ—கனத்த
பிழைசெய்தான் அன்னைக்குப்
பின்பார்க்க வேண்டாம்
கழுவினிலே ஏற்றிவிடல் காண்’

73

என்றார்.

‘அம்பிகாபதி தமிழன்னைக்கே பிழைசெய்தான். அன்னை
போன்ற அரசகுமாரிக்கும் பிழைசெய்தான். அவனைக்
கழுவேற்றிவிடுக’ என்பதுதான் அவர் கூறிய விடையாக
அமைந்தது.

மயங்கி வீழ்ந்த மகளை அணைத்தபடியே அரசமாதேவி
கொண்டு செல்லச், சோழன் பொங்கிய சினத்தனாக

வெளியேறிப்போகக், கண்ணீர்க்கடலுள் தத்தளித்து நின்றார் முதுகிழவரான கூத்தர்.

7. ஈரம் உண்டோ?

அம்பிகாபதியைக் காவலர்கள் சிறையிட்டுவிடுகின்றனர். அவனைச் சென்று கண்ணீரால் குளிப்பாட்டித் துடித்துச் சோர்கின்றனர் கம்பர்.

“நின் வீரம் எல்லாம் எங்கேயடா? நின் கவித்திறன் சென்றவிடம் எங்கேயடா? ஒரு செய்யுளைப் பாடி முடித்திருக்கக் கூடாதா?” என்று புலம்புகின்றார் கம்பர்.

அவரைத் தேற்றுபவனாக அம்பிகாபதி பாடுகின்றான்.

வீரமுண் டோமதன் கையம்பி
 னூல்வெந்து வீழுகைக்கு
 நேரமுண் டோவஞ்சி நேர்பட்ட
 காடையில் நெஞ்சைவிடப்
 பேரமுண் டோசொல வொண்ணை
 காமப் பெருநெருப்புக்கு
 ஈரமுண் டோவைய னேயென்ன
 பாவம் இனிச் சொல்வதே!

74

“ஐயனே! மதனது கையிடத்தவான மலரம்புகளிஞாலே தாக்கப்பட்டு அந்த வெம்மையினாலே பட்டுவீழுகின்ற தன்மைக்கு, எதிர்நிற்கக் கூடிய வீரம் என்பதும் உளதாமோ?”

“வஞ்சிக்கொடி போன்ற அவள் எனக்கு நேராக எதிர்ப்பட்டபோது, பிறவற்றை எல்லாம் நினைப்பதற்கு நேரமும் உளதாகுமோ? நெஞ்சத்தை அவள்பாற் செல்லுதற்கு விட்டு விடுதலன்றி, வேறு பேரம்பேசி நிற்பதென்பதும் உளவாமோ?”

“சொல்லுதற்கும் இயலாதபடி பெருகிநிற்கும் காமமாகிய பெருநெருப்புக்கு என்னைக் காக்கவேண்டும் என்கின்ற இரக்கம் என்பதும் உளதாயிருக்குமோ?”

‘ஆகவே, இனி, என்ன பாவம் என்று நாம் சொல்ல தற்கு இருக்கின்றது. எல்லாம் ஊழ்வினையின் செயல்’ என்பது பொருள்.

8. தவிர்ப்பார் ஆர்?

அந்த நிலையிலே கம்பரின் உள்ளமும் தெளிவு பெறுகின்றது. தம் மகனுடைய உள்ளத்தை அவர் புரிந்து கொண்டனர். சாவை ஏற்கத் தயாராக நிற்கும் அவனது துணிவு அவரையும் செயலற்று நின்றுவிடச் செய்கின்றது.

இந்நாள் இதுவினையும் என்றெழுத்துத் தானிக்க
என்னாலே யாவதொன்றும் இல்லையே—என்னாலே
வந்ததுதான் அப்பா மகனே தவிர்ப்பவரார்
முந்தையினீ செய்தவினையே!

78

என்கின்றார் அவரும்.

‘இந்த நாளிலே இதுதான் நினக்கு வந்து ஏற்படும் என்கின்ற நின் தலையெழுத்து இருக்கின்ற பொழுது, என்னாலே அதனைத் தடுப்பதற்கு இயலுவது என்பதும் இல்லை தான். அப்பனே! மகனே! எல்லாம் என்னாலே வந்தது தான். முன் பிறவியின்கண் நீ செய்த வினையின் பயன்தான். அதன் விளைவினைத் தடுப்பதற்கு ஆற்றலுடையவர்தாம் யார்?’ என்பது செய்யுளின் பொருள்.

9. மகதேவர் செயல்

தந்தையின் சோர்வைப் புரிந்துகொண்ட அம்பிகாபதி, தன் முடிவை மறந்துவிட்டுச் செல்லுமாறு அவரை வேண்டுகின்றான். விதியின் விளைவினை வலியுறுத்தியும், பெருமானாகிய சிவனின் திருவிளையாடலை நினைவுறுத்தியும், அமைதிக்கொள்ள வேண்டுகின்றான்.

இந்நாள் இதுவினையும் என்றெழுத்துத் தானிருக்க
என்னாலே யாவதொன்றும் இல்லையே—என்னாலே
வந்ததுகாண் ஐயா வரும்விதியை யார்தடுப்பார்
எந்தைமக தேவர்செயலே!

79

‘இந்நாளிலே இதுதான் வந்து நேரிடும் என்கின்ற தலையெழுத்து உண்டாயிருக்க, என்னாலே நிகழ்ந்ததெனச் சொல்லதும் ஒன்றும் இல்லை. என்னாலே தான் உங்கட்கு இந்தத் துன்பம் வந்துவிட்டது. வந்துறும் விதியின் செயலைத் தடுப்பவர் யார்? எந்தை மகதேவர் செயல் எல்லாம்’ என்பது பொருள்.

10. வெட்டுப்பட்டாய் மகனே!

சோழனின் ஆணைப்படியே அம்பிகாபதியைக் கழுவேற்ற முயல்கின்றனர். அப்பொழுது க்முமரம் பற்றி எரிகின்றது. கண்ட காவலர்கள் அச்சமுற்று வந்துசோழனிடம் தெரிவிக்க, அவன் ஆத்திரத்துடன் கொலைக்களத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றான்.

அம்பிகாபதியைத் தன் வாளால் வெட்டி வீழ்த்துகின்றான். அவன் மனம் அமைதி பெறுகின்றது. அந்தச் செய்தி அரண்மனையிற் சென்று பரவியதும் அரசினங்குமரி கதறுகின்றாள். ‘தன் காதலின் காரணமாகவே கவிஞன் அம்பிகாபதி வெட்டுண்டான்’ என்ற நினைவின் அழுத்தம் அவனைத் துடிதுடிக்க வைக்கின்றது. தெய்வீகக் காதலிற் சிக்கிய அவன், தன் ஏக்கச் சுமையின் அழுத்தத்தால் தளர்ந்து வீழ, அந்நிலையே அவன் உயிரும் போய்விடுகின்றது.

கம்பர் செய்தி கேட்டதும் பித்தராகவே போய்விட்டார். அவர் கவியுள்ளம் கரைந்து உருகிப் பாசத்தால் நிலையழிந்து நின்றது. என்றாலும், சோகமும் செய்யுளாகவே தோன்ற மகனின் முடிவை எண்ணிப் புலம்புகின்றார்.

மட்டுப்ப டாக்கொங்கை

மாணர் கலவி மயக்கத்திலே

கட்டுப்பட் டாயென்ன

காதல்பெற் ருய்மதன் கையம்பினால்

பட்டுப்பட் டாயினுந்

தேறுவை யேயென்று பார்த்திருந்தேன்

வெட்டுப்பட் டாய்மக

னேதலை நாளின் விதிப்படியே!

“மகனே! முலைநலங்காட்டி ஆடவரை அலைக்கழிக்கும் மான்போன்ற மங்கையரது, கலவியின்பமானது அளவிறந்து நின் நினைவிலே நிறைந்திருந்த அந்த மயக்கத்திலே, நீ கட்டுப் பட்டுக் கிடந்தாய்!”

“என்னதான் காதலைப் பெற்றனை! யாதும் இல்லையே!”

“மதன் கையம்பினாலே பட்டுப்பட்டாயினும் நீ தெளிவு பெற்று விடுவாய் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். அதுதான் பொய்யாயிற்று.”

“தலைநாளின் விதிப்படியே நீயும் வெட்டுப்பட்டு வீழ்ந்தனையே” என்பது பொருள்.

11. யார்தான் உவமை?

கம்பரின் சோக நிலை நாளுக்கு நாள் பெருகுகின்றது. அவரது நண்பர்கள் பலரும் அவரைத் தேற்றுவதற்கு முயல்கின்றனர். அவர்களின் தேறுதல் உரைகள் அவர் சோகத்தை மிகுதிப்படுத்தினவே யன்றிக் குறைந்துவிடவில்லை.

அவருடைய மகளான காவேரி மட்டும் இல்லாதிருந்தால் அவர் உயிரையே விட்டிருப்பார். அவளையாவது வாழச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை அவர் உயிரை உடலுடன் ஒட்டியிருக்கச் செய்திருந்தது.

கம்பர் இராமாயணம் பாடியவர். தசரதன் புத்திர சோகத்தால் இறந்ததனை உருகிப்பாடிய அவரது நினைவு, இப்போது அதனைச் சுற்றியே சுழலத் தொடங்குகிறது.

பரப்போத ஞாலம் ஒருதம்பி யாளப் பனிமதியும்
தூரப்போன் ஒருதம்பி பின்வரத் தானும் துணைவியுடன்
வரப்போன மைந்தர்க்குத் தாதை பொருதுயர்

மாய்ந்தனன்நெஞ்

சுரப்போ வெனக்கிங் கினியார் உவமை உரைப்பதற்கே? 81

என்று சொல்லிப் புலம்பியிருந்தார் அவர்.

‘விரிந்த கடல் பக்கமெல்லாம் ஆழ்ந்திருக்க விளங்கும் நாட்டினை ஒப்பற்ற தம்பியாகிய பரதன் ஆட்சி செய்யவும்,

சந்திரனையும் தோற்கச் செய்யும் வண்ணமுடைய தம்பியாகிய ஒப்பற்ற இலக்குவன் தன் பிள்ளை வரவும், தன் துணைவியான சீதையுடனே, பதினான்கு வருடம் காட்டிற்குச் சென்று வருவதாகப் போயினான் இராமன். அவனுடைய தந்தை அந்தப் பிரிவைப் பொறுது உயிர்விட்டான். எனக்கு மட்டும் நெஞ்சு வலிமை கொண்டதோ? யான் இன்னமும் சாகா திருப்பதேன்? என் கன்மனத்திற்கு உவமையாக யாரைத் தான் இனிச் சொல்லமுடியும்?' என்பது பொருள்.

9. கம்பரின் முடிவு

கம்பரின் மகளான காவேரி நல்ல அழகும் பண்புகளும் நிரம்பியவள். அவள்தான் கம்பரின் உயிரைப் போகாதிருக்கும்படி நிலைத்திருக்கச் செய்தவள். அவளுடைய வாழ்வினைக் கருதியே அவர் வாழ்ந்தார். ஆனால், விதி வேறு வகையாக அவளுடைய வாழ்வினை முடிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தது. அதனை அவர்கள் அறியவில்லை.

1 சிங்கம் இருப்பது காண்!

சோழனின் மகனான இளவரசன், அம்பிகாபதியால் தன் தங்கை இறந்தது குறித்துப் பெரிதும் ஆத்திரங் கொண்டான். அதற்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று துடித்தான். அவன் பழிவெறி காவேரியைக் கெடுத்துவிடவேண்டும் எனத் தூண்டியது.

ஒரு நாள், இளவரசன், கம்பர் வீட்டிலில்லாத வேளையிலே தன் வெறியை முடிக்கச் சென்றான். மூர்க்கமான அவன் பீடியிலே சிக்கித் திணறினான் காவேரி. அவன் தன் வெறியைத் தீர்ப்பதிலே முனைய, அவள் துடித்து விடுபட முயல, முடிவில் அவள் உயிரும் அவள் உடலைவிட்டுப் போய் விட்டது.

இளவரசன் அதனை எதிர்ப்பார்கவில்லை. காவேரியின் சென்ற உயிர் அவனைத் தன் சுபநிலைக்குக் கொண்டு வர, அவன் தான் செய்த செயலை நினைந்து வேதனைப்பட்டான். 'என்னை மன்னித்துவிடு' என்று கதறினான்.

அவ்வேளையிலே வந்த கம்பர், அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் குமுறினார். எரிமலையாகி எழுந்தார். அவருடைய எழுத்தாணி இளவரசனின் உயிரைக் குத்திக் குடித்தது. அத்துடனும், அவர் சினம் தணியவில்லை.

குருதி வழியும் எழுத்தாணியைக் கையில் ஏந்தியவராகச் சோழனின் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றார். கண்டவர் பலரும் வியப்பாலும் அச்சத்தாலும் விலகி நின்றனர்.

கம்பரின் வருகையைக் கண்ட சோழன் கூட்டிலிருந்த புலியைத் திறந்து விட்டான். அது கம்பரை நோக்கிச் சீறி வரக் கம்பர் பாடுகின்றார்.

வெங்கண் சிவந்து வெடிவான்
முருக்கி வெகுண் டெழுந்தென்
அங்கம் பிளக்க வரும்புலி
யேயன் றிரணியனைப்
பங்கம் படப்பட்ட வள்ளுகி
ராலுரம் பற்றியுண்ட
சிங்கம் இருப்பது காண்டெடு
வாயென்றன் சிந்தையிலே!

82

“வெம்மை தோன்றும் கண்கள் சினத்தாற் சிவந்தபடியும், வெடிப்பான வாலினை முருக்கியபடியும் வெகுண்டு எழுந்து, என் உடலைப்பிளப்பது கருதி வருகின்ற புலியே!”

“அந்நாளில் இரணியன் என்பாளை அவமானப்பட்டுச் சாகும்படியாகத் தன் கூரிய நகத்தால் மார்பைப் பிளந்து, அவனுடைய இரத்தத்தைக் குடித்த நரசிங்கம், என் சிந்தையின்கண் இருக்கிறதென்று காண்பாயாக! என் அருகே வந்தால் நீ தான் அழிவாய்.”

கம்பர் பாடியதும், சீறி வந்த புலி அங்ஙனமே சோர்ந்து வீழ்ந்து இறந்தது. அதனைக் கண்ட குலோத்துங்கன் சீற்றங் கொண்டு கம்பரின் மார்புக்கு இலக்கு வைத்து அம்பினை ஏவ, அதுவும் சென்று தைக்கக் கம்பர் சோர்ந்தார்.

2. சுட்டெரிக்கும்

கம்பரின் உள்ளத்திலே பட்ட அம்பு ஊடுவி விட்டது. அம்பு தைத்த புண் வெளியேதான் இருந்தது.

ஆரூத மனப்புண் அவரை நலிவித்து விட்டதைச் சோழன் உணரவில்லை.

தம்பால் தைத்த அம்பினைப் பற்றியபடியே கம்பர் சோழனை நோக்குகின்றார். அவர் உள்ளக் கொதிப்பு அப்போது வெளிப்பட்டுச் செய்யுளாக வருகின்றது.

வில்லம்புஞ் சொல்லம்பும் மேதகவே யானாலும்
வில்லம்பிற் சொல்லம்பே வீறுடைத்து—வில்லம்பு
பட்டிருவிற நென்னையென் பாட்டம்பு நின் குலத்தைச்
சுட்டெரிக்கும் என்றே துணி.

83

“வில்லம்பும் சொல்லம்பும் ஆகிய இரண்டுமே இவ்வுலகில் சிறந்த தகுதியுடையன என்றாலும், வில்லம்பினும் சொல்லம்பே ஆற்றல் உடையதாகும். சோழனே! வில்லம்பு பட்டு என் மார்பை உருவிற்று. என் பாட்டாகிய இந்தச் சொல்லம்பு நின் குலத்தைச் சுட்டு எரித்துவிடும் என்று நீயும் துணிவாயாக” என்பது பொருள்.

3. மறக்குமோ?

மார்பிற்பட்டு ஊடுருவிய அம்பு மெள்ள மெள்ளக் கம்பரின் உயிரைக் குடித்துக்கொண்டிருந்தது. சாவின் தலைவாயிலிலே கம்பர் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார், அப்போது அவர் உள்ளத்திலே சடையப்பரின் நினைவு எழுகின்றது.

ஆன்பாலும் தேனும் அரம்பைமுதல் முக்கனியும்
தேம்பாய வுண்டு தெவிட்டுமனந்—தீம்பால்
மறக்குமோ வெண்ணெய் வருசடையா கம்பன்
இறக்கும் போதேனும் இனி?

84

“திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே அதற்கு உரியோனாக வந்திருந்த சடையனே! ஆவின் பாலும் தேனும் வாழை முதலாக வருகின்ற முக்கனிகளும் தேன் வழிய வழிய உண்டு என் மனம் திகட்டிய அதனை, அந்த இனிய பாவின் சுவையினை என் உள்ளம் மறக்குமோ? யான் இறக்கின்ற இந்தப் பொழுதினும் என் உள்ளம் அதனை மறவாது” என்பது பொருள்.

இங்ஙனம் பாடியதும் கனியரசரான கம்பரின் உயிரும் உடற் கூட்டைவிட்டுப் பறந்தது. தமிழ் வளம் பெருக்கிய தலைமகளை இழந்த தமிழகம் எல்லாம் அது கேட்டுக் கலங்கியது. சேரபாண்டியர்கள் சோழனைக் கொலைகாரன் எனப் பழித்தனர். கம்பரின் நண்பனான ஓரங்கல் பிரதாபருத்திரனோ சோனாட்டின்மேற் படையெடுத்து விட்டான். நிகழ்ந்த போரிற் சோழன் வீழ்ந்தான். அவனுடைய குலமும் அத்துடன் அழிந்தது.

இதன்பின், சோழருடைய அரசு என்றும் தமிழகத்தில் சிறக்கவே இல்லை. அடுத்துப் பாண்டியர் கை சில நூற்றாண்டுகள் மேலோங்கிய போது, பாண்டியருக்கு உட்பட்ட சிற்றரசர்களாகச் சோழர் குடியினர் சிலர் வாழ்ந்தனர்.

கம்பரின் இறுதி வரலாற்றையும், அம்பிகாபதியின் காதலையும், பலர் வடமொழிப் பில்கணீயத்தை ஒட்டியும், மேலைநாட்டு ரோமியோ ஜுவியத்தை ஒட்டியும் புனைந்து சுவையான நாடகக் காப்பியங்களாக்கி யுள்ளனர். அவற்றுள் பேராசிரியர் மறைமலையடிகளின் நாடக அமைப்பு பெரிதும் சுவைகனிந்த ஒன்றாகும்.

இங்ஙனமாகக் கம்பரின் வரலாறு ஏற்றமும் இறக்கமும் சிறப்பும் தாழ்வும் முடிவில் துயரமுமாக ஒருவாறு நிகழ்ந்து போயினது என்றாலும், கம்பரின் தமிழ் மட்டும் என்றுங் கன்னித் தமிழாகக், கற்பவர்க்கு நலந்தந்து நிலவுகின்றது. கம்பன் தமிழைப் போற்றுவதன் மூலம், நாமும் கம்பரின் புகழைப் பேணுவோமாக.